

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

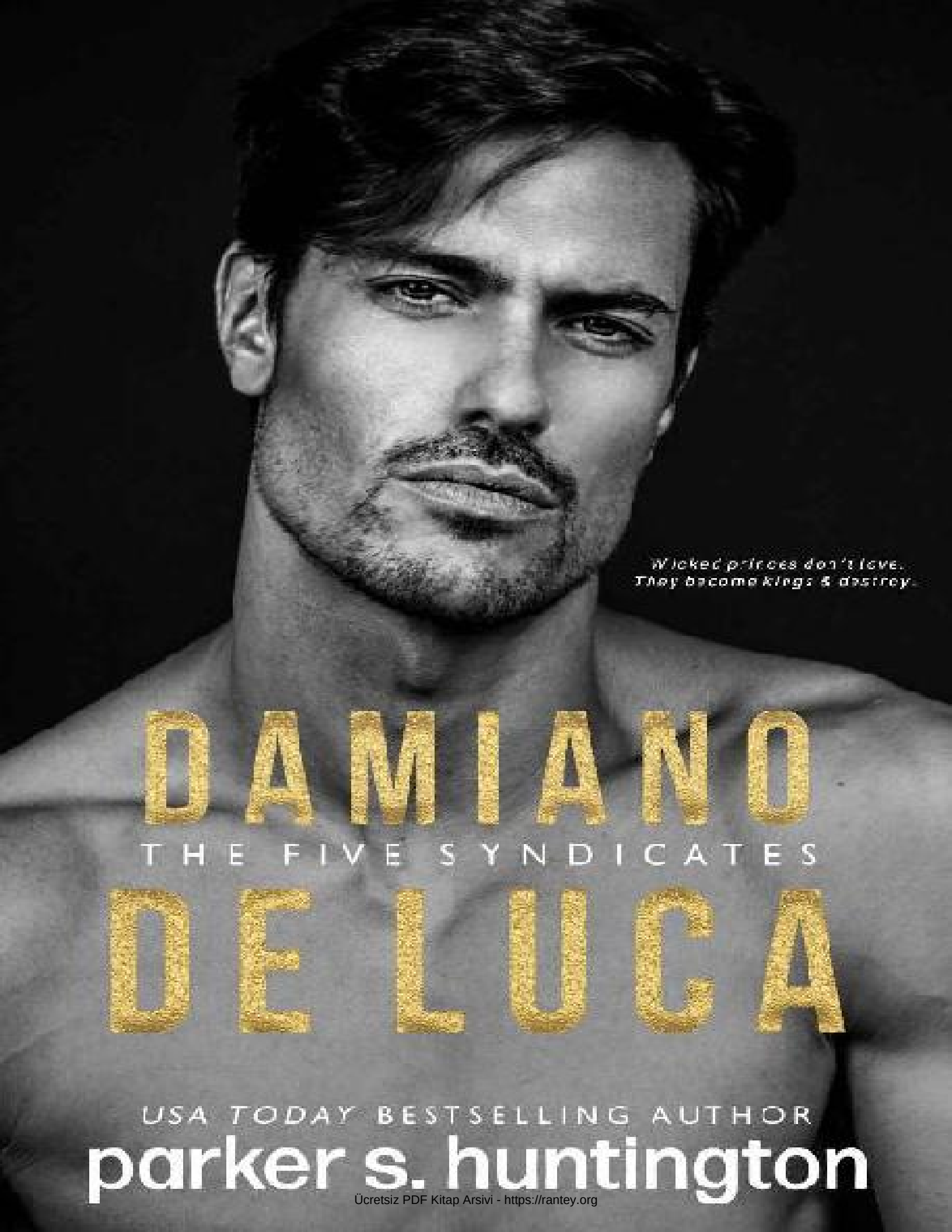
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Wicked princes don't love.
They become kings & destroy.*

DAMIANO THE FIVE SYNDICATES DELUCA

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
parker s. huntington

DAMIANI
Yus rivs sYMoicATsS
DE LUCA

ABD 60AEAX BESTSELLING YAZAR
parker S.hun tngton

Copyright © 2018 Parker S. Huntington

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Damiano De Luca

Çalma Listesi

Diğer Kitaplar

Yazarın Notu Önsöz

Aldatma

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Bastiano Romano: Gizli Bakış](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

DAMIANODELUCA

"Eğer bana sana ihanet etme fırsatı verilirse, bunu kullanacağım. Eğer hayat bana seni yok etme şansı verirse, bunu yapacağım. Bugün. Yarın. Bundan on yıl sonra. Her zaman intikam peşinde olacağım. Ve sen asla durmayacaksın.

omzuna."

On yıl önce, Damiano De Luca'nın kalbini kırdım, asla yerine getirmediğim sahte sözler verdim.

İntikam mı? Gerçekleşmedi.
Yıkım? Sanki yapabilirmişim
gibi.

İhanet mi? Hayır. A. Şans.

Sırlarımı da yanıma alarak gittiğimde 18 yaşındaydık.
Şimdi 28 yaşında, korumacı çizgisi olan yorgun mafya prensinden eser yok.

O daha acımasız. Daha soğuk. Her zamankinden daha hesaplı.
Ve bana bir cenaze sırasından bakıyor,
Bana ve alyansıma sanki yerin iki metre altına gömülmesi gereken bizmişiz
gibi bakıyorlardı.

Savaş yeniden başladı ama ben artık o genç kız değilim.
Bu sefer kan akacak.
Ve bu benim olmayacak.

Greenlight - Jonas Brothers
Do You Think of Me? - REMMI
Crowded Places - Rynn
You Found Me - The Fray
Goodnight Moon - Go Radio
It Ends Tonight - The All-American Rejects
Stay - Mayday Parade
Miserable At Best - Mayday Parade
We Don't Have to Dance - Andy
Black I Miss You - blink-182
Dear Maria, Count Me In - All Time Low
Jet Black Heart - 5 Seconds of Summer
All over You - The Spill Canvas
Dancing On My Own - Calum Scott
Fuck Apologies - JoJo ft. Wiz Khalifa
Highway Don't Care - Tim McGraw
ft. Taylor Swift & Keith Urban
Bay Brightside - The Killers

Spotify'da buradan dinleyebilirsiniz.

Asher Black
Nicolaio Andretti
Ranieri Andretti
Bastiano Romano
Renata Vitali
Damiano De Luca
Marco Camerino
Rafaello Rossi
Lucy Black

Hey, okuyucular!

Öncelikle, eğer *Renata Vitali*'yi okumadıysanız, bu *Damiano De Luca*'nın ön romanıdır. *Damiano De Luca*'yı okumak için onu okumanıza gerek yok, ancak bu ikilinin nasıl tanıştığının hikayesi olduğu için tavsiye ederim.

Bir parçam yazarın notunu atlayıp hepinizi önsöze göndermek istiyor, çünkü bu kitabı yazmak benim için böyle bir şeydi. Normal duraklarımı geçmek ve bilmediğim bir bölgeye dalmak gibiydi.

Gerçek. Aldatma. Bir madalyonun iki yüzü. Birini kabul etmeden diğerini takdir edemeyeceğiniz kadar iç içe geçmiş iki zıtlık.

Daha önce bir sürü ağır tema hakkında yazdım, hepsi benim için çok şey ifade eden temalar - cesaret, bağışlama, kızgınlık ve görev. Ancak hiçbir şey beni hakikat ve aldatmacadan bahsetmek kadar korkutamaz, çünkü bu ikisi daha derine iner.

Bu yüzden kendimi hangi dersleri öğrenmem gerektiğini, başkalarına hangi dersleri öğretmek istediğimi merak ederken buldum... Ve işte burada:

Birini tanıdığınızı düşünmek ve daha sonra daha fazla yanılmış olamayacağınızı, aldatıldığınızı öğrenmek iç burkucudur. İlişkileri başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde yok eder. Arkadaşlıklar, aşk, arkadaşlık... Bunların hiçbirisi güven olmadan ayakta kalamaz. Aldatma karşısında, aldatma her zaman kazanır.

İnsanlardan sizi kandırmamalarını isteyemezsiniz, ancak kandırdıklarında onlara bağlı kalmamayı seçebilirsiniz. Başkalarını aldatmamayı, kalbinizin ve niyetinizin temiz olmasını seçebilirsiniz. Ve hepsinden önemlisi, kendinizi kandırmayın.

ÇOK, ÇOK, ÇOK FAZLA SEVGİYLE,

Parker

FOREWORD

Hiç geri geri yürümeyi denediniz mi? İlk birkaç adım fena değildir ama on dakika kadar sonra sıkıcı olmaya başlar. Biliyorum. Neden bahsediyorum ben?

Araf.

Özellikle, Araf'ta kitap korsanlığı yapan insanlar için ayrılmış özel bir yer. Bundan daha önce de bahsetmiştim - Latince tersten okunan korsan kitaplar; dilleri kesilmiş, yüksek sesle kitap okumaya zorlanan politikacılar. Bilirsiniz, bu tür şeyler.

Bugün Fred hakkında konuşmak istiyorum. Fred okumayı çok severdi. Aşevlerinde gönüllü olarak çalışır, yemek molalarını yemek yerine okuyarak geçirirdi. Tüm niyet ve amaçları için, gerçekten iyi bir adamdı.

Peki, nasıl oldu da Araf'a düştü?

Okuduğu kitaplar mı? Korsan. Yüzlercesini, belki de binlercesini yuttu. Ve şimdi Araf'ta, kurgusal olmayan sesli kitaplar kaydeden screamo gruplarını dinlerken geri geri yürümeye zorlanıyor.

Uyarayım.

Not: Bu e-Kitap yalnızca Amazon'da satılmakta ve dağıtılmaktadır.

*Chloe için.
Her zaman Chloe için.*

İlk aşkınız kimin umurunda? İkinci aşkınız için kocaman bir alkış verin, çünkü siz bir daha asla olamayacağını düşündükten sonra size aşkın hala var olduğunu öğretiler.

- O BİR PINTEREST İĞNESİ

de-cep-tion

də'sepSH(ə)n/

(İsim)

Gerçeği gizleyerek veya yanlış beyan ederek birini aldatma eylemi veya uygulaması.

D aldatma, gerçeği çarpıtma eylemidir. İhanet. Güvensizlik. Şüphe. Hepsi aldatma ile beslenir ve ilişkilerde çiçek açar.

Bazen hayatınızı başkalarını kandırarak geçirdiğinizde, gerçek ve kurgu arasındaki çizgi bulanıklaşır ve kendinizi kandırmaya başlarsınız.

Bu en kötü aldatma türüdür. Kendi kendini kandırma. Kendinizi bir şeyin doğru ya da yanlış olduğuna ikna etmek için çok uğraşıyorsanız, bir adım geri atın ve yeniden değerlendirin. Kendinize karşı dürüst olun. Her şeyden önce kalbinize karşı dürüst olun. Kalbinizin ne istediğini bilin ve acımasızca onun peşinden gidin.

İnsanların maruz kaldığı en büyük aldatmaca kendi görüşleridir.

- *LEONARDO DA VINCI*

Damiana De Luca

TYaşamak dünyadaki en nadir şeydir. Çoğu insan vardır. Hepsi bu kadar. Nana bunu söylerdi. Sanki Oscar Wilde çok okuyan bir yazar değilmiş gibi bunu kendi sözüymüş gibi aktarırdı.

varlık tanıyabilirdi. Ancak kelimeler doğruydı. Nana'ya asla söylemesem de, daha fazlasını arzuladığım her an onları hissediyordum.

Ninem de derdi ki, "İsteyecek kadar cesur olursan, istediğini alırsın. Ama bu söz tam bir saçmalıktı. Neyi kabul edecek kadar pisliksen onu alırsın. Renata Vitali'yle tanıştığım anda bunu anlamıştım; kehribar rengi gözleri açılmış ve dudakları benimmiş gibi aralanmıştı.

Sadece Ren henüz bilmiyordu.

Ve o zamanlar benim hakkımda ne hissettiğinin bir önemi yoktu. Çok geç olana kadar.

Renata Vitali

W Birbirimizi asla sevemezdik. Çok farklıydık. Çok periliydik. Çok yorgun. Çok dengesiz. Çok savaşçıydık.

Kavga ettik ve bir deprem dünyanın dört bir yanını salladı. Birbirimize dokunduk ve aynı yere iki kez yıldırım düştü. Öpüştük ve bir kasırga Tornado Alley'e yakın olmayan kasabaları yerle bir etti. Birlikte olmak yıkım demekti ve ben bir Vitali olabilirdim ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, ailemin geri kalanı gibi soğukkanlı bir katliam için yetiştirilmemiştim.

Ve Damiano De Luca katliamcıydı, De Luca'nın gizli oğlu, tasarımcı kıyafetleri ve soluk, benim için fazla havalı bir küçümseme ile sarılmıştı, oysa ben mafya prensesiydim, ligimin dışında ama bunu kabul edemeyecek kadar inatçıydım. İşin aslı, onu kızdıracak hiçbir şey yapmamıştım. En azından hemen değil.

Bu yüzden, kendi babam tarafından De Luca bölgesine sürgün edilip evine taşındığım andan itibaren benden neden nefret ettiğini hiç anlamamıştım. Ben mafya kraliyet ailesinden olabilirdim ama Damiano De Luca uzak bir prensti. O, fatih; ben, fethedilen. Üzerinde yürüdüğüm toprakları o yönetiyordu ve hayatımı yöneten onun kanunlarıydı.

Başından beri bilmem gereken şeyi öğrenmem yıllarımı aldı.

Çarpık prensler sevmez.

Kral olduklarında da yok ettiler.

!

i,i

I

■

Sessizlikte bir derece aldatma vardır.

- *DON LEMON*

Renata Vitali

On Altı Yaşında

S Bazen, felaketin sizi vurmak üzere olduğunu bilirsiniz. Bir lastik gıcırtısı. Oksijen maskeleri uçak koltuğunuzun üstünden size doğru ateş eder. Uçaktan inmeden önce yüzünüze yayılan uyuşukluk. İnme.

Benim için hiçbir uyarı işareti yoktu.

Angelo De Luca, Papà'nın bana verdiği ceza ne kadar sürerse sürsün, odamın ne olacağını bana gösterdikten birkaç saniye sonra Doğu Kanadı koridorunun köşesini döndüğünde kalbim sakindi.

Bir dakika geçmeden yanımdaki odaya daldığımda ve parmaklarım bir an bile tereddüt etmeden kapı kolunu çevirdiğinde kalbim sakinleşmişti.

Yatak odasına yavaşça girerken kalbim sakindi. De Luca'nın gizli oğluna ait olan odaya. Babası ona *Damiano* derdi, sesinde zerre kadar şefkat yoktu.

Daha iyi bilmeliydim.

Bu dünyada, Beş Sendika'dan birinin mafya patronuysanız, bir çocuğu saklamak için tek bir neden vardı. Angelo De Luca'nın gizli oğlunun sorununun ne olduğunu ilk elden öğrenme düşüncesi beni korkutmalıydı.

Ama babamı gördüğüm nadir anlarda bana korkunun zayıflık, zayıflığın da ölüm olduğunu öğretmişti. Bu tuhaf bir ders değildi, bir babanın kızını güvende tutmaya yönelik onurlu bir çabası da değildi.

Bu bir uyarıydı.

Ona karşı.

O benim hayatımdaki tehditti. Her zaman da öyle olacaktı. Buraya geleli bir saatten az olmuştu ama Devils Ridge, Teksas'ta geçirdiğim her saniye bana bunu hatırlatıyordu.

Zayıf olma.

Sen bir

Vitali'sin.

Vitaliler korku hissetmez.

Tanrım, koca bir kıta uzakta ve babamın sesi hâlâ aklımı kurcalıyor. Genellikle öfke uyandırır. Bugün, Damiano De Luca'nın odasında bir cep telefonu ya da sabit hat aramaya başladığımda kararlılık başımdan ayak parmaklarıma kadar yayılıyordu.

Yandaki odam gibi bu oda da yaşanmamış gibiydi. Benim odamın aksine, birileri bu odada bir nokta iki saniyeden daha uzun süredir yaşıyordu.

Bakımsızlığın izleri odayı boyuyordu. Gıcır gıcır, temiz çarşaflara kim bilir ne zamandır dokunulmamıştı. Tıraş losyonu kokan eskimiş bir hava. On sekizinci yüzyıldan kalma tek bir şifonyer, ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeliydim. Hizmetçiler bile bir süredir bu odaya girmemişti. Düşünmedim. Maman, babamın beni De Lucas'larla yaşamam için Teksas'a göndermeden önce sekreterini döverken gördüğümü bilmeyi hak ediyordu -telefonsuz ve Maman'a ispiyonlama fırsatım olmasın diye asla telefonla görüşmemem konusunda kesin talimatlarla kuşatılmış bir halde.

Dinleyecek bir tip değildim ama söz konusu ailem olduğunda insanlar kaçışan fareler gibiydi. Ya da belki de tarikat müritleriydiler - çelimsiz ve boyun eğen, emir almak için yalvaran, elektronik eşyaları benden saklamaktan mutluluk duyan müritler. Bu da yabancı topraklarda lanet bir telefon aramanın neredeyse imkânsız olduğu anlamına geliyordu.

Babamın okyanus ötesinde bile insanlar üzerinde bu kadar kontrol sahibi olması beni şaşırtmıştı. Vitali ailesinin reisi olarak, Papà *il condottiero* idi. Liderdi. Daha basit bir ifadeyle, dünyanın dört bir yanındaki sendika bölgeleri eyalet ve patronları da vali olsaydı, Vitali ailesi federal hükümet olurdu. Peki ya Papa? O da başkan olurdu.

Yine de mafya dünyasının kurallarını o koymuş olabilir ama ben kendi kurallarımı koydum. Bu kurallar arasında ona karşı gelmek için elimden geleni yapmak da vardı. Bir telefon bulmak gibi. Odayı taradım, her santimini optik olarak izledim.

Başarısızlık gözlerimle buluştuğunda kalbim sakinleşmişti. Masanın üzerinde düzgün bir çamaşır yığını, yastık üstü yatağın altından görünen bir günlük ve Alaska kral yatağının yanındaki gömme nemlendiricide saklanmış yirmi bin dolar değerinde Gurkha Black Dragon puolarının bulunduğu bir kutu vardı. Ama telefon yoktu.

Koridordan mırıltılar geliyordu ve ben odada saklanacak bir yer ararken kalbim hâlâ sakindi. Kilitli dolap. Banyonun karşısında

Salon. Perdeler birbirine öyle sıkı bağlanmıştı ki, ince belim bile arkasına saklanamıyordu. Dört direkli yatağın altı 18th yüzyıldan kalma ahşapla kapatılmış.

Aptal, saf Renata Vitali.

En kötüsü için plan yapmayı öğrenebilir miyim?

Yine de yatak odasının kapısının kolu döndüğünde kalbim sakinleşti ve saklanacak bir yer olmadığını fark ettim.

İsyan için dikilmiş eski tasarım eşofmanlarım ve İtalya'dan Teksas'a sekiz saatlik özel uçuşa dayanıklı samuray topuzumla Damiano De Luca ile ilk karşılaşmam için olabildiğince hazır görünerek yatağın ortasına yerleştiğimde kalbim sakindi.

Keşfin kaçınılmazlığını zarafetle kabul ettiğim için kalbim sakindi.

Kalbim sakindi.

Kalbim sakindi.

Kalbim sakindi.

Ta ki onu ilk kez görene kadar. Ama öyle değildi.

Sonsuz anlamda yalnızca bir aldatma mümkündür - kendi kendini aldatma.

- *SOREN KIERKEGAARD*

Renata Vitali

On Altı Yaşında

Y Sen bir savaşçısın, Renata.

Annem bunu küçük yaşta kafama kazımişti ve ben de her zaman kabul etmiştim. Başka bir seçenek olduğunu hiç düşünmedim. Ne de olsa,

Savaşabilecekken neden zayıf olayım?

Her zaman seçme lüksüne sahip olacağımı düşünmek ne kadar da küstahça.

Angelo'nun gizli oğlu -ki o olduğunu *biliyordum*- kapıyı açmış, gözleri bir anda benimkilere dikilmişti. Şaşırdıysa bile belli etmedi.

Ama ben eminim.

Çok klişe bir benliğimi yok etme anında gözlerim büyüdü ve dudaklarım aralandı. Seçme şansım elimden alınmıştı. Tepkime karşı koyamazdım, çünkü bununla başa çıkacak donanıma sahip değildim. *Onunla başa çıkmak için.*

Birden Monet'nin yeterince mükemmel olmadığı için kendi sanatını yok ettiğinde neler hissettiğini anladım. Sanat Tarihi dersinde buna gülüp geçmiştim ama Angelo'nun oğluna bakarken artık gülmüyordum. Şimdiye kadar arzuladığım her erkek bu an için yetersiz bir hazırlık olduğunu kanıtlamıştı. O tarif edilemezdi, insanların aradığı ama hayal etmeye cesaret edemediği *je ne sais quoi*'ydi.

Angelo aynı liseye gideceğimizi söylemişti ama ona bakınca yaşlarımızın yakın olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Kapının çerçevesi içinde yükseliyordu, vücudu şimdiden iki metrenin çok üzerindeydi. Kasları zayıf ama kaslıydı ve ona liseli demek, babamın yatına tekne demek gibi bir şey olurdu. Damiano De Luca liseli bir çocuğa benzemiyordu. Hatta daha önce gördüğüm hiçbir erkeğe benzemiyordu.

Connecticut'taki eski yatılı okulumdaki çocuklar saçlarını kat kat jöleyle kaplarken, onun kafasında sade bir beyefendi kesimi vardı; saçlar yanlardan kısa kesilmiş ve tepede daha uzun bırakılmıştı. Belirgin elmacık kemikleri ve güçlü çenesiyle birlikte yüzündeki kirli sakallar onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu.

Ve gözleri... Onlarla ilgili bir şey beni sarstı. Dikkat etmem için bana bağıırıyordu. O perili, panter siyahı gözlerin iyi bir rol oynadığından emindim.

Herkes için poker oyunuydu ama benim için sıçrayan uzuvlardı ve bir cankurtaran salı için yalvarıyorlardı. Ben de ona bir tane atmak istedim. Uzanıp onu acıtan her neyse ondan kurtarmak istedim ama bir saniye sonra sertleştiler ve beni kestiler.

Beni içeri aldı ve yemin ederim, dış görünüşümün ardını gördü. Babasıyla görüşmem için hazırladığım rüküş kıyafetimi gördü. Uçakta rötuşladığım boktan koyu sarı boyayı, alınmamış kaşları, ısırılmış tırnakları ve yontulmuş, uyumsuz cilayı ve kıvrımlarımı gizleyen bol tişört ve eşofmanları gördü.

Bunu son beş yıldır yapıyordum, görünüşümü değiştiriyordum çünkü dikkat çekmekten ziyade radarın altından kaymayı daha değerli görüyordum. Bana bu bakışı atan ilk kişi oydu; yalanlarımın ardını görerek onu sorgulamamı isteyen bir bakış.

On bir yaşındayken anneme neden diğer annelerin üzerinde durduğu spa bakımları ve güzel elbiselerle hiç uğraşmadığını sormuştum. Onun güzel olduğunu biliyordum. Babam onun güzelliği olmasaydı asla bir Fransızla evlenmeyeceğini bilmemi isterdi.

Ancak yıllar geçtikçe güzelliğinin katmanları, kırık bir barajdan sızan su gibi akıp gitti ve geriye sadece çatlamış temeli kaldı. Babam İtalya'da kalırken annem New York'taki Hamptons'a taşındı ve ben onun neden daha fazla çabalamadığını merak ettim.

Sorduğumda güldü, yan tarafımı dürttü ve o güzel Fransız aksanıyla "Seni tekrar dürteceğim. Atlat onu." Dakikalar geçti ve tekrar denedi, ama ben hazırdım ve kolayca atlattım. "Uyarı ile kulaklarınız dikilir ve gözleriniz hazır olur. Ama sessiz tehditler sizi uyarmaz, *ma petite guerrière*. Saldırırlar, ölümcül ve özür dilemezler."

Ölümcül ve özür dilemeyen biri olmak istedim.

Bir saat sonra, durup dururken kalçalarımı çimdiklediğinde dudaklarımdan bir çığlık koptu. Ertesi gün, güzel elbiselerimi bol bantlı tişörtler ve üzerimde büyük boy bir prezervatif gibi asılı duran bol kotlarla değiştirdim.

Ama şimdi, bu yabancının önünde otururken, annemin bilgeliğinde hiçbir değer görmüyordum. Güvenilir bariyerim parçalandı ve dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıp bedenimin yatağına yaslandığı yere bakarken yenilerini inşa etmek için çabaladım.

"Eğer benimle yatmak istiyorsan, daha çok çabalamalısın, Prenses." Prenses.

Bu kelimedenden nefret ederdim. Bana mafya dünyasında oynadığım rolü hatırlatıyordu; bu rol, zorba bir babanın eziyetlerine katlanmayı da içeriyordu. Her taraftan küçük kıskançlıklar geliyordu ve ben de Beyaz Saray'daki bir basın sekreteri gibi bunları karşılıyordum.

Mafya prensesi statümün De Luca bölgesinde sürtüşmelere yol açmasına hazırlıklıydım ama Angelo De Luca'nın oğlunun o seyrek Teksas aksanıyla bana böyle saçma bir isim taktığında tüylerimin diken diken olmasına hazırlıklı değildim.

Onu istemediğimi söylemek dilimin ucundaydı.

Yalan.

Ama yatağına yayılmış olmak cinsel bir davet değildi ve benim düşünmem gereken bir son oyun vardı. Ayağa kalktım ve kapının hemen önünde onunla karşılaştım. "Burada neyle uğraştığımı görüyorum."

Gözleri vücudumda gezindi ve tekrar benimkilere döndü. Annem her zaman bu gözlerden kehribar renginin coşkulu bir tonu olarak bahsederdi ama benimki gibi onun da bu konudaki fikrinin daha az olumlu olduğundan emindim. Kaşlarını kaldırdı ve ben de elim aptal gibi yanımda havada asılı, öylece baktığımı fark ettim.

Ona dokunmak üzere miydim? Ayağımı olabildiğince ince bir şekilde geriye kaydurdum, hareketin izin verdiği mesafeyi aldım.

Dudakları seğirdi ve onlara dokunmak için çok saçma bir dürtü hissettim. "Daha doymadın mı? Giriş ücreti almam gerekebilir ve garanti ederim ki bu ücreti karşılayamazsınız."

Kendini toplu, Ren.

Gözleriyle buluşmak için başımı yukarı kaldırdım. On altı yaşına göre uzun boyluydum ama o çok daha uzundu. "Senin için en fazla ayakkabımın altındaki sakızı veririm."

Gözleri bir kez daha bedenimden aşağı kaymadan önce gözlerinin ardında eğlence dans ediyordu. "Ayakkabının altında bolca sakız olan bir tip olduğundan hiç şüphem yok."

Bu da ne demek oluyor?

Kendime bir hedefim olduğunu hatırlattım. "Bu çok sürükleyiciydi ama ben jet lag oldum. Güle güle."

Cevap veremedim öne çıktım ve çıkarken omzuna çarptım, parmaklarımı kapüşonunun cebine sokarken bu hareketi dikkatini dağıtmak için kullandım. İşaret ve başparmak parmaklarımla akıllı telefonunu kaydurdum ve yanından hızla geçerken hırkamin koluna sakladım.

O haklıydı. Ben bir prensesim. Ama bazen prenses kendini kurtarır. Onun telefonunu çalmıştım ve tıpkı daha önce olduğu gibi

gelebilecek en kötü şey için.

Ve Damiano De Luca'yı düşman edinmek yaptığım en büyük hataydı.

Bizi yücelten bir aldatmaca, bir dizi alçak hakikatten daha değerlidir.

- MAR I NA TSVETAEVA

Damiano De Luca

Şimdiki Zaman

L Yalancıların sayısı onda birdi. İyi yalancılar daha nadirdi. Ama en iyi yalancılar, başkalarına olduğu kadar kendilerine de yalan söyleyenlerdi. Yanımdaki kadın bir yalancıydı. Genelde insanları iyi okurum, ama

hangi kategoriye girdiğinden emin değildim.

Ariana De Luca koltuğunda kıpırdandı, eğitimsiz bir göz için fark edilmeyecek bir hareketti bu. Onun rahatsızlığından keyif alırken sessizliğin bir an daha uzamasına izin verdim. Ahşap sütun kalçalarımıza batıyordu ama rahatsızlığının kaynağının bu olmadığını biliyordum.

"Seni rahatsız mı ediyorum?"

Ne de olsa bir cenazedeydik, bu yüzden sesimi alçak tuttum ve gözlerimi Giovanni Romano'nun ölen ikizi Vincent için muhtemelen dokunaklı bir methiye okuduğu yere diktim. Bunu bilemezdim. Aynı Giovanni'nin etrafta sorup durduğu kadın yanımda otururken dikkatimi vermek zordu.

"Hayır." Sesi kırılmamıştı ama konuşmayı da hoş karşılamıyordu.

Sırıışımı bastırdım, ortalığı karıştırmayı seven yanıma bastırdım. Gerçekten de, soyadıyla Romano bölgesine girerek ortalığı karıştıran Ariana De Luca'ydı. İki ailenin de fark etmeyeceğini mi sanıyordu?

Aramıza sessizlik yayıldı, şüphesiz bu onun rahatsızlığını artırıyordu. Yanımda otururken onu inceledim. Ona bakmak genç bir ninenin resmine bakmak gibiydi. Lanet olasıca tekinsiz. Aynı İtalyan yüz hatları. Koyu renk saçlar. Yüksek elmacık kemikleri. Kalkık burun.

Küçük Tessie Romano, yol boyunca birkaç tur atarak aramızdaki koltuğa doğru ilerledi. Babam burada olsaydı, küçümseyerek bakardı. Bana kalırsa, buradaki herkes onun yokluğu için bana teşekkür edebilirdi - her ne kadar De Luca tahtına giden yolumda kan lekeleri olsa da.

Tessie'nin küçük bir gülümsemesine izin verdim. "*Ciao, piccola. Come ti senti?*" Ariana kaskatı kesilince aklıma İtalyanca bilmediği geldi. Çünkü

Kadınları kızdırmak gurur duyduğum bir uzmanlık alanıydı, dilimde devam ettim, "Amcan iyi bir adamdı. Onu özleyeceğiz."

Tessie bana döndü. "*Grazie, Damiano.*" Kasvetli gözleri ani bir gülümsemeye kısıldı ve yanından geçen esmer bir kadına el salladı.

Sikeyim. Ben.

Hayır.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Şok dalgaları kan dolaşıma karıştı. Esmer kadın döndü ama ben onun kim olduğunu zaten biliyordum. Beni terk etmeden önce söylediği sözleri hatırladım. İntikam sözü vermişti ve ben de sabırla bekliyordum.

Renata Vitali hâlâ her zamanki sirendi, sadece farklıydı. Şişeden çıkmış sarışın gitmiş, yerine yıllar önce doğal rengi olduğunu itiraf ettiği kestane rengi dalgalar gelmişti. Dolgun dudaklar, yakut kırmızısı ile ahududu pembesi arasında bir tonda, aynı "gel beni becer" tonundaydı. Warren Buffet'ın banka hesabından daha kalın kirpiklerle çerçevelenmiş, yarı bal, yarı bakır, baştan çıkarıcı gözler. Buradaki aşırı makyajlı kadınlar denizinde, onun hâlâ yüzünü çıplak bırakacak kadar rahat olması dikkatimi çekti.

Gittiğinden beri, zengin kızı eşofmanlarını yırtmaçlı, kalem etekli, vücuda oturan siyah bir elbiseyle değiştirmişti. Sarhoş ediciydi. Zehirliydi. Öldürücüydü. Eski püskü kotu ve kapüşonlu tişörtüyle bile dikkat çekiyordu. Asla bilerek yapmazdı. Ama *bu... bunun bir amacı vardı.*

Onu tekrar görmek için yıllarca beklemiştim ve şimdi gördüğüme göre, kalmasını mı yoksa gitmesini mi istediğimi bilmiyordum.

"Tessie, seni özledim." Gözlerimle buluştuğunda gülümsemesi düzleşti.

"D." Kızın D'si.

Bana bu lakabı yıllar önce vermişti ve toplum içinde hâlâ kısaltarak kullandığı için minnettardım. Küçük merhametler.

Ariana başladı, ki bu haklı bir tepkiydi. De Luca ailesinin yeni reisiydim. Pek kimse benimle aynı tonda konuşmaya cesaret edemezdi ama Ren sıradan biri değildi. Hatta ben dâhil bu odadaki herkesten daha fazla güce sahipti. Bu ona yakışıyordu. Kahretsin, ona yakışıyordu.

Ona "Şövalye" demeyi düşündüm ama bu, ayrı geçirdiğimiz yaklaşık on yıl için fazla samimi bir ilk selamlamaydı, bu yüzden nefret etmeyi sevdiği lakabında karar kıldım. "Sizi görmek güzel, Prenses."

Dürüst olmak gerekirse, o bir prenesti.

Bir mafya prensesi.

Tessie'ye veda edip onu kilisenin yan tarafından takip ederken Ren'in gözleri kısılmış, her nefesimi takip ediyordu. Farkında olmasam da her zaman Ren'i takip ettiğimi unutmamıştım.

Güç kokuyordu. Onu küçük siyah bir elbise gibi giyiyor, teninin her lezzetli santimini sarıyordu. Dünya çapındaki sendikalar pahalı ve ölümcül savaflara girdiğinde, Vitali ailesi barış görüşmelerini yürütmek üzere seçilmişti. Sonra da mafya dünyasının hükümeti oldular. Yeraltı dünyasının en güçlü ailesi. Renata bu gücü çok iyi kullanıyordu.

O zamanlar gücünü saklamak için elinden gelen her şeyi yapmışken, onun bu yönünü herkesin içinde görmek garipti. Çoğu erkek kendilerinden daha zeki, daha güçlü ve daha *iyi* olan kızlardan hoşlanmazdı. O sersemeler için neredeyse minnettar olacaktım.

Bu zihniyet Ren'i lisenin ilk ve son yıllarında bekar tutmuştu. Şimdi öyle olmadığını tahmin ediyorum. Yüzük parmağına baktım, karnımda açılan delik büyüklüğünde bir taş duruyordu. Bakışlarımı parmağında takip etti, sonra çenesini kaldırdı ve kaşlarını çatı.

Bakışlarına karşılık verdim. "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi özür dilemeyen ve meydan okuyan."

"Yüzük taktığım ve onu sen takmadığın için mi?" Kollarını kavuşturdu ve o lanet yüzük ışıktaki parlarken benimle alay etti. "Şovenist saçmalıklarını kendinden geçecek bir genç kıza sakla."

Yaptığı kelime oyunu gözümünden kaçmadı. Tavrı da öyle. Ren'le bu tartışmayı kazanamazdım, bu yüzden denemeye zahmet etmedim. Kapıya doğru uzandım, De Luca'nın başının cenazeyi kaçırmasının kabalık olduğundan yüzde yüz emindim. Vitali temsilcisinin -hâlâ *onun* olduğuna inanamıyordum- cenazeyi kaçırması ise muhtemelen bin kat daha kötüydü.

Kapı kilitliydi. Daha sert çektim. Hâlâ kilitliydi. Dar giyimli bir süper kahraman olmayı ve kapının metalinden geçmeyi hiç bu kadar istememiştim.

"Siktir."

Gözlerim Ren'e kaydı ve onun ne kadar sakin olduğuna dikkat kesildim. Bu kadar sakin ve soğukkanlı olması beni her zaman sinirlendirmişti. Onu odamı karıştırırken yakaladığım zamanki gibi. Ya da birkaç dakika sonra telefonumu yankesmesi gibi.

Kollarımı kavuşturdum. "Bunu sen mi planladın?"

"Kendini övme, Da-" Sözüünü kesti ama ne söylemek üzere olduğunu biliyordum.

İyi olduğumuzda o Şövalye'ydi, ben de Gündüz. Kötü olduğumuzda, o Prenses'ti, ben de Genç Kız.

Söylemeye gerek yok, o genellikle Prenses'ti, ben de genellikle Küçük Hanım.

Uzaklaşmaya başladım, kilisenin önüne doğru ilerliyordum. Ruhumun işgal ettiği beden bana ait değilmiş gibi, kendimi dengesiz hissetmeme neden oluyordu. Birbirimizden yaklaşık on yıldır uzaktaydık ama her nasılsa bir anda eski halimize dönmüştük.

"Genç kız!"

Hayır.

Aklından bile geçirme.

Yürümeye devam et,

Damian.

Arkamı döndüm. "Burada ne işin var senin?!"

Gittiğini sanmıştım. Sadece bir Vitali'nin ya da Asher Black gibi birinin kaçabileceği gibi mafya dünyasından kaçmıştı. Benim genişleyen radarımdan uzak durarak iyi bir iş **ç ı k a r d ı** .

Sikeyim. Göğsüm inip kalkıyor, her nefes bir öncekinden daha ağır geliyordu. Aramızdaki kırık cam dağını daha da büyütecek bir şey yapmadan önce gitmem gerekiyordu.

Her zamanki gibi sakın, dikkati bana dönmeden önce sokağın karşısına fırlayan bir kediye kaydı. "Vitali ailesini temsil ediyorum."

"Sizi sekiz yaşındayken yatılı okula gönderen aile mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Annem yakınlarla taşındı."

Onu görmezden geldim. "Seni De Luca bölgesine gönderen ve on dört ay boyunca orada bırakan aynı aile mi?"

Evet, insanları De Luca bölgesinde yaşamaya göndermenin sendika çevrelerinde ceza olarak kabul edildiğini biliyordum. Ne de olsa bir zamanlar ne olduğumuzu biliyordum. De Luca ismi Beş Sendika'nın üzerinde bir lekeydi. Babamın dengesiz davranışlarından, büyük büyük büyükbabamın büyük büyükbabamı öldürdüğü meşhur hikayeye kadar, yazarların daha sonra öldürmek amacıyla korku filmlerine attıkları ekstra karakterler gibi gülünç bir durumdaydık.

Aileye daha iyi bir itibar kazandırmaya çalışıyordum ama henüz yapmadığım bir şey üzerine itibar inşa edemezdim. Bir kötü iş, milyonlarca iyi işi mahvetmeye yeterdi. Ne yazık ki De Luca topraklarındaki yollar kötü eylemlerle döşenmişti. Kötü kararlardan oluşan tuğlalar, kanla harçlanmıştı. Kötülükleri dengeleyecek kadar iyilik yapabileceğimden emin değildim.

Vincent Romano'nun cenaze törenine katılmak üzere New York'ta bulunmamın pek çok nedeninden sadece biri. Bir de adama gerçekten saygı duyuyordum ki bu çoğu insan için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Ren omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Babamın kendine göre sebepleri vardı." Başparmağı o rahatsız edici taşı parmağının etrafında, tek amacı endişesini bana aktarmak olan gergin bir kene gibi döndürdü. Oysa ben onun kene olmadığını, endişeleri varsa bile onları göğsüne ateşten daha yakın tuttuğunu biliyordum. Ne de olsa Renata bir Vitali'ydi ve anaokulundan itibaren vücudundaki tüm kusurları eğitmişti.

"Babamı ve onun ellerini mi karıştırdılar?!" Nefesimi içime çektim ve küfrettim. Banyoda olanların gayrimeşru olmadığını biliyordum ama benim bildiğimi bilmiyordu. "Bu yersizdi. Özür dilerim."

Ve yine de hiç etkilenmedi. Onu daha iyi tanımasaydım, bir sosyopatla karşı karşıya olduğumu düşünürdüm.

"Duygularını kontrol edemiyorsan, bunun için çocukça davranışlarınla bana eziyet etmeyi içermeyen tedaviler var. Bu hafta sonu için bir ateşkes önerecektim ama şimdi bunun pek bir anlamı olmadığını görüyorum." Sanki yanından geçip gidebileceği aşırı istekli bir köpekmişim gibi etrafımda dolandı. "İzin verirsiniz, katılmam gereken bir cenaze ve temsil etmem gereken bir isim var." Ön kapıya doğru attığı her adımda topukları tıkırdıyordu.

Tıpkı beni terk ettiği o geceki gibi, özür dilemiyordu.

Tıpkı o geceki gibi, arkasına bakmadı.

Tıpkı o gece olduğu gibi, her adımda kalbimi kaldırıma bulaştırdı.

Ve tıpkı o geceki gibi, hala onu istiyordum.

Hayatın akışındaki tüm aldatmacalar aslında yalanın pratiğe indirgenmesinden ve yalanın sözlerden nesnelere geçmesinden başka bir şey değildir.

- ROBERT SOUTHEY

Renata Vitali

"M "Vitali, seni bir süredir görmüyorum." Frankie Romano kapalı tabut töreni sona erdikten sonra bana yaklaştı, kocaman avucuyla omzumu kavradı ve öptü yanağımdan öptü. Koyu gri saçları şakaklarına kadar uzanıyordu ve her haliyle kibar bir mafya lideri gibi görünüyordu. "Zamanını nasıl geçiriyorsun, Renata?"

Frankie, Amerika'nın kuzeydoğusunu yöneten Romano sendikasını yönetiyordu. Sert ama adil biriydi ve sadece diğer seçenekler tükendiğinde şiddete başvururdu. Bu nedenle ve beş İtalyan-Amerikan suç örgütünün en güçlüsünü kan dökmeden yönettiği için ona saygı duyuyordum.

Gözlerimi askerlerinden birinin yanında duran Damian'dan ayırarak Frankie'ye kibarca gülümsedim ve ondan bir adım geri çekildim. "Üniversiteden hızlandırılmış bir programla erken mezun oldum ve bir süredir ilkokul öğretmenliği yapıyorum."

"Bir ilkokul öğretmeni..." Frankie Romano'nun çok şaşırdığından şüpheliydim ama mafya prensesinin öğretmen olmasının şaşırttığını tahmin ediyordum.

"Evet." Gülümsememi bastırmaya çalışsam da dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Tanrım, mafya dışındaki hayat sert yanlarımı törpülemişti. Damian söz konusu olduğunda hariç. Onun yanındayken duvarlarımı, ateşlenmiş bir kurşunun haznesini geçmesinden daha hızlı güçlendirebiliyordum.

"Bir Vitali öğretmeni." Başını salladı ama bu şakaydı. Garip bir ilişkimiz vardı. Yakın değildik ve birbirimizi sık sık görmezdik ama görüştüğümüzde de gergin olmazdı. Kardeşi Vince gibi o da benimle baba-kız ilişkisini babamdan daha iyi benimsemişti. "Sanırım daha çılgınca şeyler de oldu." Frankie'nin gözleri Damian'a kaydı ve ben alt metni okudum.

Damian'ın yükselişine hazırlıklıydım. Evet, ilk tanıştığımızda varlığı beni şaşırtmıştı. Evet, Devils Ridge Angelo De Luca'nın emriyle Damian'ın kimliğini gizleyerek iyi bir iş çıkarmıştı. Ama Devils Ridge'de yaşamak bana

ve Damian'ın babasının tahtını devralacağından hiç şüphem yoktu. Mesele nasıl olacağı değil, ne zaman olacağıydı.

Öte yandan, diğer sendikaların hiçbir uyarısı yoktu. De Luca sendikasının başına geçeceğini bilmedikleri gibi, varlığından bile haberdar değillerdi. Damian onları tedirgin etmek zorundaydı.

"Çılgınca değil," diye teklif ettim Frankie'ye. "Damian'ı tanısaydın, bunun çılgınca olduğunu düşünmezdin."

Bunu ona söyledim çünkü Damian'dan kaçıyor olabilirdim ama yine de diğer sendika patronlarından saygı görmeyi hak ediyordu. Frankie de bir uyarıyı hak ediyordu. Orada ne yaptığımı sormadan ya da mahremiyetimi ihlal etmeden Connecticut'ta -Romano bölgesinde- yaşamama izin verdi. Kabul ediyorum, soyadım muhtemelen onu ikna etmesine yardımcı oldu.

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun, tatlım?" diye sordu.

Bundan hiç alınmadım. Bazıları onun ses tonundan rahatsız olurdu ve insanların dengesini bozmak onları konuşturmaya meyilliydi. İnce ama etkili bir yöntem. Mafyanın dışında geçirdiğim zaman beni ne kadar yumuşatmış olursa olsun, bende işe yaramazdı. Sözlü tahriklere cevap vermedim.

Başımı salladım ve "Evet" dedim.

Gözlerim Frankie'yi boydan boya taradı, vücut dilini katalogladı. Connecticut'ta mahremiyetimi korumama kalbinin iyiliğinden mi yoksa ailemin gözüne girmek için mi yardım ettiğini merak ettim. Birinin benden hoşlandığı için mi yoksa benden hoşlandığını düşünmemi istediği için mi bana yardım ettiğini asla bilemezdim.

Vitali ailesi, savaşlar büyük can kayıplarına neden olduktan, dikkatleri sendikalara çektikten ve birkaç aileyi yok ettikten sonra dünyanın dört bir yanındaki İtalyan suç örgütlerini yönetti. Yeraltı dünyası, herkesi çizginin üzerinde tutmak için tarafsız bir partiye ihtiyaç duyuyordu ve atalarım seçilmek için gerekli bağlantılara ve servete sahipti. Bir ordu topladık, herkesin harcayabileceğinden daha fazla para topladık ve sendikaların var olduğu tüm ülkelerdeki hükümetlerin tüm birimlerinde ağ kurduk. Dolayısıyla Frankie'nin ailemin gözüne girmek için bana iyi davranmış olması çok muhtemeldi. Hiç umurunda olmaması da çok olasıydı. Ne de olsa o bir Romano'ydu ve Vitali'lerden sonra ikinci sıradaydılar.

Cebinden bir puro çıkardı ve bana bir tane uzattı. "Ama söylemeyeceksin..."

Başımı salladım. "Bir puro, bir paket sigara kadar tütün içerir."

Frankie omuz silkti. "Sen bilirsin." Purun kenarlarını çakmağının alevinin üzerinde yuvarladı, puroyu ısıttı ve bandını çıkardı.

Hareketlerini inceledim ve detaylandırıdım, "Kimse Damian'ın varlığından haberdar değildi. Bunun olmasının tek yolu Angelo'nun sendika içinde Damian'ın sır olarak kalması için emir vermiş olması." Damian'ın Devils Ridge'de tecrit edilmesinin de yardımı oldu. Angelo'yu tahttan indirene kadar Damian Devils Ridge'in dışına nadiren adım atmıştı.

Frankie bir nefes çekti ve dumanı ikimizin yüzünden de uzaklaştırdı.

Hâlâ kokuyordu ama aldırmadım ve devam ettim: "Kimse De Lucas'ı takip etme zahmetine girmedi çünkü Angelo diğer sendikaların eline su dökmezdi ve De Luca sendikası da çoğunlukla petrolden para kazananlardan oluşuyordu. Bu ihmal herkesin üzerinde." Frankie'nin yıpranmış gözleriyle dumanın ardından karşılaştım. "Ama Angelo'nun Damian'ın sır olarak saklanması emrini neden verdiğini hiç merak ettin mi?"

Purosunu dudaklarından çekti ve kilisenin yan bahçesinde toplanmış olan kalabalığa baktı. "Potansiyel bir halefi olduğunu bilmemizi istemedi."

"Evet, ama soy yoluyla sizin yerinize geçebilecek birine sahip olmak bir şeydir. Başkalarının başarılı olmasını *isteyeceği* birine sahip olmak ise tamamen başka bir şeydir."

"Yani, De Luca sendikadaki herkes Damian'ın başa geçmesini istedi, bu da ya Angelo'nun bir pislik olduğu ya da Damian'ın o kadar iyi olduğu anlamına geliyor... ve ikimiz de Angelo'nun bir pislik olduğunu biliyoruz. Aklı da yerinde değil."

Frankie, Damian'ı hafife almıştı. Devils Ridge'deyken, Damian'ın bilinmeyen bir varlık olmanın değerini bildiğinden hep şüphelenmiştim.

"Her iki sebepten de kaynaklanabileceği ihtimalini düşündünüz mü?" "Doğrusu, çocukla hiç konuşmadım."

"Çocuk otuzuna yaklaşıyor ve köpek eğitmeni olmak için gereken süreden daha kısa bir sürede batmakta olan bir sendikayı yeniden canlandırdı." Ses tonum dudaklarımdan amaçladığımdan daha keskin bir şekilde döküldü. Damian'ı artık umursamamam gerekirken savunmaya geçmiştim.

Darbeden sonra Damian sendikasını siperlerden çıkardı. Hiçbir sendika Romano sendikasıyla kıyaslanamazdı ama De Luca ailesi artık Camerino, Andretti ve Rossi sendikalarına rakipti.

"Etkilenmiş gibisin. Hatta belki biraz kızgın." Frankie durakladı, kaşlarını kaldırırken purosunu dudaklarının kenarında geziniyordu. "Ya da belki umurundaymış gibi, Küçük Ren."

Lanet olsun.

Beni anlamamasını umarak yeniden söze girdim: "Frankie, senden hoşlanıyorum. Kök salmak için senin sendikayı seçtim ve sen de bana mahremiyet verdin. Devils Ridge'de yaşamış biri olarak sana tavsiyelerde bulunuyorum. Damiano De Luca ile bir yıldan fazla yaşamış biri olarak. O hafife alman gereken biri değil."

"Anlaşıldı, tatlım." Bana tatlı bir gülümseme verdi ve o kasvetli ortamda neredeyse huzurlu görünüyordu. "Bil diye söylüyorum Renata, beni kandırmıyorsun. Gözlerin iki saniyede bir ona kayıyor. Sadece umurundaymış gibi konuşmuyorsun. Önemsiyor gibi de görünüyorsun."

Gözleri yüzümü taradı. On yıl önce hiçbir şeyimi ele vermezdim ama sivil hayat bana duyguları gizleme konusunda pek pratik kazandırmamıştı. Bu hafta sonu hayatta kalmak istiyorsam kendimi toparlamam gerekiyordu.

Frankie bakışlarını, arsanın diğer ucundan kayıtsızca bana bakan Damian'a kaydırdı. "Diğerleri onun burada olmasını pek hoş karşılamıyor."

Vücudumu başka yöne çevirdim, böylece Damian'ı artık görüş alanımda göremiyordum çünkü Frankie haklıydı. Gözlerimi *dikmiş* bakıyordum. "Diğerleri derken kendini mi kastediyorsun?"

"Hayır, burada olup olmaması umurumda bile değil." "Hayatta küçük önyargılardan çok daha önemli şeyler var" diye vurguladı.

Bocaladım. Kardeşini yeni kaybetmişti ve ben sözlerime dikkat etmemiştim. "Üzgünüm, Frankie."

Onun kaybı aramızda sallanan bir ilimik gibi asılı duruyordu, hayatımıza devam etmeye karar versek bile nefesimizi kesmek için hep orada olacağını hatırlatıyordu. Vincent Romano'nun ölümü Andretti-Romano savaşını sona erdirmiş, sendikaları hiç olmadıkları kadar yakınlaştırmıştı. Kendini sadece ailesi için değil, tüm sendikalar arasında barış için feda etti. Ne için? Zar zor ayakta durabildiğim bir dünya için mi? Beni Çin Seddi'nden daha yüksek duvarlar inşa etmeye zorlayan bir dünya için mi?

"Merak etme evlat." Frankie ısmarlama üç parçalı takım elbisesini düzeltti, George Clooney ile Robert Redford'un *Indecent Proposal*'daki siyah saçlı hallerine benziyordu. Yakınlardaki bir grup kadın

her hareketine yapıştı. "Ne olursa olsun, burada olduğun için mutluyum. Şehirde her zaman hoş karşılanırsın." Seçkin yüz hatlarına yapışmış kendini beğenmiş bir ifadeyle bakışlarını benimkilere çevirmeden önce omzumun arkasından baktı. "Her ne kadar bu gelişmeleri izlemek istesem de, önce mezarlığa gitmem gerekiyor."

"Neyin ortaya çıkışını izleyeceksin?" Sormaya başladım ama o çoktan uzaklaşmıştı. Bir saniye geçmeden bir gölge yolumu kararttı. Damian'ın dudakları kulağımı bulup konuşurken arkamı dönmek için kendimi zor tuttum.

kendin mi?"

Connecticut'a dönerken genellikle önünden geçtiğim eyalet hapisanesinin dışındaki dikenli telleri hayal ettim. Çapraz çelik. Çivili metal. Keskin kenarlar. Yirmi metre yüksekliğinde. İçimde bunun gibi duvarlar inşa etmem gerekiyordu. Çabuk.

Damian'la yüzleşmek için dönerek biraz geri çekildim, böylece kokusu artık başımı döndürmeyecekti. "Çoğu insan biri kendisiyle konuşmak istemediğinde bunu anlayabilir."

Kollarımı kavuşturduğumda gözleri kollarıma kaydı ve bu savunma hareketinden neredeyse memnun görünüyordu. "Bana doğru eğiliyorsunuz, Prenses."

Topuklarımı yere vurdum, onun sözleri karşısında bedenimi ayarlamamak için kendimi zor tuttum, çünkü haklıydı. Ona doğru eğiliyordum ve bunu fark etmemiştim bile. Ama haklı olduğunu kabul edecek değildim.

Bir yalanın her gerçeğe şüphe düşürmek için yeterli olduğunu söylerler, ancak hiçbir yalan beni en kötü gerçekten kurtaramazdı -Damiano De Luca benim için bir şey ifade ediyordu. Kırılgan kalbim asla iyileşmeyecekti. Sonsuza dek ona mahkûmdum.

Öne doğru eğilip kulağıma mırıldanmaya devam ederken birbirimize çok yakın duruyorduk, "Bana göre, saçmalıklarının ötesini görüyorum, bedeninin sandığından tamamen farklı bir dil konuşuyor ve ipucunu alamayan tek kişi sensin. O yüzden sizin için heceleyeceğim, Prenses." *Hâlâ* ona doğru eğilmiş olan bedenimi işaret etti. "Bu beni terk eden birinin vücut dili değil. Bu, beni istemekten asla vazgeçmeyen birinin vücut dili. On yıl önce neden gittiğini bulacağım ve şimdi neden burada olduğunu da bulacağım."

Damian'ın cüretine inanamadım. On yıl ayrı kaldıktan sonra kim biriyle böyle konuşurdu? Onda bir zamanlar sevdiğim çocuğun izlerini görmeme rağmen, o da değişmişti. Kendine güvenen, güçlü ve öngörülemez. Annemin çocukken beni uyaracağı türden bir adamdı.

tam da mafya prensesi için biçilmiş kaftan bir adam olduğu gerçeğini.

Yutkundum, sözlerinin ve varlığının kalp atışlarını hızlandırmasını bastırmaya çalıştım. Bu duyguyu unutmuştum. Devils Ridge'den ayrıldığımdan beri, seni gözleriyle beceren, istediğini elleriyle alan, sırlarla dolu asma kilitli göğüslü tiplerden uzak durmuştum. Ben okyanusa ilk kez dalan, okyanusun başa çıkılamayacak kadar büyük olduğuna karar veren ve içinde güvenle yüzebileceği küçük, şirin bir akvaryum için yalvaran Japon balığıydım. Ben anti-Nemo'ydum.

Başımı salladım, inkâr damarlarımda bir bağımlının damarlarındaki uyuşturucudan daha derin akıyordu. Sözlerim aksini söylese de Damian'a her zaman bağımlı olduğumu inkâr edemezdim: "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Tehlikeli mafyalarla dolu bir otoparkta durmasına rağmen kime ait olduğunu umursamadan rastgele bir arabaya yaslandı. "Bu inkâr hareketinin sevimli bir yanı yok." İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sert sesiyle sözümü kesti: "İnkârını inkâr etmekle uğraşma. Bu noktada bu bir hakarettir ve benim umurumda olmayabilir ama askerlerim hakaretleri hafife almaz."

Arabasına yaslanmak aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koymuştu ama beni azarlarken nefesinin hayaletini yüzümde hissedebiliyordum. Bu aptal şehveti bastırdım ve "Dokunaklı, dokunaklı, tatlım" diye alay ettim.

"Kazandığım her şey için çok çalıştım Prenses. Eğer krallığımı savunmazsam, tahttan indirilmeyi hak ederim."

"Sanki umurumdaymış gibi konuşuyorsun."

"İkimiz de sevdiğini biliyoruz." Gözleri alyansıma kaydı ve arabadan geri çekilip işaret parmağını uzatıp yüzüğümü okşadı.

Elimi geri çektim, omurgamı boydan boya geren ve zihnimi binlerce farklı yöne çeviren şehvet karıncalanmalarını bastırdım. "Buraya seninle konuşmaya gelmedim."

"Ah, meselenin özü. Neden gittiğin. Neden buradasın. İkisini de açıklamaktan çekinmeyin."

"On yıl oldu, Küçük Hanım. Bunu aşmış olman gerekmez mi?"

"Sahip olduklarımızı istediğin kadar azaltabilirsin Prenses, ama bu beni uykunda adımı söyleyecek kadar çok sevdiğin gerçeğini asla değiştirmeyecek."

"Yalan söylüyorsun."

Gözlerini vücudumda gezdirdi, her nefes alışımında şişen göğsümde bir an durakladı. "Hatırlarsan, odalarımızı ayıran duvardaki havalandırma ikimizin de yatağının üzerindeydi. Her şeyi duyabiliyordum ve sen benim adımları sanki dudaklarına aitmiş gibi söylüyordun."

O haklıydı. Onu hayal etmiştim. Hala bazen kuruyorum. Her zaman etkilenmeyen bir kız olmuşum. Çok soğuk. Kendimi toplamıştım. Ama Damian zırhımı çaldı ve Devils Ridge'den ayrıldıktan birkaç yıl sonra nihayet zırhı bıraktım.

İşte buradaydım, havada kaynayan tehlikeli bir çekim vardı ve buna karşı hiçbir korumam yoktu. Aramızdaki kıvılcım her zaman benim sorunum olmuştu. Onu asla gerçekten uzaklaştıramadım, bu yüzden ayrıldığımda, başarılı olmanın tek yolunun uzak durmak olduğunu biliyordum.

Ama artık uzakta değildim ve şeytanlarım yüzleşilebilecek türden değildi.

En azından çıkış yolunu bulmaya çalışabilirdim.

Geri çekildim ve etkilenmemiş görünmek için elimden geleni yaparak kolumdaki bir tutam tüyü aldım. Sonunda bakışlarımı ona çevirdiğimde ikna olmuş görünmüyordu. "Geçmişimizi istediğin kadar yeniden yazabilirsin Küçük Hanım, ama bu geleceğimizi değiştirmeyecek." diye tükürdüm.

İçinden alaycı kahkahalar yükseldi ve ısmarlama guanaco dokuması takım elbisesi ve alaycı alaycılığıyla baştan çıkarıcı görünüyordu. "Anlamıyorsun, değil mi? Senin burada olman her şeyi değiştiriyor." Bana göz kırptı -korkunç bir şekilde göz kırptı- ve gitti, askerleri iyi eğitilmiş fino köpekleri gibi peşinden geliyordu.

Annem bana her zaman hayatın hiç bitmeyen bir satranç oyunu olduğunu öğretmişti. Peki ya bu oyun? Sanki bir taşı daha ele geçirmiş gibiydi.

Güçlü olduğunuzda zayıf, zayıf olduğunuzda güçlü görünün.

- SUN TZU

Renata Vitali

On Yaşında

O ne bahar akşamı, yağmur şehir arabamızın tekerleklerini bir karış çamura batırmışken ve evde okuyacak kitap kalmamışken, annemi kütüphanesinde satranç tahtasına bakarken buldum.

On yaşındaki diğer çocukların sevmediği her türlü şeyi severdim; örneğin kitapları, münazarayı ve hızlı matematiği. Satranç hiçbir zaman bunlardan biri olmamıştı. Babam diğer mafyalar ziyarete geldiğinde puro odasında oynamayı severdi. Erkek oyunu derdi. Annemin de oynamayı sevdiğini bilseydi ne derdi merak ederdim.

"Gel." Karşısındaki yeri işaret etti. "Otur."

Bu satranç tahtası onun tahtıydı ve imparatorluğuna bakıyordu. Tavandan tabana cam bir duvar bizi sahilden ayırıyordu. Papa'nın sahip olduğu zenginliği her zaman takdir etmişimdir. En çok da bu manzarayı.

Bu odayı sevmiştim. Annemin, babamın onu halktan biri gibi gösterdiğinden şikayet ettiği yıpranmış tarzıyla yersiz görünmesi de dahil olmak üzere her şeyini sevdim. Maman'ın savunmasına göre, onun sıradan bir yanı yoktu.

Koltuğa kaydım ve Maman'ın beyaz Sonic Youth grubu tişörtüne bakarak sıırttım. Ben de aynısının gri rengini giyiyordum. "Kiminle oynuyorsun?"

"Herkes."

Bu bana hiç mantıklı gelmedi ama mantıklı gibi davrandım. "Bu yorucu olmuyor mu?"

"Nasıl yapılacağını iyi biliyorsan, hayır." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Hamptons'da bantlı tişört, bol kot pantolon ve dudak kremi kullanan tek kadın olmasına rağmen (ve sadece en iyi günlerde), Maman gülümsediğinde dünyanın en güzel kadınıydı. "Şunu görüyor musunuz? Koyu piyon e5'te ve açık piyon e4'te." Beyaz atı hareket ettirdi. "Ve şimdi at c3'te." Gözleri benimkilerle buluştu, rahat ve yağmurlu bir gün için fazla ciddiye. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Meşhur Viyana oyunu.

Babam bunu bana birkaç yıl önce, beni evde bulunan çok sayıdaki satranç tahtasından birine bakarken yakaladığında göstermişti. "Şah Gambiti agresif bir saldıdır. Değerini kanıtlamaya çalışan huysuz şahların açılışıdır." Sesini öfke kaplamıştı ve yedi yaşında bile bunu duyabiliyordum. "Viyana oyunu geciktirilmiş bir Şah Gambiti'dir. Aynı sonucu veren daha yavaş bir oyun."

Yıllar sonra, onun sözlerini hala hatırlıyorum. "Babam Viyana oyununun, sabrın boşa harcanan zaman olduğunu anlamayan kralların açılışı olduğunu söyledi."

Maman'ın gözlerinde eğlence yüzüyordu. "Baban bazen aptal olabiliyor, güzel kız."

Çenem düştü. "Anne!"

Hiç kimsenin Papa'dan böyle bahsettiğini duymamıştım. Tanrı aşkına, o Vitali'nin başıydı!

"Oh, sus, aşkım." Bana göz kırptı. "Söylemeyeceksin." Kocaman bir elmas yüzüğün ağırlığındaki ince parmakları tahtadaki bir taşı hareket ettirdi. "Baban Viyana oyunundan bir iki şey öğrenebilir." Annem gözlerime baktı. "Beyaz sessizce oynuyor ve kara şah?" O mütevazı gülümsemesi yüzünü doldurdu. "Karanlık şah onun geldiğini asla göremez."

Bu asla unutmamam gereken bir dersti.

!

1

Kendini kandırmak bazen bir levye kadar gerekli bir araçtır.

- MOSA HART

Renata Vitali

On Yedi Yaşında

TDe Luca'ların evindeki işçiler İspanyolca dedikodu yapmayı severdi; bu dil benim anadilim İtalyanca'ya yakın olduğu için ne dedikleri hakkında bir fikrim vardı. Senyor Damian, hizmetçilerin ona verdiği isimle, eve geldiğinde

Son zamanlarda her zamankinden daha sık, ve beni suçladılar.

Mantıklarında gördüğüm anlamdan nefret ettim.

Eğer iki yabancı arasında soğuk bir savaş varsa, o da buydu. Damiano De Luca'nın telefonunu çalmıştım. Bu pek de dikkate değer bir ilk izlenim yaratmamıştı. Bu konuda benimle yüzleşmemişti ama bildiğini biliyordum.

Anneme bir e-posta gönderdikten ve dijital izlerimi sildikten sonra telefonu yatak odasının kapısının yanında yere bıraktım. Belki düşürdüğünü düşünürdü.

Bir kız umut edebilir.

Bu üç gün önceydi. Günler geçti ve onun kapımın önünden geçtiğini her duyduğumda gergin sessizlik daha da koyulaştı. Ağır ayak seslerinin bir amacı olduğunu biliyordum. Sendika asilzadeleri yürürken ses çıkarmazlardı. Eğitim bunu hallediyordu.

Ama Damiano De Luca'nın attığı her sağlam adım kasıtlıydı. Satranç tahtasında on adım sonrasını düşünerek yapılan bir hamle gibi. Aslında, De Luca'ların evindeki hayat tam olarak benim kontrolümde olmayan bir satranç maçına benziyordu.

Annem her zaman Viyana maçını kütüphanesindeki satranç tahtasının üzerine koyardı. Arada sırada bir taş oynatırdı. Bazen bir hafta arayla; bazen bir yıl arayla. Karanlık şah asla ölümünün yaklaştığını göremez, derdi bana her taş oynatıldığında.

Ama o satranç tahtasına bakarak ölümümün yaklaştığını görecektik kadar zaman geçirmiştim. Odamın sınırlarını her terk edişimde yaklaşan kıyametin nefeslerini duydum. Ne zaman mutfaktan gizlice yemek aşırıma cüret etsem, intikamın demir parmaklarının boynuma dolandığını hissettim. Ne zaman tuvaleti kullanmak için koridorun karşısına geçsem, yıkımın metalik kanının vücuduma damladığını kokladım.

Kıyafetlerimi değiştirip Damian'la paylaştığım banyoya koşarken bunu hissediyordum. Devils Ridge, Teksas'taki diğer evler gibi De Luca'ların evi de eskimişti. On sekizinci yüzyılda inşa edilen ev sadece iki kez yenilenmişti - bir kez Viktorya döneminde, kasabadaki diğer Viktorya tarzı evlerin estetiğine uyması için ve bir kez de birkaç yıl önce müteahhitlerin asgari sayıda modern olanaktan daha fazlasını getirmenin evin tarihi bütünlüğünü tehlikeye atacağına karar vermesiyle.

Tarihi bütünlükmüş, hadi oradan.

Doğu kanadındaki banyoda üç oda vardı: tuvalet, makyaj odası ve banyo odası. Banyonun kapısı, ortasında Game of Thrones setindeymişim gibi küçük bir yüzme havuzunun bulunduğu banyo odasına açılıyordu.

Bu havuzu doldurup boşaltmanın ne kadar büyük bir su israfı olduğunu düşündüm ama Damian'ın kirli suyunda yıkanmayacaktım. İpek bornozumu omuzlarımdan sıyırdım ve değiştirdiğim kıyafetlerimle birlikte kapının yanındaki kancaya astım.

Hizmetçilerden biri daha önce havuzu ısıtıp köpüklerle doldurmuştu ve ben de ayak parmağımı suya daldırıp sıcaklığı keşfettim. Kapı açılmadan önce belim suyu zar zor öpüyordu.

Hızla hareket ettim, havuza tamamen dalarken göğüslerimi köpüklerle kapladım. Eşikten geçerken gözlerim Angelo De Luca'nıninkilerle buluştu ve şeytanın bir odaya davetsiz giremeyeceğine dair tüm efsaneleri yıktı. Yoksa vampirler miydi?

"Bayan Vitali." Bir adım daha yaklaştı ve ben de kapıya en yakın havuz kenarındaki yerimden kalkmamak için kendimi zor tuttum. Bu kadar sümüksü ve köhne birinin Damiano De Luca'ya benzeyen birini nasıl doğurabildiği beni aşıyordu. "Kaynaklarım bana bugün on yedi yaşına girdiğini söylüyor." Aramızdaki fark azaldı. "Bir yıl daha yaklaştım."

Neye bir yıl daha yaklaştık?

Tüylerim diken diken oldu ve açık kapıya bakmamak için kendimi zor tuttum. Geç olmuştu. Doğu Kanadı'ndaki son personel de banyomu yaptıktan sonra odalarına çekilmişti. Angelo De Luca'ya bir sporcunun kendi ödevini yapmasına güvendiğim kadar güveniyordum. Bu uğursuz bahane adamla yalnızdım ve sükûnet küçük yaşlardan beri bedenime yerleşmiş olsa da, daha da derine inmiş, endişe ve kaygı arasında bir yerde saklanıyordu.

Yine de endişemin ortaya çıkmasına izin vermedim. Onu görmezden geldim, şampuana uzandım ve saçlarımı köpürttüm. Açık kapıdan içeri giren bir rüzgâr boynumdaki açıkta kalan deriyi ürpertti. Suyu dalmak istedim ama avıyla ziyafet çekmekten hoşlanan bir adamın önünde savunmasız olmak bir seçenek değildi. Bunun yerine saçımı yıkamaya devam ettim.

Ben onu görmezden gelirken çenesi titriyordu. "Evimde misafirsiniz Bayan Vitali. Bana saygısızlık edemezsiniz."

"Haklısın." Ayağımı suyun altına vurdum, endişemin enerjisini harcamayı ve yerine eğlenceyi koymayı umuyordum. "İnsan insandır, ne kadar küçük olursa olsun."

Dr. Seuss'un bunu yazarken kastettiği şeyin bu olmadığına eminim.

Oh, neyse.

Göğüslerimi kaplayan baloncuklardan bazıları sönüp yok olurken sert gözler tenimi yaktı. "Dikkatli ol, küçük kız." Çömeldi ve elini uzattı. Yüzümün yan tarafını kavrayıp dişlerini duyulabilir bir *şaklamayla* kapatırken kendimi soğuk davranmaya zorladım! "Isırırım."

Yatılı okulumun İrlanda edebiyatı ünitesi sırasında Laurence Sterne'den bir alıntıya rastlamıştım: "Kendimize duyduğumuz saygı ahlakımıza, başkalarına duyduğumuz saygı ise görgümüze rehberlik eder." Belli ki Angelo De Luca'da ikisi de yoktu ama burada uzun süre kalırsam belki benim de kaderimin bu olacağı aklıma geldi. De Luca çılgınlığına yenik düşmeme izin vermemesi için yüce bir güce yalvardım.

Angelo'nun avuç içi yanağımdan aşağı, köprücük kemiğimin yanından geçip sol göğsüme doğru ilerledi. Dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu ve kulağımın dibinde kıkırdadı. "Seni korkutuyorum, değil mi?"

Zehirli örümceklerden ve gece geç saatlerde eve yalnız yürümekten korktuğum gibi o da korkuyordu. Mantıksal olarak. Klinik olarak. Ve tamamen bağımsız. Eğer izin veririm bu şeyler bana zarar verebilirdi, ama ben izin vermezdim.

"Biz korkuları değiş tokuş ederken, seninki benim ailem." Gözlerinin şaşkınlıkla parlayışının tadını çıkararak dokunuşuna doğru adım attım. "Senden korkuyor olabilirim Angelo, ama yine de seninle yüzleşeceğim. Yüzleşmediğimiz korkular sınırlara dönüşür ve benim sınırlarım yok. Ama senin?" Kahkahalarımın onunla alay ettim. Bir an için kendimi Harry Potter'dan çok Draco Malfoy gibi hissettim. "Her hareket ettiğinde onlara bağlısın."

"Seni şu anda öldürebilirim ve böylece aileden ne kadar korktuğumu da görmüş oluruz." Angelo'nun etimi kavrayışı acımasızlaştı ve eli suyun altında, göğsümün üst kısmına ulaşmaya çok az kala durdu. Damiano De Luca'nın paylaştığımız banyoya girmek için seçtiği zamanın bu olduğunu

düşündüm.

Gözleri bizi içine çekti, dudaklarını bir küçümseme bükmeden önce bir an için babasının suyun altındaki eline kaydı. "Yardımcıyı becermene katlanıyorum Angelo," diye konuştu sanki evin sahibiymiş gibi, "ama Vitali'nin çocuğunu becererek De Luca adını daha fazla tehdit etmene katlanmayacağım."

Vitali'nin çocuğu.

Hay Allah. Hizmetçilere Damian'ın yaşını sormuştum. Bugün itibariyle aynı yaştaydık ama ben onun için öyleydim. Bir çocuk. Her nasılsa, odaklanabildiğim tek şey bu kelimelerdi. Beni babasından kurtarmış olabileceği aklımdan çıkmıyordu ama Damiano De Luca hakkında öğreneceğim bir şey vardı, onun varlığı mantığımı sakatlıyordu. Sadece sakatlamakla kalmadı. Onu yerle bir etti, sonra da mantığımın var olduğundan bile emin olamayacağım kadar yerin dibine gömdü.

Angelo çömeldiği yerden kalktı ve Angelo'nun gözlerinde gördüğüm kadarıyla bir babanın oğluna duyduğu nefreti daha önce hiç görmemiştim. "Sonunda eve geldin mi oğlum?"

Damian omzunu kapının pervazına yaslamıştı, neşesi dalga dalga yayılıyordu ama babasına yaptığı gösterinin ardını görebiliyordum. Onunla alay ediyordu, tıpkı benim daha önce Angelo'yla alay ettiğim gibi. Aramızda bir bağ kurmaması gereken bir savunma taktiği idi bu -özellikle de benden bir eşit gibi değil de bir çocuk gibi söz ettiği düşünüldüğünde- ama kurmuştu. "Açıkçası, eğer bana bakıyorsan ve bu evdeysen..."

Angelo oğluyla üç uzun adımda buluştu ve aralarında sadece birkaç santim mesafe kaldı. "Bir gün, sen gittiğinde ne yaptığını öğreneceğim ve seni yok edeceğim."

Daha zeki bir adam öfkesini yatıştırır ve zayıflıklarını gizlerdi. Bunun yerine Angelo kartlarını benim için açmıştı. Oğluyla aralarındaki sürtüşme ve ardından gelen güç mücadelesi dışarıdan bakan gözler ve kulaklar için değildi, ama işte buradaydım, ön sırada oturan isteksiz bir röntgenciydim. Bilgiyi cebe indirdiğim için beni kim suçlayabilirdi ki?

Damian etkilenmemişti. "Tek yapabildiğin kendini yok etmekken beni nasıl yok edebilirsin?"

İşte o zaman kazanacağını biliyordum. *Her zaman* kazanacağını. Sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı Damiano De Luca, beş Amerikan sendikasıdan birinin başı olarak babasının olması gereken her şeydi.

Damian'ın gözleri bana kaydı ve babasına seyircileri hatırlattı. Angelo omuzlarını geriye çekti, odadaki herkesin düşündüğünden daha uzun durdu ve gitti.

Gözlerim Damian'inkilerle buluştu ve yapabildiğim en sakın ifadeyi takındım. "Başkalarını yok etmek için plan yapanlar genellikle bu girişimleri sırasında yok olurlar." Saçlarımı tekrar suya daldırdım ve kafa derimdeki şampuanı duruladım. Hareketimle birlikte göğüslerimin üst kısımları sudan dışarı fırladı ve tek kişilik izleyici kitlemin acı verici bir şekilde farkına vardım.

"Thomas Moore'dan alıntı yapmak seni zeki yapmaz." Başımı sudan kaldırdığımda bakışları benimkileri yuttu, İrlandalı şair hakkındaki bilgisi karşısında yaşadığım şok hareketlerimi yönlendirdi. "Seni orijinal olmayan biri yapar."

"Babasını tahttan indirmeyi planlayan bir çocuk olarak, özgünlük konusundaki yargılarına güvendiğimden pek emin değilim. Çok fazla Marvel çizgi romanı mı okudun?" Sabun kalıbını aldım ve cildimde gezdirdim. "Her hareketine ilham veren Loki ve Odin ilişkisi mi yoksa Blade ve Lucas Cross ilişkisi mi?" Sözlerim sert olabilirdi ama sabun kalıbını suyun altına daldırıp vücudumu ovalarken, başka bir insanın önünde hiç bu kadar fiziksel olarak savunmasız olmadığım hissinden kurtulamıyordum.

Ama Damian onun babası değildi ve vücudumla en ufak bir şekilde ilgileniyor gibi görünmüyordu. "Seni ilgilendirmeyen şeylerden uzak durmalıydın Prenses."

Pardon?!

Devils Ridge'de olmak bir seçim değildi ve bu evde olmak daha da az bir seçimdi. Banyoya zorla giren babasıydı ve şimdi Damian *beni* dayatmayla suçlayacak kadar yüzsüz müydü? Akraba ruhlar için çok fazla.

Eğer öfkelenecek bir tip olsaydım, öfkelenirdim. Bunun yerine, omuzlarımdaki sabunun geri kalanını durularken, havuzdan çıkan basamakları tırmanırken ve onun önünde dururken sakinliğimi korudum. "Amacın beni kışkırtmaksa, işe yaramıyor."

Çıplak bedenimden sular damlıyordu ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Sana karşı hiçbir niyetim yok. Sen bir baş belasısın. Bir pire. Sıradan bir ev sineğinden başka bir şey değilsin. Sana vurmak bana yakışmaz. Kapı açık kalacak ve sonunda uçup gideceksin. Ama o zamana kadar benden uzak dur ve işime karışma." Küçümseme, onun dışında herkesin yüzünde çirkin bir ifadeydi. Bir adım daha yaklaştı. "Kazara sizi incitmek istemem Prenses."

Bana değen hava ıslak tenimi serinletti. Ya da belki de beni üşüten onun sözleriydi. Bu bir saniye kadar sürdü, sonra babasının

Evin karşı kanadındaki zavallı çalışanlardan birine bağırırken sesi arka planda gürledi.

Damian'ın gözlerinden sayısız duygu geçti, sonra onları filtreledi. Yine de önemli değildi. Olan olmuştu. Duyguları görmüştüm ve ölü bir leşe tutunan bir akbaba gibi kırılgnlık anına tutunmak yerine, yardım etmek istediğim benzer bir ruh gördüm.

Kurtarılması gereken bir genç kız.

Çenemi kaldırdım ve sözlerimi ölçüp biçtim. "Ben prenses değilim." Bana güldü. "Başka ne olabilirsin ki?"

Annemin satranç tahtasını ve hiç bitmeyen Viyana oyununu düşündüm. Şah değildim ama kesinlikle piyon da değildim. "Ben at olurdum."

"İyi, Şövalye."

"İyi, Day."

Bu lakap karşısında gözleri kısıldı. Bana bunu söylemesini beklemeden bornozuma uzandım, omuzlarımdan geçirdim ve ıslak tenime yapışan ince ipek bornozumla yanından olabildiğince toparlanarak geçtim.

Gerçek şu ki Day, Damiano'nun kısaltması değildi. Damsel'in bir oyunuydu.

O henüz bilmiyordu ama ben onu tam olarak böyle görüyordum. Bu kötü bir şey olmalıydı ama değildi.

Dünya onu öyle görmeyebilirdi ama benim için Damiano De Luca bu yaldızlı kulede kapana kısılmış, kaçmak için babasına saldıran bir genç kızdı ve ben de onu kurtarmak isteyen parlak zırhlı aptal bir şövalyeydim.

Kendini aldatılmaktan korumaya çalışan kişi, en tetikte olduğu zamanlarda bile sık sık aldatılır.

- PLAUTUS

Renata Vitali

Şimdiki Zaman

"H

Onu gördün mü?"

"Anne!" Gözlerim mezarlığın etrafında meraklı gözler aradı ve telefonumu kulağıma daha sıkı bastırdım.

"Bunun için pek uygun bir zaman değil."

"Bir annenin kızına hoşlandığı çocuğu görüp görmediğini sorması için her zaman uygun bir zamandır." Sesindeki kahkaha kalbimi sıkıştırdı.

Vincent Romano'nun ölümünden dolayı acı çektiğini biliyordum. Ona bunu vermeliydim. Ona ayak uydurmalıyım. Öte yandan, çocukluğum boyunca etrafıma engeller koymayı öğrenmemde onun da payı vardı. Ne ektiye onu biçebilirdi.

"Hiçbir dünyada Damian ve ben barış içinde bir arada yaşayamayız. Bu asla gerçekleşmeyecek."

Teksas'tan kaçtıktan sonra anneme söylediğim için pişman oldum. Damian'dan kaçtıktan sonra. O zamanlar, beni Devils Ridge'de terk ettiği için ona kızmak bile içimden gelmiyordu. Ona attığım cevapsız gizli mesajlar ve e-postalar bir yana, kalp kırıklığı her şeyi ele geçirmişti. Uzun süre acının ötesini göremedim.

Yaklaşık on yıl önce annem Damian'dan uzaklaşmamı ve kendimi toparlamamı önerdi, ben de kabul ettim. Ne de olsa, hayatındaki bir başka insanın hayal kırıklığını hak etmeyen birine yapılacak en yanlış şeyin bu olduğunu bile bile, kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp kaçtığım çocuğun yakınında olmayı neden isteyeyim ki?

Şimdi, annem onunla yeniden tanışmamı istiyordu ve bunu ne ben ne de egom anlıyordu.

"Teksas'a gittin ve geri döndüğünde seni tanıyamadım. Duvarların hiç görmediğim kadar yüksekti ve zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm. Neredeyse on yıl oldu Renata. Tam on yıl, bebeğim." Titrek nefesi beni ürküttü, boşluktaki havayı emdi ve nefes almayı imkânsız hale getirdi. "Güvenmeyi öğrenmelisin, sevgili kızım, yoksa yalnız öleceksin. Bunu ikimiz de istemeyiz, değil mi?"

Farklı olmak için yalvardım. Bariyerlerim beni koruyordu. O zamanlar, çirkin kıyafetlerim ve dağınık görünümüm birçok kişinin beni hafife almasına neden olmuştu. Duvarlarımı bir kez Damian için yıkmıştım ve bakın o nasıl sonuçlanmıştı.

O zamandan beri rüküş kıyafetlerimi kaybettim ama etrafımdaki duvarlar hiç sarsılmadı. Onları yeniden inşa ettim ve sonra sırf onlara bakmayı sevdiğim için o duvarların etrafına duvarlar ördüm. Böylesi daha güvenliydi.

"Sana güveniyorum anne. İhtiyacım olan tek şey sensin. İhtiyacım olan tek şey." Bu konuşmanın bitmesine benim de i h t i y a c ı m v a r d ı . "Anne, bu konuda daha fazla konuşmak isterdim" -kalabalığa yaklaştım, mırıltılarını duymasını, meşgul olduğumu düşünmesini ve kendini açma konuşmasından vazgeçmesini umuyordum- "ama herkes çoktan mezarlıkta ve cenaze töreni başlamak üzere. Telefonda kalmak son derece kaba bir davranış olur."

"Ren-"

"-Güle güle! Seni seviyorum, anne."

Telefonu yüzüne kapattım, kendimi yüzde sıfır suçlu hissediyordum ve boğazımı tıkayan duygulardan yüzde yüz bıkmıştım. Onları teker teker aşağı ittim.

Öfke. Hayal

kırıklığı.

İhanet.

Güvensiz

lik.

Sevgiler.

Şehvet.

Yalnızlık.

Keder.

Sefalet.

Korku.

Yut. Yut. Yut. Yut.

Duygular besin olsaydı, bir daha asla yemek zorunda kalmazdım.

Zayıf olma.

Sen bir

Vitali'sin.

Vitaliler korku hissetmez.

Babamın doğduğumdan beri bana dayattığı mantrayı, duygularım kaybolup yerini duygusuz bir cepheye bırakana kadar tekrarladım. Sadece Damian'ın yanında mesafeli durmaya çalışmak zorunda kalmıştım. Genelde duygusal mesafe bana doğal gelirdi. Damian yanımdayken mi? O kadar da

değil.

Etrafımı çevreleyen sıra sıra mezar taşlarının yanından geçerken topuklarım pelüş çimenlere battıkça sallanıyordu. New York'ta yazın ne olacağı belli olmazdı ama bu yıl hava her zamankinden daha bunaltıcıydı. Ancak bugün yeterince güzeldi. Bunun beni mutlu mu yoksa üzgün mü ettiğini bilmiyordum. Vincent muhtemelen bu yılki tek güzel yaz gününde toprağın altına gömülmenin çok komik olduğunu düşünürdü. Öte yandan ben Vincent'in mizah anlayışına sahip değildim.

Romano ailesine saygılı olmak için yeterince uzakta ve Vitali'nin hiyerarşinin en tepesindeki yerine bağlı kalmak için yeterince yakın olacak şekilde ön tarafa yakın durdum. Cenaze töreni için toplanan kalabalık, daha önce kapalı tabutu görenlerin sayısından fazlaydı. Vincent Romano'nun birçok kişinin saygısını kazandığı açıktı, ancak bu beni şaşırtmadı.

Lucy Black yanıma sokulurken, Romano'nun eski iş bitiricisi olan kocası Asher birkaç sıra önümüzde dururken gözlerim ileride kaldı. Onu tanımiyordum. O da beni tanımiyordu. Neden benim yanımdaydı?

"Selam, ben Lucy." Gözleri bana kaydı. "Sen Romano musun? Seni buralarda hiç görmedim."

Oh.

Benim kim olduğumu bilmiyordu.

Normalde Romano ailesine ayrılan sırada durduğum için sorduğunu fark edene kadar kaşlarım çatıldı. "Vitali. Renata Vitali." Kaçma içgüdüsü bacaklarımın derinliklerine yerleşti. Onları yere sabitlenmeye zorlamak zorunda kaldım.

"Ah." Bir an durakladı ve kalabalık büyürken sessizlik içinde durduk. Çok yakında özel mezarlığın maksimum kapasitesini aşacaktık. "Saçını beğendim."

Evli insanlar hep böyle cana yakın mıydı? Kocasının yanında mutlu olamaz mıydı?

"Teşekkür ederim."

Bir an durakladı. "Sana bakıp duruyor." Daha fazlasını söylememek için kendini tutuyormuş gibi alt dudağını ısırdı.

Tırnaklarımı kalçalarımın kenarlarına geçirdim. Gözlerim dönüp bakışlarıyla buluşmam için yalvarıyordu. Bunun yerine, "Kim?" diye bağırdım. Damian'ın birkaç sıra arkamızdan bana baktığını bilmek için sormama gerek yoktu ama sormamak da bir yabancıya istediğimden fazlasını gösteriyordu.

"Damiano De Luca."

Onun adı dudaklarından çıkarken kulağa yanlış geliyordu, sanki onun söylemesi gerekmiyordu. Onun üzerinde herhangi bir hak iddia etmediğim dikkatimden kaçmadı. Ama yine de baktığı bendim. Binlerce insan bugün Vincent Romano'nun yasını tutmak için burada toplanmıştı ve o, daha önce onu gördüğümünden beri bana bakıyordu.

Bir zamanlar sahip olduğumuz çekim hâlâ devam ediyordu çünkü her şeyim tetikteydi, rahatlamak için nefessiz kalmaya çok yakındım. İlgiye alışkındım. Bunu hiç istememiştim ama hayatım boyunca ilgiyi üzerime çekmiştim. Ama on dört ayımı Damian'ın ilgisi altında çiçek açarak geçirmiş olsam da, buna asla alışamamıştım.

Kendimi konuşmaya zorladım. "Onunla tanıştın mı?"

"Asher bizi daha önce tanıştırdı." Gözlerini Vincent'ın tabutundan ayırmıyordu ve bu konuşmayı dikkatini dağıtmak için başlatmış olabileceğini düşündüm. "Biraz korkutucu biri. Aslında sadece biraz değil. *Gerçekten korkutucu.*"

Bu kadar özgürce konuşma ayrıcalığına sahip olmayı hayal bile edemezdim.

Yer değiştirirken Damian'ın gözlerini hissettim. "Eminim kocan için de aynı şeyi düşünen kadınlar vardır."

"Doğru. Ama kocam şu anda bana *öyle* bakmıyor ve biz yeni evliyiz."

Nefes almak neden bu kadar zordu?

Elbisemin yakasını düzeltmemek için kendimi zor tuttum. "Belki De Lucas'lar hâlâ eskisi kadar görgüsüzdür. Ne de olsa bir cenazedeyiz ve bakmak kabalıktır."

"Bu konuyu açmamalıydım." Lucy biraz kıkırdadı, ortamdan dolayı bu beni ürküttü. "Özür dilerim, biraz çakırkeyifim. Tamam, gerçekten çakırkeyifim ve şu anda çok konuşmamak için kendimi zor tutuyorum ama gerçekten çok konuşmak istiyorum. Bugün neden bu kadar çok içmek zorunda kaldım bilmiyorum."

Doğru.

Sendika cenazelerinde makul olmayan miktarda içki içilirdi. Törenden önce yakın aile ile çekimler. Tören sırasında çekimler. Defin öncesi çekimler. Defin sonrası çekimler. Yemekte çekimler. Anma partisinde çekimler. Cenaze gününü kapatmak için çekimler. Lucy'nin üzerinde hiç et yoktu. Hiç şansı yoktu.

"Bu akşam Vincent'ın hayatını anma partisinden önce büyük bir yemek ye." Ona baktım, buğulu gözlerini inceledim ve Damian'ın

dikkat derimi kaşındırdı. "Kömür veya karbon kapsülleri için Duane Read'e uğrayın."

Gözleri parladı. "Alkolü emmek için mi?"

Hâlâ bana mı bakıyordu? Neden hala bana bakıyordu?

"Evet."

Başka tarafa bak, Küçük Hanım.

"Kömürün alkole iyi bağlandığını düşünemiyorum," -bundan brifingde bahsetmiştim ama Damian bu kadar yakinken Lucy'nin biyolojinin bir alanında uzmanlaştığını unutmuştum- "ama test etmek isterim. Belki kendi üzerimde. Bir kobay gibi. Her zaman bir kobay ruhuna sahip olmuşumdur. Yumuşak ve tüylüdürler. Bir zamanlar benim de bir tane vardı."

Lafı eveleyip gevelerken kelimeleri biraz birbirine karıştı. "Üvey kardeşimin bir tane vardı. Sanırım kaçtı ya da öyle bir şey oldu, çünkü üvey babam - tam bir pislikti ve ondan o kadar nefret ediyordum ki, iyi ki ayrılmışım - bana kobayın asla geri gelmeyeceğini söyledi, Tanrı'nın bir eylemi dışında, ki bu asla ilham vermeyeceği bir şeydi."

Hıçkırarak için durdu. "Ama Tanrı'nın bir eylemine ilham verebilse bile, bunun bir kobayı diriltmek olacağını sanmıyorum. Yoksa bir hamster mıydı?"- Aman Tanrım, aklına gelen her şeyi ağzından mı kaçırdı?"- "Aslında aradaki farkın ne olduğunu bilmiyorum. Her halükarda, gerçekten çok sevimliydi. Minik bıyıkları vardı ve önüne attığım her şeyi yerdi. Bu arada çok fazla değildi, çünkü ne yiyeceğimiz ne paramız ne de başka bir şeyimiz vardı."

Yüzünü bana döndü. "Ben neden bahsediyordum? Ah, doğru ya. Tanrı'dan. Hayır, Tanrı'nın eylemleri. Bence onun ilham vereceği Tanrı eylemi sınırsız bira gibi bir şey. Bir kobayı diriltmek değil. Neden kobaylardan bahsediyoruz ki?"

Tanrım, ayılması ve Kaptan Jack Sparrow'un rehabilitasyona ve kolon temizliğine ihtiyacı varmış gibi konuşmayı kesmesi gerekiyordu.

Lucy'ye döndüm ve sahte bir gülümsemeyle onu çiviledim. "Kömür ya da karbon kapsüllerinden bahsediyorduk. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadılar." Sık sık içtiğimden değil. O bana kömür ve karbon hakkında sözlü bir deneme yapamadan konuyu değiştirdim. "Vincent tanıdığım en iyi adamlardan biriydi. Bu kalabalığı toplayan başka bir mafya figürü hayal edemiyorum. Kendi babam bile."

Bu en kötü yönlendirme olmalıydı. Babam hakkında konuşmak istemiyordum ve Vincent hakkında konuşmayı daha da az istiyordum. İçimdeki kasılmayı bir kenara ittim.

Vincent'in ölümünü düşündükçe acı çekiyor, duygusal bir mesafe oluşturmak için elimden geleni yapıyordum.

Ve duygusal mesafe, Vincent Romano'nun artık var olmadığı bir dünyada yaşamanın eziyetinin üstesinden gelmeyi de içeriyordu. Dürüst olmak gerekirse, o dünya beni korkutuyordu. O ve Maman mafya dünyasındaki hayatımın en saf parçalarıydı.

Zayıf olma.

Sen bir

Vitali'sin.

Vitaliler korku hissetmez.

Babamın yüzüme çarpan avucunun hayali acısını neredeyse hissedebiliyordum. Her zaman bu sözlerle eşlik eden bir his.

Bugün ilk kez Damian'ın bakışlarının sırtımda yarattığı hisse odaklandım. Vincent'ı kaybetmenin acısından daha iyiydi. Küçükken annem beni şehre götürürdü ve ikimiz neredeyse her seferinde Vincent'la akşam yemeği yerdik. Bu yemeklerin neden bu kadar gizli kaldığından şüphelenmem uzun sürmemişti. Renkli camlı, işaretlenmemiş şehir arabaları. Araba değiş tokuşları. Belirsiz yemek yerleri. Özel yemek odaları.

Eğer bir şey üzerine bahse girmem gerekseydi, bu Maman ve Vincent'ın birbirlerine aşık oldukları olurdu. Fiziksel bir ilişki yaşamamış olabilirlerdi ama duygusal bir ilişki yaşadıklarına şüphe yoktu. Bu beni üzmüş olmalıydı. Ne de olsa babamın sadakatsizlikleri beni kızdırıyordu.

Ama annem farklıydı. O beni seven ve koruyan bir ebeveyni ve her parçamın onun için aynı şeyi yapması gerekiyordu. Bu yüzden Maman benden Vincent'ın cenazesinde Vitali ismini temsil etmemi istediğinde kabul ettim. Şüphe uyandırmadan gelemezdi ve Vincent annemle evlenmesi dışında her yönden benim ikinci babam olmuştu. Babam bir Vitali olmasaydı, onun da öyle olacağından emindim.

"Baban kim?"

Vay canına, gerçekten hiçbir fikri yokmuş.

Sorusunu duymazdan geldim. Gözlerim Lucy'ye kaydı ve gözlerimdeki hüznü görebilmesini umdum. Ona sunabileceğim en gerçek şey buydu.

"Kaybınız için üzgünüm."

Başını salladı, hareketleri sarhoş birine göre hararetli ve kararlıydı. "Üzülme. O kendi şartlarına göre yaşadı ve öldü. Bu çoğumuzun umabileceğinden daha fazla."

Sözleri beni beklenmedik bir şekilde yaraladı. Hayatımla ilgili hiçbir şey "kendi şartlarımla" olarak tanımlanamaz. Eğer durum böyle olsaydı, Damian'ın yanında duruyor olurdum, gözlerinin vücuduma yapışıp kalması tenimi yakardı. Kaşıntı. Kaşımak. Yanmak. O bana baktıkça üçünü de yapmak istiyordum.

Onu terk ettikten sonra beni görmeye nasıl dayanabilirdi?

Bunun yakın gelecekte çığ gibi büyüyeceğini görebiliyordum ve bunu durdurmak için düşüncesizce bir plan yaptım. Kolumu kaldırdım ve dirseğimdeki bir kaşıntıyı kaşıyormuş gibi yaparak güneşin alyans parmağımdaki devasa pırlantada parıldadığından emin oldum. İki sıra arkaya kadar ulaştığını bildiğim bir şekilde parlıyordu.

Göz ucuyla Damian'ın bakışlarını kaçırdığını gördüm.

Kalbim sıkışmıştı.

Mutsuzluk damarlarımda dolaşıyordu.

Ve hayatım boyunca, az önce yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklayamadım.

Bununla ilgili hiçbir şey kendi şartlarımla yaşamak gibi gelmedi.

Bana aldatmadan bahsetmeyin; yalan yalandır, ister göze ister kulağa söylenen yalan olsun.

- SAMUEL JOHNSON

Damiano De Luca

"mpetuous" hiçbir zaman beni tanımlayacak bir kelime olmamıştı. Babamı dikkatli bir planlama ve biraz da dış yardımla tahtından indirmiştim. Bu yıllarımı ve çoğu insanın sabrını almıştı.

ama yapmıştım ve iyi yapmıştım.

Bu yüzden Ren'in varlığına verdiğim tepki beni şaşırttı. Ariana De Luca'nın gizemine odaklanmam gerekirken, kilise törenini gözlerimle kafasının arkasında delikler açarak geçirdim.

Mezarlıktaki defin işlemi Ren'in ayrılmasından bu yana değişen her şeyi incelemekle geçti. Gelişmiş kıvrımlar. Kışkırtıcı tavırları. Dudaklarının her şeyi bilen yukarı doğru eğimi. Parmağındaki o lanet yüzük.

Romano'lar Vincent'ı toprağa verdiğinde, kötü kararlar zihnimde ön plana çıkmaya başlamıştı. Tepenin zirvesinde durdum, Ariana sağımda uzaklaşıyor ve Ren solumda arabasına biniyordu.

Doğru karar -açık karar- sağa dönmek olurdu. Ariana'yı takip etmek ve cevapları ortaya çıkarmak. De Luca organizasyonunu, boyun eğmeyen kalbimin önüne koymak.

Doğru kararı vermedim.

Sola saparak Ren'in arabasına doğru beş uzun adım attım ve onun yanındaki arka koltuğa kaydım. Ayırıcı aşağı doğru yuvarlandı ve bir silah yüzüme doğrultuldu. Görmezden geldim, gözlerimi bir süre sonra eşofmanlı ve dağınık topuzlu kızın yerini almış olan sirene diktim.

Gözlerini pencerenin dışındaki mezar taşları sırasından ayırmadı.

"Evet?" "Köpeğinizi geri çekin, Prenses."

Şoförü silahı kaldırdı.

Ren'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Bu rol değişimi mi? Yeni bir sapkınlık mı buldun? Sen Vitali'yi oynuyorsun, ben de itaatkâr De Luca mıyım?"

Acı onun klasik güzelliğini zayıflatıyordu ve bana hiçbir şey katmıyordu. Ben onun dış görünüşünün altında yatan tedirginliği düşünürken, onun hakareti beni sıyrıp geçti. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Yıllar önce aşırı tepki veren *oydu*. Beni tehdit eden oydu. Beni terk eden oydu.

Sempatimin bir zerresini bile hak etmiyordu.

Ama yine de ona sempati duymak istiyordum.

Öne doğru eğildim ve fino köpeği silahını salladı. Başımı çevirdim ve susturucunun ağzına bastırdım. "Eğer bana silah doğrultacaksan, kullan." Arpacık alnıma sürtündü ve tetiğin üzerinde duran parmağından Cheetos tozu kokusu yayıldı.

Bir milimetre geri çekildi ve ben de Ren'in sol tarafına dalarak onu silahsız bırakma fırsatını yakaladım. Silah patladı ve ben silahı elinden kapmadan önce mermi yanımdaki pencereyi deldi.

Dergiyi bıraktığımda gözleri büyüdü ve kucağıma düştü. "Bayan Vitali-"

Bayan mı?

"İyisin Samford." Öne doğru bakarken gözlerimle buluştu. "Bu sadece birkaç dakika sürecek." Gözleri kırılan pencereye kaydı. "Ciddi misin?"

"Eğitimsiz köpekler en kötüsü, değil mi?" Bakışlarım dikiz aynasından Samford'unkilerden hiç ayrılmadı, hatta Romano, Camerino, Andretti ve Rossi askerlerinin silahlarını çekmiş arabaya yaklaştıklarını fark ettim.

"Bunun için zamanım yok." Sözleri buz gibiydi ama farkında olmadan bana doğru eğilmişti ve bana karşı hâlâ ateşli olduğunu biliyordum. En azından bu değişmemişti. Bana öncesini hatırlattı. Hatta aşık olmadan öncesini. Birbirimizden nefret ettiğimiz ama yine de bizi asla yalnız bırakmayacak olan şehveti hissettiğimiz zamanları.

"Olmak için daha iyi bir yer var mı?" Onunla yüzleştim ve gözlerindeki donukluğu algılamakta zorlandım. "Neden buradasınız Prenses?"

"Şövalye. Ya da Renata. Asla prenses değil."

Bu lakabın onu neden bu kadar rahatsız ettiğini hiç anlayamamıştım. Bu da beni rahatsız ediyordu. O zamanlar Renata Vitali'nin gizemlerini çözmek istiyordum. Şimdilerde ise bir özre razıydım çünkü bir özü hak etmiştim.

Bir kakhaha attım. "Şövalyeler işler zorlaştığında kaçmazlar." "Ben öyle yapmadım."

"Elbette." Dissosiyatif amnezi neyi etkiliyor? Nüfusun yüzde beşini mi? Ren her zaman azınlıkta kalacak bir tip olmuştu. "Gittin ve bunun hiçbir anlamı yoktu, şimdi de bana kızgınsın. Olan bu."

Ne yapıyorum ben?

Geçmişimiz hakkında konuşmak, ona sormam gerekenler listesinde en arka sıralarda yer alıyordu. En azından, neden bu kadar üzgün olduğunu sorabilirdim.

Gel. Biraz zordu ama bu cevap *belki* de korumak için her şeyi riske attığım De Luca soyadına fayda sağlayabilirdi.

"Genç kız."

Sadece bizim için olan bu lakabın kutsallığı, o bunu şoförünün yanında söylerken öldü. Benim de bir parçamın öldüğünü kabul etmek beni rahatsız etti. Ama lanet olsun, bu lakap on yıldan fazla bir süre boyunca sadece aramızda kalmıştı. Şimdi burada, sanki bir şekermiş ve kendisi de beyaz bir minibüs süren bir sürüngenmiş gibi onu özgürce dağıtıyordu.

İçini çekmeden önce onu mızrak gibi süzdüğüm bakışım karşısında kıpırdandı. "Neredeyse on yıl oldu. Aş artık bunu."

Dürüst olmak gerekirse, sağlam bir tavsiye.

Aramızdaki yarık bir kanyondur. Tırmanılamayacak kadar kayalık derin yarıklar. Neden istediğimden bile emin değildim.

"Sorularımdan kaçmayı bıraktığında, sana kendini açıklama fırsatı vereceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Fırsat mı?"

Çobanı olmayan koyunlar gibi yere saçılan pencere camı çöplerinden kaçınarak kapıyı açtım. "Hak ettiğinden daha fazlası."

Arabadan çıktım ve etrafımızı sarmış olan asker kalabalığına döndüm. İçlerinden biri kaşlarını kaldırdı.

Konuşmadan önce Ren'i en çok neyin kızdıracağını düşündüm. "Kusura bakmayın çocuklar.

Regl döneminde."

Kapı arkamdan çarparak kapandı.

Kaçtığı o geceki gibi yankılandı.

İnsanın kendini kandırmaması kadar zor bir şey yoktur.

- LU DWIG WITTG EN STE I N

Renata Vitali

Yşehrin pahalı bir bölgesindeki bir Romano barı olan L'Oscurit 'ya girerken kendime *burada olmam gerektiğini* hatırlattım.

Hayatta çok az Şey üzerinde stres yapmaya değerdi. Damiano De Luca da onlardan biriydi. Zavallı kalbim yıllardır Damian'ın verdiği eziyetle başa çıkamamıŐtı ve ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. Kendimi bir bar taburesine tünemiş bulurken, her zorlu vuruŐta içimi tırmalıyordu.

Normalde sakin, soğukkanlı ve soğukkanlıydım - Vitali kanımın benden talep ettiği    C. Ama Romano barındaki küçük k  emde kimin kazandığından emin değildim; kalbimin mi yoksa aklımın mı?

Bu dünyayı terk etmiştim. Babama beni  zg r bırakması için yalvardım. Connecticut'ın normal bir banliyö kasabasında normal bir öğretmenlik iŐiyle normal bir hayat yaşamak için elimden gelen her Şeyi yaptım, annemin Hamptons'daki evine yeterince yakındım, ne zaman yalnız hissetse ziyaret edebilirdim.

Burada olmaktan nefret ediyordum. Bunca yıl sonra Damian'ı her düşündüğümde hâlâ aşka yakın bir Şeyler hissetmekten nefret ediyordum.

Vincent'in bu sabahki cenazesine katılan üst düzey mafya figürleri, yıllık geliri sekiz haneli rakamların üzerinde olan tipik müŐterilerin yerini aldı. Onların varlığı odayı kararttı. Bu ya da kalbimin fazla mesai yapması kafamı karıştırıyordu.

"Sek bir viski alacağım. Single malt Scotch." Kazağımı kollarımdan indirdim, barın üstündeki kancaya yerleştirdim ve Ariana De Luca'nın gözleriyle buluştum. "Varsa Macallan lütfen."

"Arkada 35 yaşında biri var..." "Bu kadar yeter."

O içkimi almak için ayrılırken bara göz gezdirdim. Asher Black, Niccolao Andretti ve Bastiano Romano k  edeki bir kabinde oturuyordu ve onlara baŐsaęlıęı dileklerimi iletmek için aklıma bir not aldım. Kıdemli Romanolar - Frankie, Eli ve Gio - barın diğer ucunda oturuyorlardı ve etrafları bir yalakalar deniziyle çevriliydi. Onlardan uzak durmak için bir not daha aldım. Camerino ve Rossi ailelerinin temsilcileri de gelmişti. Eksik olan tek Şey bir De Luca'ydı. Yani, dolaptan çıkmış bir De Luca.

Gözlerim Damian'ı aradı ve onu bulamayınca hayal kırıklığı ve rahatlama eşit ölçülerde içimi doldurdu. Ariana elinde içki ŐiŐesiyle döndü.

Macallan. Tam zamanında, çünkü Damian içeri girdi.

Derin Vitali kasasının izniyle Ariana'ya altı yüz dolar uzattım, içkimi aldım, eşyalarımı topladım ve bara doğru ilerledim. Aralarına karışmak bana kolay geliyordu ve Damian'ın görüş alanından korunmak için özellikle iri bir infazcıyı kullandığımda açıkta ama duyma menzilinde olduğumu biliyordum.

Bu dünyayı hiçbir zaman kulak misafiri olacak kadar önemsememiştim ama Damian söz konusu olduğunda, bunu yapmamak aklıma bile gelmedi. Bir paket cipsi açıp bir oturuşta bitirmek gibiydi. Ne yaptığımın farkına bile varmadan oldu.

"Bayan De Luca." Damian doğal davranıyormuş gibi görünüp ortalığı karıştırmak istediğinde kullandığı sesi kullandı. Ben hariç herkesi her zaman kandırırdı. "Düşünceleriniz için Penny?"

Barın üstünde bir bez parçası gezdirdi ve sipariş vermemiş olmasına ve sık sık içki içmediğini bilmeme rağmen ona musluktan bir bira doldurdu. "Bundan daha değerli olduklarını düşünmek hoşuma gidiyor."

Zavallı kız. Ona neredeyse acıyacaktım. Vitali olmanın avantajları arasında başkalarının bilmediği şeyleri bilmek de vardı. Örneğin, Damian üvey kız kardeşiyle konuştuğunun farkında bile değilken, ben onun ne zaman doğduğunu, kimden doğduğunu ve Angelo De Luca'nın yıllar önce, Damian'ın annesi hâlâ hayattayken ne kadar yaramaz olduğunu biliyordum.

"Bu bir takas." Damian'ın sesi alçaldı. "Bir ya da iki aydır cehennemi yaşıyorum. Giovanni Romano kendi bölgesinde dolaşan bir kız hakkında sorular sorup duruyordu. Soyadım dudaklarından döküldüğünde ne kadar şaşırdığımı tahmin edin."

"Bu sadece bir soyadı."

"Saçmalamayı kes, De Luca." Gözlerindeki sert parıltıyı hayal edebiliyordum. "Benim soyadımı taşıyorsun ama adını hiç duymadım. Neden peki?"

"Neden bana Giovanni hakkında bilgi verdin?"

Damian'ın sorularının etrafından dolanmak size olan saygısını azaltmaktan başka bir işe yaramadı. "Soruya cevap ver, yoksa senin yerine ben cevap veririm ve cevabımı beğenmezsin."

Beni Damian'ın görüşünden alıkoyan infazcı değişti ve tıpkı yıllar önce tanıştığımız zamanki gibi gözlerimiz birleşti ve birbirimizin dış görünüşünün ardını gördük. Damian her zaman kapalı bir kitap olmuştu, sadece benim açıp okuyabileceğim bir kitap. Ama bu dünyadaki herkes arasında benim için aynı şeyi söyleyebilecek tek kişi oydu.

Gözlerimi kaydırdım ama yaklaşacağını biliyordum. Ariana De Luca da bunu biliyordu çünkü bu fırsatı değerlendirip barın diğer ucuna doğru kaçtı.

"Prenses."

"Genç kız."

"Bana New York'ta ne yaptığını söyleyecek misin?"

Gözlerini yüzümde hissedebiliyordum ama onlarla buluşmaya cesaret edemedim. "Vitali ismini temsil ediyorum."

Gerçekten de beni annem göndermişti ama bu kulağa kafamda olduğundan daha hoş gelmiyordu.

"Hayır." Yanımdaki koltuğa otururken kolu benimkine değdi. "Sen değilsin."

Bardağı avuçlarımin arasında daha sıkı kavradım. "Affedersiniz?"

Ne söylememi istiyordu? Onu görmeye geldiğimi mi?

"Yalanlarını görmezden geliyorum." L'Oscurit 'daki diğer herkese başıyla selam verdi. "Bana onlardan biriymişim gibi davranma." Daha yakına eğildiğinde nefesi yanağıma değdi. "Bana Day'mişim ve sen de şövalyeymişsin gibi davran."

Küstahça.

O buydu.

Neredeyse on yıl ayrı kaldıktan sonra benimle konuşma şeklini başka nasıl açıklayabilirdim ki? Ama sözleri ona karşı beslediğim ateşi yeniden alevlendirdi, ayrı geçirdiğimiz dokuz küsur yıl boyunca bir kez bile titrememiş olan ateşi. Bu benim asla açıklayamadığım bir parçamdı ve uzun zaman önce denemekten vazgeçmiştim.

Sonunda yüzümü ona döndüm ve gözleriyle karşılaştım, vücudumdan kaçmakla tehdit eden tereddütleri susturdum. "Ama sen Day değilsin, ben de Şövalye değilim. Sen Genç Kız değilsin, ben de Prenses değilim. Bizler birbirimizi bir zamanlar tanıyan yabancılarız ve hep öyle olacağız."

Kendimi mesafemi korumaya zorlamak dışında, bu kadar sert olmam için hiçbir neden yoktu. Babası artık bir tehdit değildi ve ben de artık kararları başkaları tarafından etkilenebilecek bir çocuk değildim. Yine de burada, omzumda, son on yıl içinde bir ara "Kaltak" adını verdiğim büyük bir çip taşıyordum.

Daha dürüst olsaydım, korkunun burada rol oynadığını kabul ederdim. Kalbimi bir daha asla açmazdım. Asla.

Bana o kadar yaklaştı ki, başkalarının öpüştüğümüzü düşüneceğini biliyordum. Eskiden olduğu gibi kokuyordu ve gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum.

ve içine çek. "Şövalyenin Günü olmadığımı söylüyorsun ama sanki bana doğru çekiliyormuşsun gibi bana doğru eğiliyorsun. Sanki benim bittiğim yerde başlıyormuşsun gibi."

"Kes şunu."

"Bu lakaptan neden nefret ettiğini hiç anlamadım. Prenses. Bu asla bir hakaret değildi." Bardağı elimden aldı ve Macallan'ı el değmemiş birasının içine boşalttı.

Parmaklarım onun parmaklarına değdiği yerde karıncalandı. "Onu içiyordum."

Beni görmezden geldi, yüzüme dönmeden önce bira bardağını bar tezgahının üzerinden barmenin yanına taşıdı. "Bunu bir kez söyleyeceğim ve bu gece yatağa girdiğinde vücudunda bir damla bile likör olmayacak, ellerin benim anımla kendini tatmin etmek için kaşınıyor ve kendinden başka suçlayacak bir şey arıyorsun."

Tanrım.

O turmalin siyahı gözler benimkilerden hiç ayrılmadı. "Prenses bir hakaret değil ve hiçbir zaman da olmadı. Seni hiçbir zaman kurtarılmaya ihtiyacı olan biri olarak görmedim. Camdan bir tahtta oturan bir prenses olmak bir şeydir, ama herkes başka yöne bakarken cam tavanları paramparça eden bir prenses olmak çok daha fazlasıdır. İnsanlar sizi görmezden gelebilir ve belki de siz hep böyle olmasını istediniz, ama ben hiç istemedim. Ben seni hep gördüm."

Ayağa kalktı, gözleri bir kavganın kaçınılmaz görüldüğü yakındaki masaya hiç kaymadı. "Ama ne var biliyor musun? *Beni* terk *ettin*, bu yüzden bir dahaki sefere kendini yardım için uzanırken ve boş havayı kavrarken bulduğunda, kendine beni neden uzaklaştırdığını sor. Çünkü kesinlikle bilmiyorum."

Yutkundum. Sözleri canımı yaktı. Daha da kötüsü, doğruydular. Engellerimin ötesini görebilen biriyle vakit geçirmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Onlar yokmuş gibi yanlarından geçip gitti ve içimde kargaşa yarattı. Kargaşa bizdik. Beni geçip barın ortasındaki masaya doğru ilerlerken ellerim titredi.

Lucy orada iki kızla birlikte oturuyordu. Çatışmacı bir sarışın önünde duruyordu, kollarını kavuşturmuş, sinirli bir hırıltı yüzünün daimi bir özelliği.

"Bekle!" Bir elimle Damian'ın koluna yapıştım ve hemen geri çektim. Onun yanında soğukkanlılığımın kaybolmasına lanet olsun.

Buna ne diyebilirdim ki? Ayrılmak için nedenlerim vardı ama o bunları bilmiyordu.

Ona her zaman söyleyebilirsin.

Yapabilir miyim?

Bu, başa çıkmak istediğimden daha fazla acıya yol açabilirdi. Tanrım, her zaman gücümle gurur duymuşumdur ama şu anda kendimi zayıf hissediyordum, utanmışım ve geçmişim peşimi bırakmıyordu.

Bu yüzden ona ne olduğunu anlatmak yerine, balonlu ambalaja sarılması, köpükle doldurulması, dev bir "Çürük" damgasıyla mürekkeplenmesi ve daha özenli bir şekilde teslim edilmesi gereken bir bomba attım. "O senin kız kardeşin."

"Ne?" Yüzüne inanılmaz bir ifade yayıldı ve Ben.

Kazağımı omuzlarımdan üzerinden kaydurdum, böylece onu rahatlatmayı içermeyen eller. "Ariana De Luca senin kız kardeşin."

Dudaklarında bir hırıltının başlangıcı vardı. "Hangi numarayı yaptığını bilmiyorum-"

"Bana bak, Day." Bakışlarıyla yüz yüze geldim ve sözlerimin içindeki gerçeği ona göstermeye çalıştım. "Babanın yıllar önce bir striptizciyle ilişkisi oldu. Kız onun için The Landing Strip'te çalışıyordu ama hamile olduğunu öğrenince kaçtı. Teyit etmek için etrafa sorabileceğinden eminim. Adı Aria Simpson'dı." Son kısmı gerçekten araştırmış olma ihtimaline karşı eklemiştim ama bana güvendiğini biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum ve bir şeylerin ne kadar çok ama ne kadar az değiştiği gözümünden kaçmıyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" "Ben bir-"

"-Vitali. Doğru." Başını salladı, bedenini benden uzaklaştırdı ve uzaklaştı.

Bilginin en değerli kısmı, başkaları sahip değilken ona sahip olmaktı. Vazgeçtiğim bilgi bir lokmadan çok daha fazlasını oluşturunuyordu ve bir gün, yeni gerçekliğini iyice sindirecek zamanı olduğunda, geriye dönüp bakacak ve bu bilgiyi neden verdiğimi merak edecekti.

O gün geldiğinde yanlış bir sonuca varacağını umuyordum.

Başkalarını kandırmak. Dünya buna romantizm diyor.

- OSCAR WILDE

Renata Vitali

On Yedi Yaşında

Tiki adam aynı parmaklıklardan dışarı bakar; biri çamur görür, diğeri yıldız.

Şiirlerini ne kadar seversem seveyim, Frederick Langridge ile muhtemelen arkadaş olamazdık. Langridge'in tek derdi yukarı bakmak, her durumda pozitifliği bulmaktı. Son zamanlarda ben aşağıya bakıyordum. Her geçen saniye yeni zirvelere ulaşan karamsarlığa yenik düşüyordum.

Her gün bu odada oturmak bana ömür boyu hapis cezası gibi geliyordu. Pencerelerden dışarı baktığımda tek gördüğüm çamurdu. Mecazi çamur - bir sendika patronu asla mükemmel, bakımlı çimlerden daha azıyla övünmezdi- ama yine de.

Çamur.

Çirkin, sümüksü, bok rengi çamur.

Geçtiğimiz on yıl boyunca okul benim sığınağım olmuştu. Dersler, rahatlamam. Kitaplar, günlük tatilim. Tabii ki, babam ben gelmeden önce okul yılının geri kalanını atlamam için karar vermişti.

Sadece iki buçuk hafta kalmıştı ve müfredat pek de zorlayıcı değildi. Kızını seven ve ona bir mola vermek isteyen biri için iki harika gerekçe; kızının okulu ne kadar sevdiğini bilen ve onu cezalandırmak isteyen biri için daha da büyük iki gerekçe.

Ama Papa her şeyi kontrol etmiyordu ve kurallara karşı gelmek bana çok değişkenli m a t e m a t i k kadar kolay geliyordu. Saat sabahın ikisini geçtiğinde, dolgulu çoraplarımı giydim ve odanın kapısını araladım. Bu, Damian'ın odasında yakalandığımdan beri kütüphaneye gizlice girmek için yeterince zaman geçtiğini düşündüğümde, buradaki ikinci haftamdan beri gece rutinim olmuştu. Şimdi, aylar sonra, yeni bir okul yılının başlangıcı yaklaşıyordu ve ben hâlâ yakalanmamıştım. Damian'ı görmemiştim. Damian da bir kere.

Sessizlik kulaklarımı selamladıktan sonra, ayaklarımı yumuşak, nazik hareketlerle parkenin üzerinde kaydırarak kapının önünden geçtim. Neoklasik bir yağlı boya tablo

Kütüphanenin girişinde, Ludovico De Luca'nın sert yüzü bir ayak yüksekliğinde kaşlarını çatmış bir şekilde belirliyordu. Resim beni ürpertmekten asla vazgeçmedi.

Ludovico De Luca Amerika'ya ayak basan ilk De Luca soyundan gelen kişiydi. Aynı zamanda belgelenebilir biriydi. Vitali arşivlerinde karısını, oğlunu ve gelinini nasıl öldürdüğünü okumuştum. Bazıları, mirasının sonu anlamına gelmeseydi, muhtemelen torununu da öldüreceği teorisini ortaya atmıştı.

Beklemediğim şey, Vitali arşivlerinde okuduğum aynı lanetleyici tarihi anlatının çerçevesi kütüphaneye bir tahnit kupası gibi asılmasıydı. Gurur duyulacak bir anı gibi. İnsanların De Luca ailesini sık sık deli olarak görmelerinin bir sebebi vardı.

Kütüphanenin çift kapısını iterek açtım, en iyi mabetlerde olduğu gibi boşluk bekliyordum.

Onun yerine Damian'ı buldum.

Bordo kadife bir divana uzanmış, bacaklarını bir kralın tacına uygun iki yastığa dayamıştı. Fyodor Dostoyevski'nin *Karamazov Kardeşler*'inin ilk baskı bir nüshası avuçlarının arasında duruyordu. Dün gece okuyup yan masaya bıraktığım kitapla aynı nüsha.

Bu evde birilerinin okuduğunu nereden bilebilirdim ki?

Kütüphanedeki kitapların yarısı tozla kaplıydı, Damian evde bir saatten fazla kalmıyordu ve Angelo De Luca o kafatasında zekâdan çok öfke saklıyordu. Bu evle ilgili hiçbir şey "Edebi!" diye bağırıyordu.

"Kollarının uzunluğu boyunca tüylerin diken diken oluyor." Başını kitaptan kaldırmadı. Baksa bile aramızda birkaç metre vardı.

Kollarımda yabancı bir heyecan dolaştı. Beni ürküttüler ama kendimi onları engellemeye zorladım. "Kitapta o satırı okuduğumu hatırlamıyorum." Davetsiz misafirliğine boyun eğerek onun karşısındaki divana oturdum. Odaya tıklıp kalmaktan daha kötü olamazdı.

Sayfayı çevirdi ve hareketi erkeksi göstermeyi başardı. "Onlar bana olan çekiciliğinin fiziksel bir tezahürü." Ses tonu tartışmaya pek yer bırakmıyordu. Sanki söyledikleri gerçektir ve aksini iddia etmeye cüret etmek başarısızlıkla karşılaşacaktı.

Anneme verdiği soğukkanlılık dersleri için teşekkür ettim. O olmasaydı sesim çok daha düz olurdu. "Tüylerim diken diken oldu, ki *öyle bir şey* y o k . "

-"sana olan çekiciliğimin fiziksel bir tezahürüdür, ki bu da

var." *Çifte yalan.* "Sanırım De Luca bölgesinde deliliğin kol gezdiği söylentileri doğru."

Sonunda gözlerimle buluştu. "Bunlar söylenti değil.

Gerçekler." Ama deli gibi görünmüyordu.

Kendimi ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsam da, sözlerinin altında gerçek yatıyordu. Ne kadar beklenmedik olsalar da. Ondan etkilenmiştim. Ve belki de tüylerim diken diken olmuştu. Belki de.

O rastgele yapabiliyorsa, ben de yapabilirdim. "Benden nefret mi ediyorsun?"

Gözleri tekrar kitabına kaydı. "Nefret için duygu gerekir ve senin söz konusu olduğun yerde ben bunlardan hiçbirine sahip değilim."

"Ön kollarındaki tüyler kabarmış." Dudakları hafifçe yukarı doğru eğildiğinde karnımı tırmalayan şehveti görmezden geldim.

Birbirimizle oynuyormuşuz gibi hissediyordum. Beni kendine çekip kulağıma "Benimle oyna prenses," diye fısıldamış olabilirdi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu.

Onun yerine yarım gülümsemesini bozdu. "Öyle mi?" "Bu bana olan çekiciliğinin bir tezahürü."

"Muhtemelen," diye izin verdi ve aramızda geçenlerle başa çıkamadım - bir akraba ruhun diğerini tanıması gibi bir farkındalık zonklaması. "Bu kesinlikle doğal değil."

Benden etkilendiğini itiraf mı etti?

Tepkimi azalttım. Biraz zaman aldı ama nereye varmak istediğini anladım ve bunu daha önce göremediğim için kendime lanet ettim. Bir sınıftan ayrı geçen ayları suçlayabilir miydim? "Gerçekten nevrozların fiziksel olarak kendini gösterebileceğini mi düşünüyorsun?"

Milyon yıl geçse de burada, De Luca patronunun kütüphanesinde oturup Angelo'nun gizli oğluyla Freud'un "Dostoyevski ve Parricide" kitabını tartışıyor olacağımı düşünmezdim. Bu bir ateşkes değildi. Bu edebiyattı ve bir şekilde, en azından bu gece, aramızdaki uçurumu kapatmıştı.

Bir sayfa çevirdi. "Alternatifinden daha mantıklı."

"Benim için değil." Ayaklarımı kalçalarımın altına sıkıştırdım, mindere yaslandım ve düşünürken kendimi rahat bıraktım.

Freud, Dostoyevski'nin epilepsisinin babasının ölümünden sonra, babasının ölümünü dilediği için duyduğu suçluluk duygusunun fiziksel bir tezahürü olarak başladığını savunan bir makale kaleme almıştı ama ben hiçbir zaman ikna olmamıştım. Babamdan nefret ederdim. Yine de onun ölümünü dilemeyi hayal bile edemezdim. En azından, daha fazlası olmadan.

provokasyon. Ayrıca, duyguların fiziksel hastalıklara dönüşebileceğine inanmıyordum.

"Ölüm son çare olmalıdır." Bunu bir Vitali'nin söylemesi ikiyüzlülüktü ama bu onu daha az doğru yapmıyordu. "Ortaya atılacak önemsiz bir dilek değil. Fiziksel tepkilere yol açan duygulara verdiğiniz örnek olan tüylerin diken diken olması da epilepsi gibi ciddi bir durum değil."

Romandan başını kaldırdı ve içeri girdiğimden beri ilk kez benim ufacık uyku şortumu ve saten spagetti askılı tişörtümü gördü. Gözleri karardı ve ben de onun adem elmasının sallanışını izledim. "Bana olan ilginden dolayı seni kalp rahatsızlığı geçirmekle suçlasaydım kalır mıydın?"

Battaniyenin kalçalarına bastırdığı yere baktım çünkü haklıydı. Tüylerim diken diken olmuştu. Soğuktan tabii ki.

"Ya o ya bu durumu değildi. Tüyleriniz diken diken ve kalp-damar hastalıklarıyla sınırlı değildiniz."

Ama evet, kalabilirdim, diye itiraf ettim kendime, can sıkıntımından onun tarafından kurtarılmayı isteyecek noktaya nasıl geldiğimi hâlâ bilmiyordum. Kalmamı istediğini ima etmiş olması da dikkatimden kaçmamıştı.

"Belki de." Elleri battaniyeyi çözdü, yerden yukarıda açık tutarken düzleştirdi ve üzerime düştüğünde vücudumu neredeyse mükemmel bir şekilde örtecek şekilde fırlattı. "Seninle sohbet etme isteğimi abartıyorsun."

"İlk konuşan hangimizdi?"

"Hatırladığım kadarıyla o bendim... seni odamda gizlice dolaşırken yakaladıktan sonra." Tamam, tam üstüne bastım.

"Beni gözetleme yaparken yakalamadın. Yatağına uzanırken yakaladın."

"Yine de bana olan ilgini inkar ediyorsun. Hangisi, Şövalye? Benden etkilendin mi yoksa beni mi gözetliyordun?"

"Senin bu saçma ya-ya da senaryolarıyla derdin ne?"

Kitabı bir kenara bıraktı ve ayakları yere degecek ve kollarını dizlerine dayayacak şekilde dönerek öne doğru eğildi ve sabit bakışlarını bana dikti. "Sorularımdan kaçmak sana benden saygı kazandırmayacak ve yedi gün sonra, lise son sınıfa başladığımızda, bu saygıyı istiyor olacaksın."

Hareketlerine karşılık verdim, bacaklarımı açtım ve öne doğru eğildim, böylece kraliyet ailesi için hazırlanmış divanlarda karşılıklı otururken yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim mesafe kaldı. "Bana saygı duyuyorsunuz."

"Öyle mi?"

"Buna ne diyorsunuz?" Elimle aramızda işaret ettim. "Saygı duymadığın insanlarla edebiyatın psikolojisini tartışmak gibi bir alışkanlığın mı var?"

On bir yaşındayken, annem Hamptons'taki evine sakın bir hafta sonu ziyareti olması gereken bir gün beni şehre götürmüştü. Bana bir sosisli sandviç uzattı ve Barney's'e doğru yola çıktık. Daha bir ısırık almıştım ki bir inilti duydum ve bir sokak köpeğinin kıvrılmış kuyruğunu yakaladım. Sosisli sandviçime baktım.

Annem gözlerini bana dikti. "*Mon petit coeur saignant...*"

Bana küçük kanayan kalbim diye seslenirken ve beni belinin güvenliğine çekerken uyarısını yüksek sesle ve net bir şekilde duydum. Sosisli sandviç parmaklarımın arasından kaydı ve sokak köpeği ona saldırdı, yanından geçen bir yayayı da ısırıldı.

Annem her iki omzuma birer el koyarken başımı öne eğdim. "Renata, *ma petite fille*, çok güzel bir kalbin var ama bir gün köşeye sıkışmış hayvanları kurtarma ihtiyacın seni ısıracak." Gözlerim onunkilerle buluşana kadar çenemi kaldırdı. "Bazı yaralar geçmez."

Bu, annemin bana öğrettiği ama benim hiç ciddiye almadığım birkaç dersten biriydi. Aramızda bir el genişliğinden daha az mesafe varken Damian'ın gözlerine bakarken, gözlerinde gördüğüm o lanetli bakışı kendime hatırlattım - bir kez değil, şimdi iki kez.

Onunla savaşmak istemek çok kolay bir eğilimdi. Ama Damian'ı kurtarma arzusu da aynı ölçüde çekici geliyordu. Kendini tutuş şeklindeki bir şey

-Çok soğukkanlı, çok mesafeli, çok yaklaşılmazdı ve beni yalnızlığına ikna etmişti.

Yalnız insanlar nefret ediyor gibi göründükleri yakın yabancılarla sohbete başlarlar, değil mi?

Bu yüzden olsa gerek, sözlü bir dayağı hak edecek bir şey söyleyemeden sözünü kestim. "Benden nefret etmemen sorun değil. Benden hoşlanmaman da sorun değil." Gözlerimi ona çevirmeden önce kucağımda biriken battaniyeye diktim. Her şeyi ikinci kez tahmin etmeme neden olan küçük bir nezaket hareketi.

Gözleri benimkileri battaniyeye kadar takip etti. "Nefret için duygular gerekir ve ben-"

"-benim endişelendiğim hiçbir yere sahip değilsin. Evet, anladım." Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtü irislerimi yaktı ama bu anlatmak istediğime ters düşerdi. "Yalnızlık ve tek başınalık arasında fark vardır."

Biri acı, diğeri ise tercihti.

Belki de bu, hiçbir çıkışı olmayan bir kasabada umutsuzca çıkış arayan iki yıkıcı zekâ için fazla derin, fazla fazlaydı.

Düşmanlar arasında geçici bir ateşkesten çok, arkadaşlar arasında flörtöz bir tartışmaya benzeyen gece sohbetleriyle beni kendine çeken neden *o olmak zorundaydı*?

Neden *o* benim yalnızlığımın, ben de onun yalnızlığının cevabıymışım gibi hissediyordum? Belki de bu bir seçim değil, kaderdi.

En azından, ertesi gece kütüphaneye döndüğümde kendime söylediğim buydu ve birlikte *Infinite Jest*'i okuduk ve olmayan ebeveynlere sahip olmanın psikolojik sonuçları üzerine tartıştık.

Kendine ne söylediğini merak ettim.

Başkalarını kandırdığımızı düşündüğümüz zamanki kadar kolay kandırılmayız.

- FRANCOIS DE LA ROCHEFOUCAULD

Renata Vitali

Şimdiki Zaman

Damian, Lucy Black'e doğru ilerlerken gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir bakışla üvey kız kardeşini izledi. Masasında oturan iki kadın sarışınla tartışıyordu. Sarışından gelen tokadı daha önce görmüştüm.

gelip Damian'ı incelerken kız kardeşinin onu yarı yolda durdurmasını izledi.

Gurur.

Yüzündeki ifade buydu.

Kıskançlık.

İçimde tutuşturduğu his buydu. Aptalca, değil mi?

Ama bara sessizlik çöktüğünde ve Ariana sarışının bileğini bıraktığında, Damian'la paylaşabileceğimiz mutluluğa duyduğum pişmanlık, ayrı kaldığımız süre boyunca inşa etmek için çok uğraştığım vurdumduymazlığı gölgede bıraktı. Bunların bir ayrılığı başlatan birinin duyguları olmadığını fark ettim.

Ariana sarışını güvenliğe teslim ederken ve Bastian Ariana'ya ulaşırken L'Oscurit 'da sessizlik hüküm sürüyordu. Samimi vücut dillerini, birbirlerinin vücutlarıyla ne kadar uyumlu olduklarını fark ettim. Ya birlikte yatıyorlardı ya da yakında yatacaklardı.

Güvenlik kapıdaki sarışınla konuşurken ses normal seviyeye yükseldi ve Damian ikisi ayrılana kadar Bastian ve Ariana'ya baktı. Onunla konuşmak istiyordu. Kötü bir fikirdi. Hem onların hem de benim iyiliğim için.

Fedai sarışını dışarı attı ve Ariana onu takip etmeden önce gözlerini barda gezdirdi. Bir dakika sonra Bastian onu takip etti ve Damian da onu izledi.

Damian'ın Macallan'ımla karıştırdığı musluk birasına baktım. "Oh, ne olacak ki." Barın üzerinden uzanarak iğrenç karışımdan beşte birini içtim ve bu durumun ne kadar saçma olduğunun farkında olarak dördünü takip ettim

-Ben Damian'ı, o Bastian'ı, o Ari'yi, o da sarışını takip etti.

Bu adamlar Ariana ve sarışını takip ederken panter gibi yürüyorlardı. Topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için birkaç saniye durakladım ve köşeyi dönerek daha hafif adımlarla ara sokağa girdim. Girişte durakladığımda gölgeler beni saklıyordu. Damian ve Bastian'ı zar zor seçebiliyordum ama ikisinin de silahlarını çekmiş olduğunu biliyordum.

Ay ışığı sarışını aydınlatırken o da dönüp Ariana'yla yüzleşti. "Beni takip etmeyi bırak!"

"Monica-"

"Adımı nereden biliyorsun?!" Yüz hatları bu mesafeden okunamıyordu ama sesine korku sızmıştı. "Bardan geliyorsun. Onlardan birisin."

Ariana bir adım daha yaklaştı ve kız -Monica- belinden bir silah çıkardı. Silahı Ariana'ya doğrulturken elleri titriyordu. Bastian'ın karanlık gölgesi ışığın kenarına ulaştığında ben de kendiminkini kalçamdaki kılıftan çıkardım. Silahını yarıya kadar kaldırmış olan Damian, üçü arasındaki bir silahlı çatışmada avantajı elinde tutabilecek kadar arkasında duruyordu.

Küçük silah Monica'nın elinde sallanıyordu. "Kımıldama."

Monica ve Ariana'yı ayıran mesafe bir metreden azdı. Ariana'nın yerinde olsaydım, silahı kavrar, Monica'nın parmağı tetiği kırana kadar aşağıya ve kendimden uzağa doğru çevirir ve silahı alırdım. Ama aradaki fark şuydu: Ben küçük yaştan beri Vitali eğitimi almıştım, o ise eğitim almak için De Luca grubuna hiç alınmamıştı.

Yine de Ariana'nın yaptığı tam olarak buydu, hareketleri hızlı, klinik ve pratikti. Monica çığlık attı ve kırık parmağını göğsüne bastırdı.

"Sakin ol Monica." Ariana silahı Monica'nın yüzüne tuttu ve Bastian Smith & Wesson'unu Monica'ya doğrultmuş halde gölgelerin arasından geçerken, "Ben FBI'danım," diye ekledi.

Bu ne lan?

Ariana çaldığı silahı Bastian'a doğru çevirdi. Damian silahını Bastian'a doğrultmuş halde ışığa doğru yürüdü ve Ariana silahını ona doğru çevirdi. Yürüyüp gidebilirdim. Şu anda arkamı dönüp bunu görmemiş gibi davranabilirdim.

Ama yapmadım ve nedenini kendime itiraf edemesem de, bu doldurulmuş bir sütyen kadar açıktı. Hafif adımlarla yaklaştım, bir teneke yığınının üzerinden geçtim ve silahımı Ariana'nın kafasının arkasına doğru kaldırdım.

Beni sürpriz FBI hareketleriyle etkisiz hale getiremeyecek kadar uzaktaydı.

Yer değiştirdiğinde, dudak *büktüm*. "Zahmet etmeyin." Diğer ikisinin umursadığı tek kişinin Ariana olduğunu anladım, bu yüzden silahımı kafasına doğrultmuştu. "Önce seni, sonra da erkek arkadaşını vuracağım."

Damian silahını indirdi ve aldığı güven dikkatimden kaçmadı. "Ren..."

Monica bu fırsatı değerlendirip koşmaya başladı ve Bastian da onun peşinden gitti.

Ariana başını salladı. "Yapma. Bileğinde kelepçe var. Bildiklerini... Patronuma açıklamanın bir yolunu bulabilirim."

Kullanmayı planlamasam da silahımı kaldırdım. "Patronun. Kimmiş o?"

Damian bir adım öne çıktı. "Renata-"

"Onu duymadın mı? O FBI'da." Kendimi bu dünyadan uzaklaştırmış olabilirim ama bu kanımı değerştirmede. Ben bir Vitali'ydim. Mafya dünyasının en üst düzey yöneticisiydim. Gücümü nadiren kullanırdım ama şimdi Damian'ı tehdit ediyorsa bunu yapmaktan çekinmezdim. "Ben bunu yaparsam bu bir Vitali meselesi olabilir. Kelimelerini akılcıca seç."

Bastian silahını yanına bıraktı. Silahını kılıfına yerleştirene kadar ona baktım.

"Ne istiyorsun?" Başını eğdi, sonra salladı. "Vitali'nin buradaki pozisyonu nedir?"

Eğer Papa benim yerimde olsaydı, Ariana'nın şakağına bir kurşun yerleştirir ve bu işi bitirirdi.

Ben babam değerdim.

Silahımı indirdim. "Bunu kendi içinizde hallededildiğiniz sürece biz de uzaktan izliyor olacağız."

Romano ailesi Ariana'yı vurabilir, sahip oldukları özel hapishanelerden birine kapatabilir ya da işe alabilirdi. Gizliliklerini korumak için ne gerekiyorsa yaparlardı. Ama Bastian'ın bu işi ailesini karıştırmadan kendi başına halledeceğinden şüpheleniyordum.

"Bunda ne var?"

Dürüst olmak gerekirse mi? Gerçekten umurumda değerdi ama ailemin umurunda olacağını biliyordum. Doğru şekilde ele alınmazsa Damian'ın çapraz ateşe kalabileceğini de biliyordum ama içgüdülerime güvenmeli ve bu işi Bastian'a bırakmalıydım. "Bu işi yanlış yaparsan sonuçları olacaktır."

Bastian başını salladı ve beni Damian'la yalnız bırakarak Ariana'yla birlikte oradan ayrıldı.

Keşke gitmeselerdi.

Kalbinde bir şey saklayıp başka bir şey söyleyen adamdan
Hades'in kapıları kadar nefret ederim.

- HOMER

Damiano De Luca

Ren'e doğru bir adım attı, gözlerim kısıldı ve boğazım düğümlendi. "Benim için buradaydın. Arkamı kollamak için."

Her zaman beni kollayacağına güvenebileceğim birine sahip olmaya asla alışamayacaktım. En iyi arkadaş ya da en kötü düşman olabilirdik ve Ren'in arkamı kollayacağını biliyordum. Acı tatlı yerine güzel olmalıydı ama hiçbir zaman kurabiye kalıbı gibi bir hayatımız olmamıştı.

Ren tabancasını kılıfına soktu ve başını salladı; inkârının beni kızdırdığından mı yoksa heyecanlandığından mı emin değildim. "Nasıl anladın?"

"Silahı Ariana'ya doğrulttun, onu vurmakla tehdit ettin, sonra da Bastian'ı vurmakla tehdit ettin. Ama beni değil."

On yıl önce beni terk ettiği için ona duyduğum öfke azaldı ve lanet olsun, onu yeniden istedim. Buna babalık sorunları diyebilirsiniz ama onunki gibi saf kalpli insanlara karşı zaafım vardı. Bu benim aşık olduğum kızdı. Silahlarını ateşleyerek gelen, gözleri hesaplanmış, ihtiyacım olmadığında bile her zaman beni savunan. Onu nasıl istemezdim? Bana ona karşı koyabilecek bir adam bulun, ben de size Oklahoma'da bir sahil evi bulayım.

Omuz silkti, ne güzel bir yalancıydı. "Ve?"

Gözlerini kaçırmak istedi. Bakışlarındaki gerginlikten bu isteğini anlayabiliyordum. Ama ben her zaman onun engellerini aşma yeteneğine sahip olmuştum ve şimdi bunu yapmaya hazır olmadığımı düşünüyorsa başına başka bir şey daha gelecekti.

Ren çenesini kaldırdı. "Sen bir tehdit değildin."

"Ama ben öyleyim, Prenses." Bir adım daha atsa onu duvara yaslayacaktım. "Ben şimdiye kadar karşılaştığın en büyük tehdidim."

"Nasıl yani?"

"Çünkü beni kurtaracak kadar önemsiyorsun." "Senin kurtarılmaya ihtiyacın yoktu."

"Hayır." Son adımı atarak onu tuğlalara doğru ittim. Gidebilirdi ama denemedi bile, ben de avuçlarım aşındırıcı yüzeye değene kadar ellerimi yüzünün iki yanına kaldırdım ve onu hapsedtim. "Ama yine de yaptın."

"Ben parlak zırhlı şövalyeyim, unuttun mu?" İsteddiği kadar kabadayılığının arkasına saklanabilirdi. Beni kandıramadı. Gözleri

benimkilere kaydı.

Dudaklar. Muhtaç. Aç. Sabırsız. Bana olan arzusunun asla azalmayacağını bilerek rahatlayabilirdim.

Başımı salladım. "Yapma bunu."

Bugün erken saatlerde ondan nefret etmeye hazırdım. Ama o buradaydı ve ben aşık olduğum kızı gördüm. Her zaman arkamı kollayan korkusuz kızı. Ondan nefret etmedim. Aslında, yardım edemedim ama onu istedim.

Bana doğru eğildi ve ne yaptığının farkında bile olmadığından şüphelendim. "Ne?"

"Bunu bir şaka haline getirmeyin. Bu bir şaka değil."

"Bana kızgın olman gerekiyordu." Kaşları çatıldı ve dolgun dudakları aralandı.

Onu ısırmak istedim.

Ama eline baktım ve o lanet yüzük benimle alay etti. "Öyleyim."

"Yatağa girdiğimde 'ellerim seni hatırlayarak kendimi tatmin etmek için kaşınıyor' olmalıyım. Hatırladın mı?"

"Yapacaksın."

Eğildim ve vanilya kokusunu içime çektim. Hâlâ aynı şampuanı kullanıyordu. Hiçbir anlamı yoktu ama zafer kazanmış gibi hissettim ve kokusunu yeniden ezberleme fırsatını değerlendirdim.

Çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerimle buluştu. "Peki, neden nefesinizi dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakınsınız?"

Güzel soru.

İki kişi kaçma oyunu oynayabilir.

"Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin?" "New York'ta mı yoksa bu sokakta mı?"

"İkisi de."

"Temsil etmek için-" "Prenses."

Beni çileden çıkarıyordu ama yine de ona ihtiyacım vardı. Eğer bu şehvet olsaydı, çekip gidebilirdim. Ama değildi. Neredeyse on yıllık bastırılmış bir acı, geçmişin bir parıltısı ve kaçıp gittiği için asla sahip olamadığımız bir gelecekti. Hayır diyemezdim, çünkü onu tekrar gördüğüm an, hala önemsedığimi anladım.

Sakin görüntüsü parçalanmaya başladı. "Buraya Vi-" "*Şövalye*'yi temsil etmek için geldim. Kes şu saçmalığı."

Gözlerini kapattı ama anılara karşı koyamadığını biliyordum, çünkü ben de koyamıyordum. Etrafımızı sardılar, bizi hapsettiler.

geçmişimizde boğulduk. "Bana bu soruları sormayı bırak." "Sadece şuna cevap ver: Bu gece beni neden kurtardın?" *Söyle Ren. Yapamam, o yüzden benim için söyle.*

"Seni ben kurtarmadım." Gözleri titreyerek açıldı ve beni kehribar rengi karşıladı. Bu manzara neredeyse umudumu mideme indirmeye yetecekti. "Kendi başının çaresine bakabileceğinden şüphem yok. Ben onlar için endişeleniyorum."

Yine yapıyordu. Bunu olduğundan daha az önemli hale getirmeye çalışıyordu. Ama sözleri unutmamam gereken uzak bir anı gibi yankılanıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

"Onlar zayıf... ama sen öyle biri değilsin. Öyle mi, Küçük Hanım?"

Tanrım.

Oraya gitmişti.

Geçmişimizin sözlerine gitti.

Bunlar onun bir parçasının hâlâ beni istediğinin kanıtı gibiydi ve ben de bununla başa çıkabilirdim.

Ama ben uzaklaşmak istedim. Dünyanın öbür ucuna uçmak ve Ren'in ve anılarımızın dokunmadığı bir yerde yaşamak istedim. Ayrıca kayalara tırmanmak da istiyordum. Aramızdaki kanyona, sivri, intihara meyilli sırtlarına rağmen tırmanmak ve diğer tarafa ulaşmak. Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarımın arasına alabileceğim ve yıllar önce olduğu gibi dokunuşumun altında eriyeceği tarafa.

Onu öpmek, onunla birlikte olmak ve onu sevmek istedim.

Ve bu seyahatin sonunda Renata Vitali'nin tekrar benim olacağına yemin ettim.

Yeryüzünde aldatmaktan ve aldatılmaktan daha yaygın bir şey yoktur.

- JOHANN G. SEUME

Damiano De Luca

On Yedi Yaşında

" gerçeği olmadığını düşünüyorum. Hatta imkansız."
İkimizin arasında Prens'in kötümser, benimse idealist
olacağını kim bilebilirdi?

Gözlerimi Ren'den uzak tutmaya dikkat ederek duvardaki büyük büyük büyükbabam Ludovico'nun makalesine baktım. Her gece yaptığımız edebi tartışmalardan çok fazla zevk aldığımı biliyordum. "İnsanların ortak bir amaç için bir araya gelebilecek kadar doğuştan iyiliğe sahip olmadıklarını mı düşünüyorsun?"

Dergi elimde ağırlaşmıştı. Playboy'un bir sayısı olduğu ya da 1984'te sınırlı sayıda basıldığı için değil, beni kütüphanenin ahşap zemininde adım atmaktan ve Prens'i öpmekten alıkoyan tek şey olduğu için. Vitali kanı olsun ya da olmasın, onu istiyordum. Kendime asla izin vermeyeceğim şekilde onu arzuluyordum. Ne de olsa o bir Vitali'ydi. Ve ben de, her şeyden önce, aşağılık bir De Luca prensiydim.

"Şöyle düşünün. İyi insanlar ağır suçlar işlemezler ya da her zaman kurallara uymazlar. Emniyet şeridine gizlice girerler ya da yapmamaları gerekirken hız yaparlar ama dışarıda insanları öldürmezler. Temel olmayan ihtiyaçlarını bağışlamak için kendi yollarından çıkmazlar, ancak arada bir yerel hayvan barınağında gönüllü olurlar. Onlar sadece... normaller. Dengeli. Hayatlarını ellerinden geldiğince iyi yaşamaya çalışıyorlar ama bazen en iyileri *en iyisi olmuyor*." Karşımdaki divana oturdu ve elindeki *The Toynbee Convector* kitabını yere bıraktı.

Gözleri, üzerinde tartıştığımız kısa öykünün orijinal kopyasının bulunduğu *Playboy'*uma kaydı. "Diyelim ki dünyada normal bir iyilik dağılımı var ve ortalama insan %50 oranında iyi bir insan. Bu, %34 oranında iyi olmayan insan, %13,5 oranında kötü insan ve %2,5 oranında berbat insan olduğu anlamına gelir. Bu, düzgün bile olmayan milyarlarca insan demek. Kendini zaman yolcusu ilan eden birinin çılgınca saçmalıklarına dayanan bir ütopya yaratmak için bu kadar iyiliği bir araya getirebileceklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Lanet olsun." Başımı salladım, tartışmasının beni ne kadar ateşlendirdiğini görmezden geldim. O ciltsiz kitabı elinden almak ve yerine benimkini koymak istedim.

vücut. "Gerçekten Ray Bradbury'yi benim için mahvettin mi?" "Belki de daha iyi tartışmayı öğrenmelisin."

"Belki de öğrenmelisin-"

Hizmetçilerden birine bağırarak babamın sesi koridorda çınladı. İkimiz de odayı taramadan önce Ren'in hayal kırıklığına uğramış gözleri benimkilerle buluştu. Yukarı doğru tırmandı ve tavandan tabana en yakın perdenin arkasına geçti, sanki birbirimizle vakit geçirerek yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi saklanıyordu. Belki de öyleydik, ama biri baloncuğumuzu işgal edene kadar yanlış hissetmiyorduk.

"Ah, işte buradasın, benim harika oğlum."

Çift kapıyı açarken Angelo'ya döndüm ve kapı stoperlerine çarptılar. "Belli ki." Bir an durakladım, dudaklarımda hissetmediğim kaygısız bir gülümseme belirdi. "'Müthiş' kelimesinin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyordum ama kütüphaneyi bulabileceğini de sanmıyordum."

"Kapa o lanet çeneni yoksa hayattaki en büyük başarın The Landing Strip'te tuvalet temizlemek olur."

Babam Devils Ridge'deki tek striptiz kulübü olan The Landing Strip'in sahibiydi ama oraya sık sık gittiğimi bilmiyordu. Eğlenmek için değil, çevre edinmek için. De Luca askerlerine ve kapıkullarına beni destekledikleri takdirde nasıl muamele görececeklerini göstermek için.

Ve orada tuvaletleri temizledim. Çalışanlara yardım ettim, ellerimi kirlettim, molalarında onlarla şakalaştım, oğullarını ve kızlarını sordum ve onlara babamdan ne kadar daha fazla değer verdiğimi gösterdim. Angelo'yu tahttan indirmek için attığım adımlardan sadece biriydi.

Elimi cebime attım ve kalçamı divanlardan birine yasladım. "Ne istiyorsun?"

"Son zamanlarda Vitali denen kızı gördün mü?" Aynı anda hem dudak büktü hem de ıslık çaldı, düşününce etkileyici sayılırdı. "Büyüyor."

Yastığa daha da yaslandım ve kendimi kayıtsız kalmaya zorladım. "Sen hastasın."

Angelo, Ren'in saklandığı yere en yakın divana oturdu. "The Landing Strip'te bir açık var."

"Ve?"

"Ve o Vitali denen kızın hakkını vermenin zamanı geldi." Babamın arkasındaki örtü kaydı. Ren kızmış ya da ürkmüş olmalıydı, ya da her ikisi birden.

"Geçimini sağlamak mı? Bu kasabada çok uzun süre kapalı kaldın, ihtiyar." Ren'in yanındaki *Toynbee Koleksiyoncusu'na baktım*. "Bu deyim artık oda ve yemek anlamına gelmiyor."

"Ne?"

"Boş ver." Elimi yüzümde gezdirdim ve şu anda Ren'in aklından geçebilecek milyonlarca şeyi düşündüm. "Cidden, ne istiyorsun?"

"The Landing Strip'te çalışan Vitali kızı."

Angelo ile akraba olamam.

Olamazdı işte.

O, yutulması gereken spermdi. Ve ben de onun çocuğuydum.

Bu beni ne yaptı?

Boynumdaki kaslar gerildi. "O reşit değil ve bir Vitali. Sadece bu nedenler bile De Luca mafya patronu pozisyonuna uygun mantıklı bir insanı caydırmaya yeter."

Kazmamı görmezden geldi - zar zor, şüpheleniyordum. "Vitali'nin yerini bilmesi gerekiyor."

"Bir minnow köpekbalıklarıyla kavga ederse ne olur sanıyorsun?"

Babam ayağa kalktı, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Ağzından çıkan kulağın duysun, oğlum."

Öyleydim.

On sekiz yıldır öyleydim.

Ama planımın gerçekleşeceğini hissediyordum ve işe yaraması için kontrolünü kaybetmesi gerekiyordu. Bana bir yumruk atması ve temas kurması gerekiyordu. Görünür bir yere, fiziksel kanıtın gözden kaçmayacağı bir yere. Morarmış bir göz belki.

"Oh, Angelo. Anlamıyorsun, değil mi?" Başımı salladım ve dudak *büktüm*. "Sen minnow'sun. Vitali ise köpekbalığı. Ve seni canlı canlı yiyecekler." Kollarımı iki yana açarak göz göze gelene kadar divandan kalktım. "Kendi ölümünü kolaylaştırmaktan çekinme ama De Luca ismini bu pisliğe bulaştırma."

"Bana bu şekilde saygısızlık edemezsin."

"Yaptım bile." Onun küfürlerini her zaman tek kelime etmeden karşılamıştım ve belki de buna alışmıştı çünkü gözleri öfkeli yarıklar oluşturmadan önce genişledi. Yine de daha fazla provokasyona ihtiyacı vardı. Derin, saygısız bir kıkırdamayı serbest bıraktım. "Yoksa ne olur baba? Büyük büyük büyükbabam Ludo'nun oğlunu öldürdüğü gibi beni de öldürecek misin? Denemeye cesaretin var mı?"

Ren'le geçirdiğim zamanın tam tersine içimde nefret kabarıyordu ve o bir adım ötemdeyken kendimi savunmak istedim. Beni böyle görmesini istemiyordum. Sendikayı ele geçirmek için ihtiyacım olan sabrın, babamın çocukluğumdan beri bana uyguladığı duygusal istismarı kabul etmem için beni zorlamasını istemiyordum. Onu yok etmeden önce bu lanet planın işe yaramasını beklemek istemedim.

Ama bana yumruk atmasına ihtiyacım vardı. Askerlerin ve *kaptanların* görmesi için kontrolünü kaybettiğine dair fiziksel bir kanıt olması gerekiyordu. Vicdanımda bir şüphe pusuda bekliyordu. Ren'in bunu duymasına gerek yoktu.

Çok geç.

Babam bana doğru savurdu, kaba saba bir hali vardı ve hiç zarif değildi. Kavga ediyormuş gibi görünmek için kaçıyormuş gibi yaptım ama yumruğunun yüzüme değmesine izin verdim. Bir çürük bırakacak kadar sert vurdu. Ben yere düşerken o takım elbisesini düzeltti. Üzerimde yükselirken, uzaklaşmadan önce keskin bir kahkaha attı.

Başımı yere yasladım ve bana milyonlarca kez benzer bir ceza verdiğini düşündüm. Genellikle sırtımda bir kemerle. Bu sefer izler görünür olacaktı. İstedğim buydu, değil mi?

Kendime acımak boğazımı tıkıyor, kendimi zorlayarak aldığım nefesleri yavaşlatıyordu. Kapı kapandıktan birkaç saniye sonra Ren örtünün arkasından çıktı ve bana baktı. Bir adım daha yaklaştı ve topuzundan çözülen bir tutam saç sağ gözünü kapattı. Önemli değildi. Rengi ezberlemiştim.

Yine de o anda özellikle melek gibi görünüyordu. Açık sarı saçlar. Soluk ten. Gözleri kehribar renginin insanlık dışı bir tonu. Ama ben onun yaramaz tarafını tercih ederdim. Benimle tartışan tarafını; tüm gücünü, omurgasını ve küstahlığını. Şimdi bana hangi tarafını göstereceğini merak ediyordum.

Bir şey söylemesini bekledim. Zaman geçtikçe, olanları yüzüme vuracağına kendimi daha çok inandırdım. Kendime acımak beni gururlandırmıyordu ama bunun oluşmasını engellemek için hiçbir şey yapmadım.

Dudaklarımı kıvrıp sırtıtabilirdim. Esprili bir yorum yapabilirdim. Ona bu açıdan ne kadar seksi göründüğünü söyleyebilirdim. Ama bu arkadaşlığımızla alay etmek olurdu ve o henüz bilmese de biz arkadaştık. Hatta bazen arkadaşlığımızı kendime bile itiraf etmekte zorlanıyordum.

Ağzını açtı ve ben de kendimi onun sözlerine hazırladım. "T o p l a kendini, K ü ç ü k H a n ı m . " Gözlerim lakap karşısında sertleşti, bağlam

bana izin verdiğimden daha sert vurdu. Misilleme yapmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı. "Angelo De Luca zayıf biri ve onun verdiği cezaya takılıp kaldığında sen de zayıf düşünyorsun." Saçlarını gözlerinden çekerek, sözlerini anlamam için bana yarım saniye verdi. "Ama sen böyle biri değilsin. Öyle değil mi *Day*?"

Bir gün, kafam bu kadar kıcımda olmadığında, bu ana geri dönüp bakacak ve bunun tam da Knight'a aşık olduğum an olduğunu fark edecektim.

İnsanların bir kısmını her zaman, bir kısmını da her zaman kandırabilirsiniz, ancak tüm insanları her zaman kandıramazsınız.

- ABRAHAM LINCOLN

Renata Vitali

On Yedi Yaşında

Girl güç. İsim. Özellikle kendini ve hemcinslerini destekleme bağlamında kızlar tarafından kullanılan güç. Kökeni: Amerikalı punk grubu Bikini Kill tarafından türetilmiştir. Alternatif yazım: grrrl

güç.

Zıt anlamlısı: Laura Willis.

Laura kendini çok iyi destekliyordu. Hakkını vermeliyim. Ancak iş diğer kadınları güçlendirmeye geldiğinde, kesik bir lastik kadar düz düşüyordu. Devils Ridge Lisesi'nde onun benim için ne tür bir engel teşkil edeceğini anlamam beş saniye sürmüştü ve aylar sonra ilk değerlendirmemin doğruluğunu teyit edebildim.

Muhtemelen bu yüzden telefonunu yankesmek aklıma gelen en iyi fikir değildi ama Damian'la evindeki kütüphanede yaptığımız gece gezintileri dışında can sıkıntısı benim için bir kardeş olmuştu. Ayrıca, annemle iletişim kurmak için bir telefona ihtiyacım vardı.

Devils Ridge, diğer küçük kasabalar gibi, *Us Weekly* dergisinin ömür boyu aboneliğinden daha fazla dedikoduya sahipti. Ancak, bu kasabadaki neredeyse herkesin mafya bağlantıları vardı ve bu da kasabayı kirli küçük sırların paylaşıldığı ensest bir topluluğa dönüştürüyordu.

Bunlardan biri de benim için konulan telefon yasağıydı.

Öğretmenlerim beni tabletlerden, telefonlardan ve dizüstü bilgisayarlardan uzak tutuyordu. Kimse bana bir şey ödünç vermiyordu, Angelo evdeki elektronik eşyaları temizlemişti ve Damian'dan asla bir telefon istemedim çünkü ona ilk tanışmamızı hatırlatarak aramızdaki geçici ateşkesi bozmak istemiyordum.

Normalde bir hırsız değildim ama bu konuda iyiydim. Dolabıma doğru eğilip Laura'nın bir hafta önce AP English Lit sırasında girdiğini gördüğüm şifreyi yazarken ince metal ellerimde güçlü bir his uyandırdı

daha önce. Sorunsuz bir şekilde açıldı ve tarayıcı uygulamasını açıp e-postalarımı kontrol ettim.

Maman'dan yok.

Başımı ve ellerimi dolabıma gömüp anneme bir e-posta gönderdim.

Kimden: Renata

Vitali'ye: Margot

Vitali

Konu: Dünyadan anneme mi?!

Hey Maman,

Aylar önce size bir telefonda ulaşmaya çalışmışım. Benim değildi ve artık ona erişimim yok. Senden haber alamadım ve senin için endişeleniyorum. Sen iyi misin? Eminim babam sana nerede olduğumu söylemiştir.

Benimle iletişime geçmemen için sana emir verdim, ama her ihtimale karşı senden haber bekleyeceğimi bil.

Angelo De Luc'la kalıyorum - bir oğlu var! - malikanelerinde. Babam iletişim ayrıcalıklarımın kaldırılması emrini verdi. Babam beni susturmak istiyor anne, çünkü onu senin bilmeni istemeyeceği bir şey yaparken gördüm. Dürüst olmak gerekirse, olanları sana yüz yüze anlatmayı tercih ederim. Babama karşı gelip beni Connecticut'a geri götürmemeyeceğini biliyorum ama belki ziyaret edebilirsin. Sana yüz yüze anlatabilirim.

Seni özledim anne. Muhtemelen benim için endişeleniyorsun, ama endişelenme. Ben iyiyim. İyi de kalacağım. Sadece güvende olduğumu ve seninle konuşmam gerektiğini söylemem gerekiyordu. Yakında tekrar internete girmenin bir yolunu bulacağım.

Seni seviyorum,

Ta petite guerrière

Gönder tuşuna basamadan bir el kafa derimi kavradı ve saçlarımı geri çekti. Yüzüm dolaptan çıkarken telefon yere çarptı. Laura'nın gözleri benimkilerle buluştu. Çılgına dönmüştü. O kadar çılgındı ki, aşağıdaki yerini

unuttuğunu biliyordum.

Mafya hiyerarşisinde beni. Hiyerarşi, muhtemelen bu çocukların beni bunca ay yalnız bırakmalarının tek sebebiydi.

Damian kalabalığın arasından çıktı, gözleri Laura'dan bana doğru kaydı. Gizliliğe önem veriyorduk ve okulda ilk kez yanıma geliyordu. Ortaya çıkacak bir şey yoktu. Bir ilişkimiz yoktu ama aramızdaki karmaşık ilişkinin bazı sonuçları olabilirdi.

Yine de ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını merak ediyordum, bu yüzden Laura'nın karnına doğru bir dirsek göndermek ve insanlarla başa çıkmak için en az tercih ettiğim yöntem olan fiziksel kavgalarda bu işi halletmek yerine tepkisini bekledim.

"Dur." Damian'ın sesi dar koridorun duvarlarında yankılandı.

Bu işin gidişatı hoşuma gitmişti.

Öne doğru bir adım attı, Angelo'nun birkaç gün önce ona verdiği morlukla özellikle tehditkâr görünüyordu. "O bir Vitali." Laura'nın eli saçlarımda sıkılaştıncaya başını iki yana salladı; ona karşı bir şeyler hissediyordu ve beni savunması egosunu yiyip bitiriyor olmalıydı. "Dur, Willis."

Kafa derim yandı ama Damian'ın beni savunduğunu görmek buna değdi. Okulda nasıl davrandığını ezbere biliyordum. Kimseyi savunmazdı. Köşesine çekilir ve sadık tebaasını şımartan bir kral gibi çocukların ona gelmesine izin verirdi. Bu... bu her şeydi.

Laura çenesini kaldırdı ama çenesi titriyordu ve başını eğmeden önce elleri kafa derimin üzerinde titriyordu. "Onu koruduğun için mi?"

"Hayır." Damian'ın gözleri bana kaydı ve bakışlarıyla beni kovmadan önce bir saniye boyunca beni süzdü. "Çünkü o bir hiç."

Bu da benim gitmem için bir işaretti.

Duygularımı yuttum, topuğumu Laura'nın ayağına bastırdım, dirseğimi karnına doğru savurdum ve Laura şaşkın bir çığlık atarak saçımı bıraktığında geri döndüm. Şiddet beni tatmin etmiyordu ama koridordan çıkmam gerekiyordu ve en kestirme yol da buydu. Ayrıca De Lucas Devils Ridge'i işgal etmişti. Personel hiçbir şey yapmayacaktı ve her halükârda uluslararası sendika mahkemesinin gözünde Vitali ismim yapacağım her türlü eylemi haklı çıkaracaktı. Laura'yı öldürebilirdim ve hiçbir yankısı olmazdı.

Dolabımın kapısını kapatıp kitap çantamı omzuma atarak kütüphaneye doğru ilerlerken ikisine de hitap etme zahmetine girmedim.

öğle yemeğinin geri kalanında. Zil çalmadan yaklaşık on dakika önce Damian oturduğum masanın karşısındaki sandalyeyi çekti, önümde *Kabus Manastırı'nın* yıpranmış bir kopyası açıktı. Marionetta'nın Scythrop'a eziyet ettiği bölüme yeni gelmiştim. Bana soracak olursanız çok uygun.

"Seni asla romantizm karşıtı bir kız olarak görmedim."

Sayfayı çevirdim. "İnsanlığa olan inançsızlığım mı sizi aksi yönde ikna etti?"

Şakalaşmalarımız, onun hak etmediği tanıdık bir bölgeyi işaret ediyordu. Duygularımı incitmişti, bu da önemsedğim anlamına geliyordu ve önemseyemezdim. Onun fikirleri benim için önemli olmamalıydı. Onlar sadece kelimelerdi ve o bir pitstop'tı, bitiş çizgisi değil. O benden nefret ediyordu; ben de ondan. Aramızda filizlenen bu tuhaf arkadaşlığın yerini alması gereken tanıdık bölge buydu.

"Bana kızgınsın."

Bunun bir önemi var mıydı? Birkaç hafta içinde on sekiz yaşına girdiğimde bu anlaşma sona erecek ve yasal bir tepki olmadan kaçabilecektim.

"Öfke için duygular gerekir ve sen söz konusu olduğunda bende onlardan hiçbirisi yok." Kaşlarımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

Bir şeyleri koruma konusunda çok yetenekliydim. Okulda, babasının taciz saldırısını iyi karşıladı. Ama ben onun gerçek yüzünü gördüm. Öfke sürekli kaynıyordu ve bu ateşi nasıl söndüreceğimi asla bulamayacağımı biliyordum. Bir parçam onun kendi kendini yok etmesini izlemek istiyordu, böylece parçaları toplayan ben olacaktım.

Ne şövalyeymişim.

"Tamam, bunu hak ettim ama kendimi savunmam gerekirse-"

"Bu sözler genellikle yetersiz bir mazeretin öncülüdür - neredeyse her zaman saldırgandır ve beni kızdırma olasılığı yüzde yüzdür. Şimdi dursan daha iyi olur."

Gözlerini kapadı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Orada bir pislik gibi davrandım ama böylesi daha iyi."

"Affedersiniz?"

"Arkadaş olduğumuzu öğrenirlerse daha da kötü olur. Ayrıca, okul bahçesindeki birkaç kabadayı ile başa çıkabilirsin. Bundan hiç şüphem yok ama onların seninle başa çıkabileceğinden şüpheliyim."

Dudaklarım kıpırdadı ve ikimizin de Laura'ya savurduğum dirseği düşündüğümüzü biliyordum. Şiddet asla komik değildi ama kendime engel olamıyordum. Damian'ın bahanesi, bir De Luca'nın Laura'dan birini koruması kadar basit olabilirdi.

Kendisinin. Bunu anlayabilir ve üzerinde birkaç uykusuz geceden fazlasını geçirmeden yollarımızı ayırabilirdim.

Ama işte karşımdaydı ve ben *bunu* anlamıyordum. "Neden buradasın, Küçük Hanım?"

"Zil çalana kadar vaktiniz var." Masanın üzerinden bir şey kaydırarak

Ben.

Ona baktım.

Bir telefon.

Kütüphaneye girdiğimde boştu ama yine de daha önce kontrol etmiştim. Kaçak cihaza tutunarak. Ağzım açıldı ve bu durumda ne söyleyeceğimi bilemeden öylece kaldı. Telefon için ona teşekkür mü etmeliydim yoksa affımı satın alabileceği fikrine kırılarak telefonu ona geri mi fırlatmalıyım?

İkisini de yapmak istemedim, bunun yerine telefonun kilidini açtım, e-posta hesabımı açtım ve oturumu kapatıp geçmişi silmeden önce daha önce hazırladığım e-postayı gönderdim. Zilin çalmasına beş dakika kalmıştı ve bunun bizi nereye götüreceğini bilmiyordum.

Her şeyi beş dakika içinde çözeceğimizi düşünmüyordum ama denememek de bir seçenek gibi gelmiyordu. Bizi birbirimizdeki yalnızlığı kovalayan akraba ruhlara benzettiğimde ciddiydim. Bunu kaybetmek istemiyordum.

Devils Ridge'den tek başıma ayrılacak yaşa gelmeme sadece birkaç hafta kalmıştı. Damian'ın önemi olmamalıydı ama vardı.

"Prenses mi?"

Oh. Bakıyordum. Telefonu ona uzattım.

Ayağa kalktı ve telefonu cebine koydu. "Akşama görüşürüz." "Bu gece mi?"

"Evet. Bu gece." Sandalyeyi masanın altına geri kaydırды. "Bu kütüphane randevumuz sayılmaz."

Randevu demişti.

Kapa çeneni, aptal pıt pıt atan kalp.

it-

|

■

|

Biz asla kandırılmayız; kendimizi kandırırız.

- J O H A N N W O L F G A N G V O N G O E T H E

Renata Vitali

Şimdiki Zaman

T İnsanlar için iki şey söylenebilir: Hepimiz öleceğiz ve hepimiz koca birer yalancıyız. Dört yaşına geldiğimizde, her on kişiden dokuzu yalan söyleme kavramını kavramıştır. Yetişkin olduğumuzda, her on kişiden altısı

yalan söylemeden on dakika bile geçiremez. Bu yüzde altmış mı? On dakikalık konuşma başına ortalama üç kez yalan söylüyorlar.

Ne düşündüğünü biliyorum.

Yalan söylemem.

... En azından o kadar değil.

UMass araştırmasındaki yalancılar da böyle düşünüyordu. Mesele şu ki, herkes yalan s ö y l e r . Hem de çok.

Ben bile.

Özellikle de

ben.

Her gün kendime yalan söylüyorum.

Gerçeğe her yaklaştığımda, geriye, güvenli olan aldatmacaya kayıyorum. Kalbimin onu kurtarabilecek tek şeyden güvende olduğu yere. Ama Damian'ın yüzündeki kararsızlığı, sadece benim yanımda göstermeyi başardığı o kırılganlığı gördüğümde, gerçek görkemli bir saniyeliğine ortaya çıktı ve ben de ona tutundum.

İtiraf ediyorum: Bir zamanlar Damiano De Luca'yı sevmiştim. Onu tekrar görmek bana ne kadar az iyileştigimi gösterdi.

Belki de bu, onu neden hâlâ kurtarmak istediğimi açıklıyordu. Neden acısını dindirmek ve onu daha iyi hissettirmek istediğimi. Bir kız kardeşi olduğunu öğrenmek onu incitmişti ve ben bu acıyı alıp yok etmek istiyordum. Bu benim kaçmam için bir uyarı olmalıydı.

Bunun yerine sırtımı dikleştirdim ve ses tonumu hafiflettim. "Haydi." Her iki avucumu da göğsüne bastırdım ve aramızdaki gerilimi hafifleterek ittim.

Bir adım geri çekildi, ayın yansıması gözlerinde parlıyordu. "Nereye geldin?"

Güzel soru.

Sokağın tuğla duvarı sırtıma battı ama onun bedenine doğru bir adım atmaya cesaret edemedim. "Hiçbir fikrim yok."

Gözlerinde ilgi parlıyordu, ama bana baktı. Elini yüzünde gezdirmekle yetinmeden önce gözleri vücut dilimi katalogladı. "Otelime dönmeliyim. Geç oluyor. Seni kaldığın yere götürecek bir araban var mı?"

"Benim için endişeleniyor musun?"

Gözleri vücudumda gezindi ve beni incelerken nabzım hızlandı. Tam cevap vereceğini düşündüğüm anda bir adım daha geri çekildi ve uzaklaşmaya başladı. Onun uzaklaşmasını izlemekten nefret ediyordum ama bu konuda bir şey söyleyemiyordum çünkü bir zamanlar ben de aynı şeyi yapmıştım.

Ağzımı açtım.

Yapma, Ren.

Bir araca ihtiyacın yok.

Damsel'e ihtiyacın yok.

Tek başına iyi olacak.

Tek başına iyi olacaksın.

"Bekle."

Lanet olsun, ne yaptım ben? Geri çekilmesini durdururken arkasından baktım. Sanki ilk hamleyi benim yapmamı bekliyormuş gibi bir anda durdu ama bu aptalca bir düşünceydi. Ona haksızlık etmiştim. Bundan sonra beni nasıl isteyebilirdi?

Yüzünü bana döndü. "Eee?"

Hemen kes şunu Ren.

Ona doğru bir adım attım. "Beni bırakır mısın?"

Bunu neden yaptın?

Bir an cevap vermedi. Gergin sessizlik aramızdaki boşluğu batan bir gemideki su gibi doldurdu. "Peki."

Beni L'Oscurit 'ya geri götürürken arkasından gittim ve korumama benden önce evime gitmesi için bir mesaj gönderdim. Damian'ın  of r  barın önünde durdu, arabadan indi ve bizim için kapıyı açtı.

 nce ben girdim. "476 5. Cadde."

Aşağı yukarı be  dakikalık bir yoldu. Eğer o kadar süre dayanabilirsem, bu bir mucize olurdu.

Damian benden sonra içeri girdi ve kalçası benimkine sürtündü. "Hangi otel bu?"

Cevap vermedim ve ne halt ettiğimi merak ederek pencereden dışarı baktım. Damian'ın gözlerindeki o bakış çoktan kaybolmuştu ama bu gecenin onu sarstığını biliyordum. FBI'da çalışan gizli bir kız kardeşi varken nasıl sarsılmasındı ki? Ama ona yardım etmek benim sorumluluğum değildi. Birbirimiz için bir hiçtik.

Adresi şoföre iletti ve yolcu kabini ile şoför arasındaki elektronik ses yalıtım bariyeri kalkarken bana döndüğünü hissettim. "Kardeşim *Ariana hakkındaki söylentiler* dışarı çıkamaz."

Onun sesini tekrar duymak çok iyi hissettirdi. Onu tenimde ve havada hissedebiliyordum. O her yerdeydi. Geçmişimde. Kafamın içinde. Ve daha da kötüsü, derimin altında. Kendimi ona karşı çelikleştirdim, zayıflığımdan utandım.

"Belli ki." Kelimeler ağzımdan ısıarak çıktı. Kendimi koruma içgüdülerim etrafıma alaycı duvarlar ördü. Damian'ı tekrar görmek için kendimi hazırlamıştım. Belli ki yeterince iyi değil.

"Mafya camiasını kastetmiştim." "Bu da çok açık."

"Vitali'ye rapor verecek misin?"

Başka seçeneğim yoktu. Vitali ismini temsil ettiğim süre boyunca olan her şeyin rapor edilmesi gerekiyordu. Ama kime rapor etmem gerektiğini belirleyen bir kural yoktu. Anneme rapor verebilirdim. Vitali arşivlerini o yönetiyordu, çünkü Papa onu yüceltilmiş bir eş ve sekreterden başka bir şey olarak görmüyordu. Cenaze törenlerinde neler olduğu konusunda ne anneme ne de bana baskı yapmazdı çünkü muhtemelen burada Vitali adını temsil ediyor olması gerekirken New York'a adım atamazdı.

Babam, annem onu terk etmeyi seçerse ortaya çıkacak utançtan korkuyordu. Bu yüzden aralarında sözlü olmayan bir anlaşma yapmışlar. Maman New York ve çevresindeki eyaletleri, babam da İtalya ve diğer her yeri aldı. Ancak Maman'ın Vince ile gizli bir ilişkisi olduğu için, cenazesinde aşırı duygusal davranıp şüphe çekmeyeceğine güvenmiyordum. Bu yüzden ortaya çıkıp Vitali'leri temsil etmeyi kabul ettim.

Maman'ın Vince'le olan ilişkisi de Ariana'nın FBI'daki pozisyonunu gizli tutmak için onun üzerinde kullanabileceğim bir kozdu, söylememesini istesem de bir şey söyleyeceğini düşündüğümünden değil. Birbirimizi kollamak için her zaman elimizden geleni yaptık.

Damian'ın yüzüne döndüm ve onun gergin, kapalı vücut diline baktım. "Birine rapor vermem gerekiyor. Bunu yapmamak durumu tırmandıracak ve dikkatleri Ariana'nın, senin ve muhtemelen Bastian'ın üzerine çekecektir. Rapor vermek için

Annem, beni buraya gönderdiğine göre, bu bilgilerle ne yapacağına kendisi karar versin. Yapabileceğim en iyi şey bu."

Herkesin yapabileceğinden çok daha fazlasıydı. Gerçekte, bu sağlam bir hareket tarzıydı. Muhtemelen kan dökülmesini gerektirmeyecek tek hareket tarzıydı ve tamamen yabancı biri olan Ariana için kendimi tehlikeye atıyordum çünkü Damian'ın beni önemsedğini biliyordum. Ama eylemlerimi küçümsedim ve nedenlerimi araştırmayacağını umdum.

İşe yaradı, çünkü dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Peki sence ne yapmayı seçecek?"

"Hiçbir fikrim yok, Küçük Hanım." Mini buzdolabından kendime bir kadeh şampanya doldurdum. "Belki hiçbir şey. Belki de bir şey."

Şişeyi benden aldı ve doğrudan ağzından içti. "Düzgün bir cevaba ihtiyacım var, Şövalye."

Yer değiştirdiğinde ve kalçalarımız birbirine değdiğinde nabzım hızlandı. "Annem kayıtları tutar. Onun dışında aile işlerinden uzak duruyor." Şampanya bardağını bir yudumda boşalttım, böylece yakınlığımıza odaklanmaktan başka yapacak bir şeyim vardı. "Yani, muhtemelen öğrendiklerimizi arşivlere kaydedecek ve kimse bakmaya karar vermezse, başka kimse öğrenemeyecek."

"Peki kimsenin bakmaya karar vermeme ihtimali nedir?" Sözleri biraz sertti ama yanımda rahat olmaktan başka bir şey yapmıyor gibiydi.

"Bilmiyorum, Küçük Hanım."

"Bilerek mi zorluk çıkarıyorsun?"

Tartışmak. Bu çalışabileceğim bir bölgeydi.

Ona ters ters baktım. "Neredeyse on yıldır mafya dünyasının dışındayım, Küçük Hanım. Vitali ile bağlarımı sürdürmek gibi bir niyetim yoksa kusura bakma."

"Onlar senin ailen."

"Ben kendi ailemim." Bardağımyı doldurmaya gittim ve eğer boş olmasaydı çok fena olurdu.

Şişeyi bana uzattı ve dudaklarımı içtiği yerin tam üzerine koydum. Onun tadına baktım. Tüylerim diken diken oldu ve kendi bedenim üzerindeki kontrol eksikliğimden nefret ettim. Yıllar önce Damian'la tanışmadan önce sahip olduğum doğuştan gelen sakinlik uzak bir anı olarak kalmıştı.

"Kimsenin bakmaya karar vermeme ihtimali nedir?"

"Bilmediğimi söyledim zaten. Geçen on yıl seni bunak mı yaptı?"

"Şövalye..." Bu hırıltılı uyarı vücudumda kıvılcımlara yol açtı, doğrudan merkezime.

Kendimi kızgınlığıma odaklanmaya zorladım, sakın görüntümü bir kenara bırakıp öfkelenmek için kendime nadir bir an tanıdım. "Bak, ben lanet olası bir ilkokul öğretmeniym! Tamam mı? Artık Vitali hakkında hiçbir şey bilmiyorum. İstedğin buysa tahmin edebilirim."

Koltuğumda arkama yaslandım ve tavana baktım. "Anneme söylemek zorundayım. Bu şekilde her şey açıklığa kavuşur ve ikimiz de korunmuş oluruz. Annem sadece iyi bir insan değil, aynı zamanda güvenilirdir. Ondan gizli kalmasını istersem, o da gizli kalacaktır. Bu hafta sonu önemli bir şey olmadığı sürece kimse kayıtları görmek istemeyecektir. Cenaze kimsenin umurunda değil. Bu yüzden ben buradayım, babam ya da annem değil."

Bu ve annemin duygusal ilişkisi.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Bir ilkokul öğretmeni mi?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Kapa çeneni."

Güldü ve bu çok beklenmedik ve kaygısız bir gülüştü. Hiçbir şey geri çekilmedi. Ona karşı nasıl bir şansım olabileceğini hiç bilmiyordum. Araba kütüphanenin önünde durduğunda kararlılığım zayıfladı.

Damian önce çıktı ve bana elini uzattı. "New York Halk Kütüphanesi mi? Açık bile değil."

Elini tutarsam avuçlarımdaki teri hissedeceğini bildiğim için görmezden geldim. "Tanıdığım insanlar var." Gerçekte, baş kütüphaneci bir konferansta tanıştığım bir arkadaşımdaydı. Girişe doğru bir adım attım ve geri dönüp ona baktım. "İçeri geliyor musun?"

"Neden?"

Çünkü iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

"Ayrıntıların üzerinden geçmemiz gerekiyor."

Yalan. Bunları bir dakika içinde halledip yollarımızı ayırabiliriz. Kararımı vermem gerekiyordu. Damian'ı ya istiyordum ya da istemiyordum. İlişkimizi uzatmak ikimiz için de adil değildi.

Damian arabasına dönmeden önce bir an tereddüt etti. Yenilgi vücuduma yayıldı. Şoförüne bir şeyler söyledi ve şoför birkaç saniye sonra yola çıktı. Beklentimle savaşmak için topuklarımı yere vurdum.

Bana doğru ilerledi ve kaşlarını kaldırdı. "Eee?"

Beni neden ağırladığını merak etmemeyi seçtim. Bunun yerine döndüm, kireçtaşı yapının basamaklarını çıktım ve gece bekçisine gülümsedim.

Damian ve benim için kapıyı açtı. "Üst katta."

Bu kötü bir fikirdi. Bunu biliyordum ama durmadım. Bunu durdurmaya çalışmak, yıldırımın yere düşmesini engellemeye çalışmak gibi bir şeydi. Ben sadece bir insandım ve bunu yapmak için göstereceğim her çaba bana sadece zarar verirdi.

Harry Potter'daki yemek salonuna benzeyen ana okuma odasını geçtik ve onu merdivenlerden yukarı, kitaplarla dolu düzinelerce odanın önünden geçirip küçük köşeme götürdüm. 1900'lerin başından ortalarına kadar, New York kütüphanelerinde yatılı bakıcılar için gizli daireler ortaya çıkmıştı. Şehirde kaldığım zamanlarda burası benim sığınağım haline gelmişti ama burayı Damian'la paylaşmanın ne gibi sonuçları olacağını düşünmemiştim.

Ben iç çamaşırlarıma kadar soyunup büyük boy bir gömleği gövdemin üzerine atarken o da tam boy yatağımı çevreleyen yığınlardan birine yaslandı. Kalçalarımın üstüne kadar düştü ve eşofman giymeyi düşündüm ama bir anlamı yoktu. Benden daha önce görmediği bir şey değildi.

Yüzümü ona döndüğümde, gözleri tahmin ettiğim gibi vücudumda değildi. Ben yorganın altına girip taşı yorganın altına saklayana kadar yüzük parmağımdaki pırlantada sabit kaldılar.

Ardından gelen sessizlik beni tedirgin etti.

"Uyandığımda Bastian'la buluşup bir hareket tarzı belirleyeceğim." Damian'ın gözleri yatağın yanındaki rafı taradı ve bir parmağını yıpranmış kitap sırtlarında gezdirdi. Kendim için bir kenara koyduğum kitap yığına göz gezdirdi. Birlikte okuduğumuz ilk kitap olan Dostoyevski'yi gördüğünde dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

O burnunu sokmayı bırakana kadar boğazımı temizledim. "Neye ilgi duyduğunu merak edecek. Ona kız kardeşin olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır. Bu durumu ondan bir iki iyilik koparmak için kullanacağım." "Duman ve aynalar. Çok cesurca."

"İşe yarayacak." Bir süre geçti ve Damian bir adım geri çekildi. "Gerçekten neden buradayım, Şövalye?" Bana çıplak bir arzuyla ve düşünmeye cesaret edemediğim başka bir şeyle baktı.

Yalan söylemeyi düşündüm, söylemeliydim de ama aramızda zaten çok fazla yalan vardı. Onları takip etmek beni yoruyordu. "Gözlerindeki o bakıştan hoşlanmadım. Sanki dünyanın tersine dönmüştü ve kontrolün yoktu."

"Şövalye." Başını salladı ama gözlerinde hayal kırıklığı yoktu. "Her zaman beni kurtarmaya çalışıyorsun." Sesi bu konuda kızgın değildi. Sadece bir mesele

gerçek.

Öfkeyi tercih ederdim. En azından o zaman beni çok iyi tanıyormuş gibi hissetmezdim.

Cevap vermedim. Kendime güvenmiyordum. İnsanlar "kurtarma" kelimesini duyduklarında bunu kurbanlarla bağdaştırıyorlardı. Ama akli başında hiç kimse Damian'ı bir kurban olarak göremezdi - ben de dahil. Sadece içinde derinlere gömülü bir acı vardı ve ben onu ortadan kaldıran kişi olmak istiyordum. Bana bencil diyebilirsiniz ama bu onun için olduğu kadar benim için de önemliydi.

New York'a gelmemeliydim. Bu ikimiz için de adil değildi. Onunla birlikte olmak istemeden yanında olamıyordum ve o... hayatındaki pek çok insan onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Belki de en çok ben.

Damian'ın gözleri yastığının yanındaki ciltsiz kitaba takıldı.

Kitabı alıp yatağın ayakucuna fırlatmadan önce saklamayı düşündüm. Başımı salladım. "Devam et."

Bir adım daha yaklaştığında nefes almadım.

Şiltinin üzerine oturdu. "*Toynbee Konvektörü*." Boğazını temizledi ve konuşmaya devam etmesi bir an aldı. "Koleksiyonda hangi öyküyü okuyorsun?"

Kalçası bacağıma değdiğinde ayak parmaklarım kıvrıldı. "Düşündüğün gibi değil." Gözlerim kapandı. "Hayatında Bir Gece'nin yarısındayım."

Başka bir yalan.

Yalan söylemeyi kes,

Renata. Sen bundan daha

iyisin.

O da daha iyisini hak ediyor.

Dün, koleksiyona adını veren kısa öykü "The Toynbee Convector "ı bitirmiştım. Ama bu geçmişimizden, Devils Ridge'deki De Luca kütüphanesinde paylaştığımız bir hikâyeydi. Bundan bahsetmek, kendimi unutmaya zorladığım anıları canlandıracaktı. İkimiz de onun buradaki varlığının zaten çizgileri bulanıklaştırdığını bilsek de o konuya giremezdim.

"Ne yaptığınızı biliyorum."

Kalp atışlarım hızlandı. "Bir şey yok."

Tanrım, ne zaman bu kadar yalancı oldum?

Yüzümü duvara dönüp ondan uzaklaştım. Vücut ısını hâlâ bacaklarımda hissedebiliyordum. "Hiçbir şey yapmıyorum."

"Elbette." Ayakkabılarını tekmeledi; takım elbise ceketini çıkardı; özel dikim düğmelerini çözdü, böylece açıkta kaldı; ve yanıma yerleşti.

Yorganı kaldırdığında ve vücudunun uzunluğu sırtıma değdiğinde hareketsiz kaldım. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," diye alay etti, sanki on sekiz yaşındaymışız ve yeniden aşıkmışız gibi.

Bunu kendimize neden yapıyorduk?

Bu, şakalaştığımız ve birbirimize aşık olduğumuz kütüphane randevularımızdan biri değildi. Gergindik. Öfkeliydik. Acı dolu bir geçmişimiz vardı. Şakacı alaylar yalandan başka bir şey değildi.

Ama kitabı açıp birkaç sayfa çevirdiğinde havayı bir gürültü kapladı. "Hiçbir şey yapmıyorum."

Sonra da "Toynbee Konvektörü"nün ilk satırını okudu. Bunun bana teşekkür etme şekli olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Beni tekrar görmenin getirdiği duygulara değinmeden skoru eşitlemenin bir yolu vardı. Bunun bir anlamı olmamalıydı.

Ama tıpkı yıllar önce olduğu gibi, kalbimin bir parçasını ona verdim. Burada kimin kimi incittiğini merak ettim.

Nişan yüzüğü parmağında son on yıldır kendime söylediğim yalanlar kadar ağır duruyordu.

We like to be deceived.

- BLAI SE PAS CAL

Damiano De Luca

MDerin bir uykudan uyandığımda lekeli sayfalar nefesimi kesiyordu. Kitabı yüzümden kaldırdım ve Knight'ın kolu belime dolandığında hareketsiz kaldım. Bunu daha önce hiç yapmamıştık. Hiçbir zaman

geceyi bir yatakta yan yana geçirdik. Kendimi yeniden bakir bir genç çocuk gibi hissediyordum ve bu duyguyu hoş mu karşıladığımdan yoksa nefret mi ettiğimden emin değildim.

Kolunu üzerimden kaldırarak yataktan kaydım, mafyadan uzakta geçirdiği zamanın duyularını uyumasını sağlayacak kadar körelttiğini umuyordum. Takım elbisemin ceketini giydiğimde, nefes alış verişini aynı seviyedeydi ve o anı gizlice kaçmak için kullanabilirdim.

Onun yerine baktım.

Farklılıkları gözüme çarpıyordu. Belinin sıkılığı. Kalçalarının hacmi. Doğal koyu saç rengi, dudaklarının pembeliğinde göze çarpıyordu. Aynı kızdı ama çok ama çok farklıydı. Onu tekrar tekrar hatırlamak istedim. Ayrıca ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum.

Kafamı dağıtmak için beni buraya getirmişti.

Ona teşekkür etmek için geçmişimizden bir hikaye okumuştum.

Her iki eylemimiz de yorganın altında beş sent büyüklüğünde bir taş olduğu gerçeğini değiştirmede.

Sikeyim.

Onu hâlâ istiyordum. Onu tekrar görmek bana onun hakkında özlediğim her şeyi hatırlattı. Onu hazır olmadan önce itmeden önce döndüm ve ayrıldım.

Şoförüm temiz kıyafetlerle geldi ve Bastian'ın birkaç dakika önce bana mesaj attığı buluşma noktası olan Wilton Üniversitesi kampüsüne geldiğimizde kot pantolonumu ve beyaz tişörtümü giydim.

Başka bir şehir arabası yanıma yanaştı ve Bastian'ın yanında arkaya kaydım.

Küçük bir kasaba olan Teksas'ta yetişkin bir adamın asla yapmayacağı bir şey olan Kurbağa Kermit'le aynı renkteki smoothie'sinden bir yudum alırken yüzü boş kaldı. "Renata Vitali'den haber aldın mı?"

Ren'in adını başka bir adamın dudaklarından duymanın acı tadını yutarken yüzüme kayıtsızlığı yapıştırdım. "Evet."

Sessizce oturduk.

Koltuğunda kıpırdandı. "... Ve?"

"Ve konu sizin tarafınızdan yeterince ele alındığı sürece, sağduyulu olmayı kabul etti."

"Takdir yetkisi ne anlama geliyor?"

"Bu, karşılaşmanın Vitali arşivlerine gireceği anlamına geliyor ve bu hafta sonuna dikkat çekilmediği sürece kimsenin araştırması için bir neden olmamalı."

Tercümesi: İşi berbat edip dikkatleri üzerimize çekmeyin. "Karşılığında ne istiyor?"

"Ben o işi hallettim." "Ne karşılığında?"

Doğrusu, bir kız kardeşim olduğunun ortaya çıkması ve onu korumak için duyduğum karşı konulmaz dürtü beni hâlâ sarstı. Ama Bastian'ın bunu bilmemesi ihtimaline karşı, bunu bir sır olarak saklamayı ve onu yanlış yönlendirmeyi planlıyordum.

Seçeneklerimi değerlendirdim. Romano ailesi en güçlü sendika ailesini temsil ediyordu. Amerika'daki her bölgeden daha fazla nüfuzları vardı.

Deri koltukta rahatlarken başım koltuk başlığına çarptı. "Bir gün, muhtemelen yakında, Romano ailesinin başına geçeceksin. Güce sahip olduğunda, bunu De Luca ailesini sendikaların yakın çevresine geri getirmek için kullanacaksın."

Belki de durumdan faydalandığım için bir pisliktim. Bu beni rahatsız etmedi. Gerçi kız kardeşimin güvende olmasını gerçekten istediğimi ve birbirimizi tanıyabileceğimiz bir geleceği memnuniyetle karşılayacağımı belirtmekte fayda vardı... ama aynı zamanda kurtarmak için çok mücadele ettiğim De Luca ismi için de bir gelecek istiyordum. İkisini de elde etmek için elimde bir fırsat vardı ve bunu değerlendirmeyi planlıyordum.

"Peki ya Romano ailesinin başına geçmezsem?"

"Yapacaksın." Yüzümü ona döndüm. "Amcan öldü, baban ve diğer amcaların da emeklilik yaşlarına yaklaşıyorlar. Kan bağında sırada sen varsın. Yoksa bunu unuttun mu?"

Yüzü boş kalmıştı ama çenesi biraz kıpırdadı ve onu kızdırdığımı anladım. Benim uzmanlık alanım. "Masada bir koltuk karşılığında senin sağduyun ve Vitali'nin sağduyusu mu?"

"Evet."

"Tamam." Bir kalem ve üzerinde Romano antetli ve mühürlü kalın bir sözleşme kâğıdı çıkardı. "Eğer duyulursa, bu anlaşma geçersiz sayılacak ve intikam alınacaktır."

"Anlaşıldı." Kalemi sayfanın üzerinde hareket ederken onu izledim. "Hayırsever'i duydun mu?"

De Luca tahtına tek başıma ulaştığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Kan, ter ve gözyaşıyla dolu bir iz bıraktım. Ve en önemli faktör aynı zamanda asla tam olarak anlayamadığım bir faktördü. Başından beri biri bana yardım etti. İsimsiz bir işbirlikçi. Karşılığında hiçbir şey istemeyen biri.

Her zaman Romano bölgesiyle bağlantılı olduğundan şüphelenmişimdir. Bir keresinde Hayırsever'den Romano bölgesine kadar izini sürdüğüm bir paket almıştım. O zamandan beri her şeyin izini sürdüm. Hepsi Romano bölgesine geri döndü.

"Neden?" Bastian'ın kalemi durdu ve başını kâğıttan kaldırmadı. "Anlaşmayı değiştiriyor musunuz?"

"Hayır."

Yazmaya devam etti. "O halde konuşacak bir şeyimiz yok, De Luca."

"Ailen beni burada istedi." Mini buzdolabına bir tekme attım. "Bana bir misafir gibi davranabilirsin."

Üstü örtülü kızgınlığı beni eğlendirdi. "Sizi temin ederim ki burada olup olmamanız umurumuzda bile değil."

"Konuşacak çok şeyimiz var Romano. Vincent'in cenazesi için sizin bölgenizden gönderilmiş, el yazısıyla yazılmış bir davetiye aldım. Vincent senin *kaptanın*." Elindeki kâğıda başımla işaret ettim. "Davetiyenin üzerindeki antetli kağıt ve mühür sizin ailenize ait." Sonunda bana baktı ve ben de devam ettim. "Son baktığımda Hamptons senin bölgendi. Bu seni de ilgilendiriyor ve eğer ilgilendirmiyorsa, senin bölgede kullanılmış bir prezervatiften daha fazla sızıntı var demektir. Hangisi Romano? Sen de işin içinde misin yoksa kullanılmış bir prezervatif misin?"

"Amerikalı politikacılar ve yabancı devlet adamları Hamptons'da tatil yaparlar. Romano ailesi, maaş bordromuzdaki politikacıların ve ileri gelenlerin yaptığı işlere nezaketen Hamptons'tan uzak durur. Aslında, Hamptons'daki tek mafya..." Gözleri seğirdi ve duraksayıp sözleşmeyi bana uzatmadan önce yere baktı.

Bir şey söylemesini bekledim. Bir şey söylemeyince şansımı zorlamayı düşündüm ama küçük kazancımı korumaya karar verdim. Bunun yerine, sözleşmeyi gözden geçirdim, kalemi ondan aldım ve diğer ucundaki kapağı çevirdim. Kalemin ucunda küçük bir bıçak vardı. Yüzeyi kıpkırmızı olana kadar başparmağıma bastırarak sözleşmeye başparmağımın izini bastım.

Sendika anlaşmaları her zaman kanla imzalanırdı.

Bir kez aldatılmış olan dünya insanları, gerçeğin kendisinde de aldatıcılık olduğundan şüphelenirler.

- HITOPADESA

Renata Vitali

Müksek rütbeli bir sendika üyesinin vefatından sonra çoğu mafya yuvarlak masa toplantılarını beklerdi. Bu toplantılar bir değişimi, koz kazanmak ya da kaybetmek için bir fırsatı temsil ediyordu. Bu benim işimdi.

Vitali'nin temsilcisi olarak, dört sendikanın yaslı sendikanın kederli döneminden faydalanmaya çalışması nedeniyle savaş çıkmamasını sağladı.

Vincent Romano'nun gördüğü saygı göz önüne alındığında bunun zor olmayacağını tahmin ediyordum ama sendika temsilcilerinin benim varlığımı nasıl karşılayacaklarını merak ediyordum. Geleneksel olarak bu toplantıları Vitali'nin başı -Papa- yönetirdi. Maman'la olan anlaşmasını bozmadan New York'a adım atamayacağı ve Maman da Vince'le olan ilişkisinin gizliliğini riske atmadan gelemeyeceği için beş sendika bana kalmıştı.

Hepimiz şanslıyız.

Bir *caporegime*, *consiglieri*, underboss ya da patronun ölümü üç günlük bir olaydı. Bir gün cenaze törenleri. Müzakerelerle geçen bir gün. Bir kutlama günü. Genellikle, üyesi ölen sendika müzakere gününün tek kasvetli tarafını oluştururdu. Bugün, her bir yüz ciddi bir ifadeye sahipti.

Bu Vincent Romano'ya gösterilen en büyük saygı gösterisiydi. Sadece onun ölümü tüm sendikalarda keder yaratabilirdi.

Vitali temsilcisi olarak oval masanın başına oturdum. Yaslı sendikanın liderleri olarak Gio, Frankie, Eli ve Bastian Romano masanın diğer ucunda oturarak en fazla yeri kapladılar.

Diğer dört sendikaya birer temsilci hakkı tanınmıştır. Camerino ailesi adına Marco Camerino. Rossi ailesi adına Raffaello Rossi. Andretti ailesi adına Ranieri Andretti. Ve De Luca ailesi adına Damiano De Luca.

Önümdeki dev kitabı açıp okumaya başlarken Damian'ı görmezden gelmeye çalıştım. "Bugün burada değerli bir sendika üyesinin vefatına saygı göstermek için toplandık." Odaya hükmederken içimden elektrik akımı geçiyordu ama tek hissedebildiğim Damian'ın gözleriydi.

Devam etmeden önce yutkundum. "Bu yuvarlak masa toplantısı, Vincent Romano'nun vefatının suiistimal, intikam ya da hırslı davranışlar için bir fırsat olmadığını hatırlatmak için düzenlenmiştir. Birazdan De Luca ailesiyle başlayıp Romano ailesiyle sona erecek barış görüşmeleri için tartışmayı açacağım. Anlaştık mı?"

Masada bir tur "evet" sesinden sonra Damian'a başımı salladım ve "De Luca ailesi ne talep etmek istiyor?" diye sordum. Kâtipten bir homurtu geldi ve ona sert bir bakış attım. "Gidebilirsiniz."

Damian'ın gözleri yüzümün yan tarafında delikler açıyordu ve ben onun bakışlarına karşılık veremiyordum. Onun için yaptığım şeye vereceği tepkiyi görmek istemiyordum. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

"Ama-"

"Çıkarken yedeğini getir."

Tarihi bir yuvarlak masa müzakeresi için yazıya dökmek, açıkça hak etmediği bir ayrıcalıktı. Bir De Luca'nın masada oturmayı hak ettiğine inanmıyor olabilirdi ama Damian'ı herkesten daha iyi tanıyordum ve kimse bunu daha fazla hak etmiyordu. Hiç kimse.

O ayrılırken, gözlerim odanın içinde geziniyordu, gözlerimdeki uyarı açıktı. Vitali temsilcisi olarak tarafsız olmam gerekirken De Luca adına konuşmuştum. Damian'ın sendikasının lehine bir şey söylemedim ama yazıcıyı uzaklaştırma eylemi, çizgilerin çekilmesi için yeterince yakındı.

Bunu açıklayamazdım. Kontrol de edemiyordum. Bu sadece geçmiş telafi etme arzum değildi. Bundan daha fazlasıydı. Damian saygıyı hak ediyordu ve bunu kazanmasına yardım edecek kişi ben olmak istiyordum. Bu sabah beni terk ettiği ve o zamandan beri ondan haber alamadığım gerçeğini boş verin.

Yedek transkriptçi konferans odasına başı eğik bir şekilde girdi. Odanın köşesindeki masaya oturdu. Sandalyesini çekip parmaklarını klavyenin üzerine koyduğunda başımı Damian'a doğru salladım. Sonunda yüzümü ona döndüm.

Bana o bakışı attı. Babasının onu yumrukladığına şahit olduğumda bana attığı bakışın aynısını atmıştı ve ben de ona kendini toparlamasını söylemiştim. Kendine acımasından daha güçlü olduğunu söylemiştim. (Buna her zaman inanacaktım.)

Damian boğazını temizledi. "De Luca ailesi Vincent Romano'nun vefatına saygı göstermek amacıyla bir gündem oluşturmayı reddetmektedir."

Sözleri havada asılı kaldı.

Benzeri görülmemiş.

Kâtipten gelen *tıkırtılar* kesildi. Frankie küfretti ve Bastian Damian'a yeni bir ilgiyle baktı. Damian'ın sözleriyle kazandığı şaşkınlığı ve saygıyı hissedebiliyordum ama söylediklerini duygusal olarak sindiremiyordum.

Damian bir koz fırsatını kaçırmıştı. Umutsuzca ihtiyacı olduğunu bildiğim bir fırsat. Maman ve Vincent'tan bahsettiğim tek kişi oydu ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda bunu benim için yaptığını anladım. Aramızda sürtüşme olduğunda bile birbirimizi kolluyorduk. Yemin ederim, Damian'dan hiç bu kadar etkilenmemiştim.

On yıl önce Damian'ı ve yakın zamanda Vincent'ı kaybetmenin acısı içimde dolaşırken bedenim gerildi. Yanımda, Damian masanın altından elime uzandı. Ondandır uzaklaşmak istiyordum. Kahretsin, içimdeki ikiyüzlü bu sabah vedalaşmadan gittiği için ondan nefret etmek istiyordu - her ne kadar en başta benim evimde uyumak istememiş olsa da.

Ama ondan asla nefret
edemezdin. Kim olduğunu
bildiğim halde.

Başparmağı yatıştırıcı bir hareketle elimi okşarken, bir duvarım daha yıkıldı. Elim ters çevirdim ve parmaklarımı onunkilerle kenetledim. Elim sıkı ve on yıllık kayıp zaman avuçlarımızın arasında titreşti.

Ne yapıyorduk biz?

Neden kendimize yardım edemedik?

Yüz ifademi ölçülü tutarak Damian'dan uzaklaştım. Ellerimiz masanın altında, kimsenin göremeyeceği bir yerde kaldı. Sanırım eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu ve nasıl benim içgüdülerim elimden geldiğince ona destek olmaksın, Damian'ın içgüdülerini de beni acı çekerken gördüğünde elimi tutmaktı.

Mantıklı yanımdan bırakmam gerektiğini biliyordu.

Damian'ı hâlâ seven büyük parçam bunu reddetti.

Oda sessizliğe bürünmüştü ve kimse nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Bazıları denedi ama Damian'a duydukları saygıyı gizleyemediler. Benim dışındaki insanlar Damian'ın nasıl bir adam olduğunu anladıkça içimde gurur ve melankoli savaşıyordu. Onurlu, saygılı ve değerli biri.

Sesimi topladım ve sessizliği bozdum. "Rossi ailesi başlayabilir."

Rafaello konuşmaya başladığında daktilodan yine *tıkırtılar* geliyordu. "Rossi ailesi Vincent Romano'nun vefatı nedeniyle bir açıklama yapmayı reddetmektedir."

Duygularımı dizginlemek için boştaki yumruğumu masanın altında sıktım. Rossi ailesi Damian'ın izinden gitmiş ve ellerine geçen bir fırsatı tepmişlerdi. Vincent -benimle birlikte Disney filmleri izleyen ve bana ağlamanın normal olduğunu öğreten Vincent- ölümünde bile huzuru yakalamıştı.

Boğazını temizleyen Marco Camerino'ya başımla işaret ettim. "Camerino ailesi Vincent Romano'nun vefatı nedeniyle bir açıklama yapmayı reddediyor."

Damian masanın altından elimi sıktı ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anladığımı biliyordum. Ranieri Andretti'ye başımı sallarken yüzümü nötr tuttum. Odada gerginlik yükselmışti ve ben bunu çözmekle uğraşmadım.

Vincent'ı öldürdüğü için bunu hak etmişti, koşullar ne olursa olsun. Andretti-Romano savaşını sona erdirmiş olabilirdi ama bunun bedeli hepimizin ödemek isteyeceğinden çok daha ağır olmuştu.

Ranieri'nin gözlerinde hüznün belirdi ve yumuşak bir iç çekti. "Andretti ailesi Vincent Romano'nun vefatına ilişkin bir açıklama yapmayı reddetmektedir."

Konuşmak için benim teşvikime ihtiyaç duymayan Gio Romano'ya döndüm. "Romano ailesi Vincent Romano'nun vefatına saygı çerçevesinde bir gündem oluşturmayı reddetmektedir."

Ve işte oradaydı.

Sendikaların tarihinde ilk kez kimse güç için baskı yapmıyordu. Toplantıyı bitirdim ve liderler el sıkışırken ve Romano ailesinin reisi Damian'ı omzundan tutup kucaklarken içime garip bir huzur duygusu yayıldı.

Sadece Damian ve ben kalana kadar oda boşaldı.

Kitabı karıştırdım, böylece ellerim ve gözlerimle yapacak bir şeyim oldu. "Teşekkür ederim."

"Ren," diye mırıldandı.

Ona bakmayı reddettim, ama kalbim hızlandı, beni tıkayan duygular için çok hızlıydı.

"Ren."

"Mhm?" Gözlerimi kitaptan ayırmadım. İyi bir yalancı olmanın avantajları vardı ama bugün becerilerim benden kaçıyordu. Damian yanımda beni izlerken kitaba bakarken aptal gibi görüldüğüme bahse girerim. Kendimi kesinlikle aptal hissediyordum.

Damian uzandı ve kitabı kapadı. "Bana bak, Şövalye." Gözlerimi yüzüne diktim. "Bu işte iyi değilim."

"Gözlerini mi kullanıyorsun?"

Gözlerimi devirdim ve dümdüz önüme baktım. Onun sayesinde çok hızlı atan kalbimi sakinleştirmek için ondan geriye doğru saydım.

"Kahretsin. Bu iş olması gerektiği gibi gitmiyor." Yanımda diz çöktü, yüzüme uzandı ve ben ona bakana kadar yavaşça kendisine doğru eğdi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Açık. Dürüst.

Temel olarak, benimkinin tam tersi.

Siktir, siktir, siktir.

Biraz bayılmış olabilirim.

"Sadece sana teşekkür etmek istiyorum, Knight." Eli hâlâ yüzümü kavriyordu ve başparmağı yanağımlı okşuyordu. "Minnettarlığımı kabul et. Bunda zor bir şey yok."

Ama vardı, çünkü Damian söz konusu olduğunda hissettiğim suçluluk duygusunun yanında minnettarlığı kabul etmek imkânsız geliyordu. Ondan kaçtıktan ve onu o evde babasıyla yalnız bıraktıktan sonra bana teşekkür edecek hiçbir şeyi yoktu. Olsa olsa ondan bol bol özür dilemeliydim. Kendime asla yakıştıramadığım bir şey daha.

Damian'a baktım.

Sessizdi.

Başını sallayıp uzaklaşırken hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçirdi.

En kötüsü de, onun hayal kırıklığını ve daha da kötüsünü hak etmiş olmamdı.

! a
ii

-

i
t ' -

x S

■

İnsan olduğunu sandığı şey değil, sakladığı şeydir.

- AN D RÉ MALRAUX

Renata Vitali

Falkoliklere yardım etmek.

Her mafya üyesi alkolikti.

En azından cenaze törenleri boyunca içki içmek için buldukları bahanelere bakılırsa öyle de olabilirdi. Barış toplantısından sonra, anlaşmaların Camerino, Andretti, Rossi, De Luca ve Romano'nun üst düzey üyelerinden oluşan bir dinleyici kitlesi önünde imzalanması ve ardından L'Oscurit 'da kadeh kaldırılıp içki içilmesi gerekiyordu.

İmzamı akorlar albümünün üzerine yaydıktan ve gerekli çekimi yaptıktan sonra kendime sakladım. Önüme bir atış daha geldi ve onu da yaptım. Kontrol sahibi olmayı seviyordum. Bir mafya ortamında büyümek beni gücü bulabildiğim her yerde bulmaya teşvik etmişti ve bu da kendimle başlamıştı. Bu yüzden sarhoş olma ve Damian'ı unutma dürtüsü beni hazırlıksız yakaladı.

İlk giden ben olamazdım, bu yüzden bir köşe masa buldum ve avuçlarımın arasına bir tek malt aldım - nasıl g r nd ğ m n yüzde yüz farkındaydım ve zerre kadar  zen g steremiyordum.

"Senin büyük, kötü bir Vitali olduğunu söylüyorlar," diye geveledi bir asker, yanımdaki kabine doğru kayarak ilerlerken, muhtemelen on kadeh sarhoştu. Babası belki de bir *capo'ymu*. "Sana gösterecek büyük ve kötü bir şeyim var." Bana doğru eğildi, alkol ve ahmak kokusu kişisel baloncuğumu işgal etti.

Onu banktan itmek için elimi kaldırdım ama bir gölge masaya yaklaştı ve onu kabinden çıkarıp k ının üstüne yatırdı.

Asker yerden Damian'a baktı ve ayağı kalkmak için çabaladı, bu sırada tökezledi. Sonunda iki ayağının üzerinde durabildiğinde, Damian'ın omzuyla aynı hizaya geldi. "Ben lanet olası bir Camerino'yum. Babamın kim olduğunu biliyor musun?!"

"Hayır, ama kim olduğumu biliyorum." "Sen kimsin?"

Damian'ın buz gibi ses tonundaki bıkkınlık, askere bakıp, "Ben Damiano De Luca,"-askerin gözleri irileşti ve ikinci kez ayıldığını görebiliyordum-"ve bana saygı göstereceksin," diye konuşurken havaya gerginlik katıyordu.

Askerin ağızı açıldı ve söyleyecek bir şey bulamayınca, birkaç masa aşağıdan adını seslenen arkadaşlarından birinin attığı can simidini kabul etti. Ne ben ne de Damian onun sendeleyerek bizden uzaklaşmasını izledik.

Bakışlarımız birbirimizden hiç ayrılmadı. Aramızdaki sessizlik zonkluyor, genişliyor ve sonunda ben bozana kadar devam ediyordu.

"Damian." Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım ve kaşlarımı kaldırdım. "Bu bir kurt adam romantizmi değil, sen benim alfam değilsin ve sahip olmadığın bölgeyi işaretleyemezsin. Benim için savaşmana ihtiyacım yok."

"Bu bir savaş sayılmazdı Prens." "

"Ve bu seni hiç ilgilendirmezdi, Küçük Hanım."

Sadede geldi, "Eninde sonunda bu itiş kakış eskiyecek ve kendini en başta neden bu kadar zahmete girdiğini düşünürken bulacaksın. Teslim ol, Renata. Her zaman duvarların var, her zaman çok korkuyorsun. Hayatında bir kez olsun sıçrama yap."

Çenemi kaldırdım. "Sıçramalar yaparım."

Köşedeki kabinde önümde dururken etkilenmemiş görünüyordu, vücudu gizlenen gözlerden mahremiyet sağlıyordu. "Birini söyle."

Gözlerim kısıldı ve yüzümü tamamen ona dönmek için yana doğru eğildim, bacaklarım bankın kenarından sarkıyordu. "Bu." Elimi uzattım ve kemerinin tokasını kavradım.

"Prens..." Sesi bir uyarı gibi başladı ama parmaklarımı aşağı kaydırıp pantolonunun üzerinden onu okşadığımda kesildi. "Ne yapıyorsun?"

Güzel soru.

Kendime mi yoksa ona mı bir şey kanıtlamaya çalışıyordum?

Her iki durumda da durmadım. Avucumun içinde sertleşti ve onu ten tene hissetmek istedim ama arkasındaki insan kalabalığının fazlasıyla farkındaydım. Eli hareketimi durdurdu ve bir adım geri çekildi. Elimi yanıma bıraktım ve onu inceledim.

Uzandı ve çenemi başparmağı ile işaret parmağı arasında kavradı. "Bu sen değilsin."

Dokunuşundan uzaklaştım. "Yani, önce bir sıçrama yapmamı istiyorsun, sonra da yaptığımda bunun ben olmadığımı söylüyorsun. Hangisi Damian, çünkü kırbaç bile sana ayak uydurmakta zorlanır."

"Herkesin içinde sikimi okşamak çok ateşli ama bu bir sıçrama değil. Bu bir dikkat dağıtma ve ben bunun ötesini görüyorum. Seni görmezden geliyorum."

Damian'ın sınırlarımı zorlamasının, sadece onun yapabildiği gibi derimin altına ulaşmasının nasıl bir his olduğunu unutmuştum. O anda, içine girdiğim şey yüzüme bir tokat gibi çarptı. Dürüst olmak gerekirse, Damian'ı tekrar görmenin Maman benden Vitali'yi temsil etmemi istediğinde gerçekleşeceğini biliyordum. Bunu Maman için yapmışım gibi davranabilirdim ama gerçek şu ki, gelmeyi ben seçmiştim. On yıl boyunca ayrıldıktan sonra Damian'ı tekrar görmeyi seçtim. *Bunu* ben seçtim.

Neden bunu seçtim ki?

Damian yüzümde gördüklerinden hoşlanmamış olacak ki aramıza biraz daha mesafe koydu ve "Bu akşam yemekte görüşürüz Prenses, umarım beni şaşırtırsın" dedi.

Belki ben de öyle umuyordum.

Aldatma bize şu an için istediğimizi verebilir, ancak sonunda her zaman onu elimizden alacaktır.

- RACHEL HAWTHORNE

Renata Vitali

Bir ölümden sonra kutlama yapmak bana yanlış geliyordu. İlk gün cenazeyi kaldırabilirdim. İkinci günkü görüşmeleri anlayabilirdim. Ama üçüncü gün Vincent'ın ölümünü kutlamak bana yanlış geldi.

"Onun hayatını kutluyorsun, Renata."

Maman'ı bu konuda konuşturduğum için kendimden nefret ediyordum. "Bu doğru gelmiyor."

Lucy bana el salladı, ben de annemi aramak için bu anı seçtiğim için şükrederek el salladım. Yapmak istediğim son şey sosyalleşmekti. Kocas ve Romano ailesinin eski iş bitiricisi Asher Black onun yanında duruyordu, kolları karısına arkadan tamamen sarılmıştı. Bastian, Ariana, Niccolao Andretti ve kızıl saçlı biri de onlarla birlikte duruyordu. Altısı da 90'larda geçen bir filmdeki popüler çocuklara benziyordu - yaklaşılamayacak kadar dokunulmaz.

Başka tarafa baktım.

Annemin sert sesi kulaklarıma ulaştı. "Vincent için düzenlenen bir partide telefonla konuşuyorsun. İşte *bu* doğru değil."

Gözlerim balo salonunu taradı. Asher'ın sahibi olduğu bir otelde yer alan balo salonunun zarafeti binanın geri kalanıyla uyumluydu. Kristal avizeler. Pietra Firma mermer döşemeler. İnci vurgular. Yine de bu zarif güzelliği takdir edemiyordum. Midem duygularla çalkalanıyor ve suçu bu olaya atmaya çalışıyordum.

Tabii ki, annem beni gördü.

"Renata Vitali, bana yalan söylüyorsun ve bundan hiç hoşlanmıyorum." Fransızca bir küfür savurdu. "Seni anlamaya çalışıyorum ama bir çocuğu sevip de onunla birlikte olmaya çalışmamana anlam veremiyorum."

Benim Damian'la olan durumumla onun Vincent'la olan durumu arasındaki paralelliklere dikkat çekmeye zahmet etmedim. Vince'in ölümünün ışığında bu zalimce olurdu. Ne olursa olsun, annemi asla dışarı çağırmazdım. Güçlü olduğu kadar kırılgan olduğu anlar da vardı ve beni onu kendi haline bırakmaya teşvik eden de bu ikincisiydi.

Annemin bile yalanlarımı yüzüme vurduğu gerçeğini görmezden geldim ve evlilik yüzüğümü parmağıma doladım, hareketlerim dalgındı. Ne yaptığımı fark ettiğimde, yere kadar uzanan kırmızı gece elbisemin derin V'sini ayarlamakla yetindim. "Senden başka kimseyi sevmiyorum anne."

Karmaya lanet ettim çünkü Damian odaya girmek için o anı seçmişti. Kütüphanesinde birlikte kitap okuyarak geçirdiğimiz yüzlerce gece boyunca yıpranmış kitapları tutarken nasıl göründüklerini hatırlamadan ellerine bakamazdım. Konuşmalarımızdaki özü ve duvarlarımı sadece onun için yıktığım gerçeğini hatırlamadan dudaklarına bakamazdım. Ona bekaretimi verdiğimde ve beni sevdiğini söyledikten sonra gittiğinde gözlerimin içine nasıl baktıklarını hatırlamadan gözlerine bakamazdım. Ve Devils Ridge'de ona verdiğim parçamı asla ama asla geri alamayacaktım.

"Renata?"

Damian'ın gözleri odayı taradı ve bir anda benimkilerle birleşti.

"Evet, hala buradayım." Zar zor. "Sadece dalmışım." Bana doğru bir adım attı.

"Yukarıda iyi misin?"

Bana doğru izlediği yolu takip ettim, annemin sözlerini zar zor fark ettim. Başımı salladım, sonra beni göremediğini hatırladım. "Ben iyi olacağım." Telefonum nemli avucumun içinde biraz kaydı. "Sadece sana son durumu bildirmek istedim. Yuvarlak masa toplantısı iyi geçti."

Birisi Damian'la konuşmak için durdu ve ilerleyişi durduğunda içimi bir rahatlama kapladı. Ama sonra kadın ona çok yakın eğildi ve söylediklerine güldü. Parmakları Damian'ın ince dikilmiş takım elbisesinin yakalarına değince sustum.

Ona sahip değilsin,

Renata. O senin değil.

Aynı hatayı ikinci kez yapmayın.

Kendinizi koruyun.

"Renata? Renata!"

"Özür dilerim. Biri benimle konuşuyordu."

Kitaplar için bir yalan daha.

Maman boğazını temizledi. "Talepler neydi?" Tereddüt ettim. "Hiçbir şey yoktu."

Damian ve kadın arasındaki konuşma sona erdi ve Damian bana döndü. Gözlerimiz kilitlendi ve ben kekeleyerek titrek bir nefes verdim.

Annemin nefesi kesildi. "Ne demek istiyorsun?" Neredeyse gelmişti.

"Yani"-derin bir nefes aldım-"kimse barış dönemi karşılığında bir şey talep etmedi. Sadece... Vincent'a duydukları saygıdan dolayı bunu kabul ettiler." Sessizlik hattı doldurdu. Ben konuşurken aklımdan neler geçtiğini hayal bile edemiyordum. "Anne?"

Şimdi birkaç adım daha.

"Bu harika." Boğazını temizledi ve kalbim onun için sıkıştı ve annemin bana ihtiyacı varken Damian'a odaklandığım için beni azarladı. "Ben, uh... Sen onları bıraktığında kayıtları arşive kaydedeceğim."

Damian önümde durdu ve gözlerim parlatılmış ayakkabılarından, özel dikim pantolonunun kalçalarını nasıl gerdiğine, beyaz düğmesinin mükemmel uyumuna, belirgin çene çizgisine ve kemerli bir kaşla bana bakan gözlerine gitti.

"Beni kesmeyi bırak." diye mırıldandı.

Çenem biraz düştü. Gözlerimi devirdim ve döndüm, böylece sırtımla yüzleştirdi ve büyüğü bozdu.

Maman ve ben ne hakkında konuşuyorduk? Doğru ya. Transkripsiyonu kaydetmek.

Boğazımı temizledim. "Dikkatleri Ariana De Luca'nın üzerine çekecek mi?"

"Hayır." Maman'ın ucunda bir hissetti oynaştı. "Bundan emin olacağım. Ve Ariana'yla sadece kardeşi yüzünden ilgilendiğini bilmediğimi sanma."

Sözlerinin son yarısını duymazdan geldim. "Teşekkür ederim." Görüş alanımda durmak için etrafımda dolanırken gözlerim Damian'ın kollarına kaydı. "Gitmem gerekiyor."

"O duvarları yıkmayı unutma, Renata."

"Hoşça kal anne." Aramayı sonlandırdım ve telefonumu elime aldım.

Damian kollarını kavuşturdu. "Ne dedi?"

"Hiçbir şey."

Hiçbir senaryoda Damian'a annemin etrafıma ördüğüm duvarları yıkmam için bana yalvardığını söyleyemezdin. Hem de onun için.

"O benim kardeşim, Knight. Annenin ne dediğini bilmeyi hak etmiyor muyum?"

Oh.

Doğru.

u.

Tabii ki, bahsettiği şey buydu.

"Hiçbir sorun olmayacağını söyledi. Her şey yolunda."

Başını salladı, sözümü öylece kabul etti. Gözleri balo salonunu taradı.
"Bu sana baloyu hatırlatıyor mu?"

Balo, onunla ilk öpücüğümü paylaştığım yer.

Gözlerim dudaklarına kaydı.

Gözleri kısıldı ve bir adım daha yaklaştı. "Ren." Sesi derin ve gırtlaktan geliyordu ve bana ait olmayan yerlerden dokundu.

Neden hâlâ benimle konuşmaya çalıştığını anlayamıyordum. Duvarlardan ve karanlık bir geçmişten başka bir şey değildim. Benimle konuşma çabaları mantığa meydan okuyordu ve ben onun motivasyonlarını anlayamamaktan bıkmıştım.

"Neden benimle konuşuyorsun, Küçük Hanım?" Başımı salladım. "Öyle demek istemedim. Sadece bana neden zaman ayırdığını bilmek istiyorum. Geçmişimiz pek hoş değil."

"Neden hep kötü şeylere odaklanıyorsun?"

"Etrafına bak, Küçük Hanım!" Başımı sallayarak balo salonunun önündeki Vincent resimlerine baktım. Odanın dört bir yanındaki şövalelerde düzinelerce daha vardı. "Kötü şeyler olur! Bu dünyada insanlar iyi şeyler olduğu için bir araya gelmezler. Kötü şeyler önemli olduğu için buradayız."

"Ben, Ariana ve Bastian arasındaki hesaplaşmada arkamı kolladın. Yuvarlak masa görüşmelerinde arkamı kolladın. Her zaman arkamı kolladın."

Devam ederse, mantığı kalkanımı kıracak ve tekrar savunmasız kalacaktım ki bu olamazdı. "Seninle bu konuda konuşamam. Ortama karışmam gerek."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapamazsın. Kimse benimle konuşmak istemiyor ve sen de mafya oyununun dışındasın. Kimse senden boş boş sohbet etmeni beklemiyor. Yüzünü gösterdin. Tek istedikleri bu."

"Peki, ne öneriyorsun?"

"Konuş benimle, Prenses."

"Şövalye," diye düzelttim otomatik olarak. "Ben prenses değilim. Ben şövalyeyim. Ve biz konuşuyoruz."

"Hayır, *konus* benimle. Geceyi benimle geçir."

"Bu çok küstahça."

"Öyle değil, bunu sen de biliyorsun. Geceyi benimle konuşarak geçir."

Tanımadığım ya da umursamadığım insanlarla dolu balo salonuna baktım. Sonra ona baktım. Sevdığım tek adama.

Duvarlarımı yıktığı için ona lanet olsun.

"Yapamam."

"Yapabilirsin, ama yapmayacaksın."

"Bunu neden zorladığınızı anlamıyorum!"

"Geçtiğimiz üç gün boyunca, bir kolluk kuvvetinin önünde ve daha sonra mafya babalarıyla dolu bir odada beni savundun." Öne doğru eğildi ve kulağıma doğru konuşurken nefesini kulağımda hissedebiliyordum. Nefesi tenimde geziniyordu. "Şefkatli, cesur ve belalı birisin. Ve bu yolculuğun sonunda benim olacaksın."

Geri çekildiğinde hızla hareket ettim, dokunuşuna eğilme şeklimden ürkmüştüm. Ayrılmama saniyeler kalmıştı ki telefonumun avucunun içinde olduğunu fark ettim. Bana doğru eğildiğinde telefonumu karıştırmış olmalıydı. Déjà vu beni çok etkiledi.

"Telefon." Avucumu uzattım. "Telefonum, lütfen."

Telefonuma bir şeyler yazdı ve ben de telefonda bulabileceği herhangi bir şey için beynimi yokladım ama bir şey bulamadım. "Bunu gerçekten şifreyle korumalısın. Sen bir Vitali'sin, Tanrı aşkına."

"Ben bir öğretmenim, Vitali değil."

"Soyadın Vitali olduğu sürece, sen bir Vitali'sin."

"Bu konuşmayı seninle yapmayacağım. Telefonumu geri ver."

"Tamamdır." Telefonumu tekrar avucumun içine kaydırды. Parmaklarımız birbirine değdi ve ben elimi geri çekene kadar elini bırakmadı. Dudaklarında bir sırıtma belirdi ve bana iki parmakla alaycı bir selam verdi. "Akşam görüşürüz, Prenses."

Ona yapamayacağını söylemek için ağzımı açtım ama çoktan uzaklaşmıştı ve sesimi yükseltip dikkatleri üzerimize çekmek istemedim. Bunun yerine, balo salonundaki baş masada bana ayrılan yere yerleştim.

Lucy sağıma, Bastiano Romano da soluma yerleşirken Damian karşımdaki koltuğa oturdu. Damian'ın bana bakma şekli, başka birinin fark edip etmediğini görmek için masanın yukarısına ve aşağısına ihtiyatlı bakışlar göndermeme neden oldu. Onlar eğitilmiş üst düzey mafya üyeleri idi. Tabii ki çoğu fark etti.

Damian'da bir şeyler değişmişti. Gözlerindeki o bakış. Her hareketimi takip etmekteydi. Beni tekrar istiyordu.

Ama ben bu dünyayı terk etmiştim ve o bana sahip olamazdı.

Her Şeyden önce, kendinize yalan söylemeyin. Kendine yalan söyleyen ve kendi yalanını dinleyen insan öyle bir noktaya gelir ki, içindeki ya da çevresindeki gerçeği ayırt edemez ve böylece kendine ve başkalarına olan tüm saygısını kaybeder. Ve saygı duymadığı için de sevmeyi bırakır.

- FYODOR DOSTOYEVSKİ

Renata Vitali

Lucy gözlerini benden Damian'a kaydırdı, gülümsemesi hiç de sinsi değildi. Onu görmezden geldim ve yemek tabağıma odaklandım. Damian'a bir kez daha baktığımda, sonunda bana bakmayı bıraktı. Sadece,

Romano liderlerinden birinin kızıyla konuşuyordu, ki bu bana bakmaktan daha kötü olabilirdi.

Keşke masanın daha aşağısında bir yere otursaydı, böylece Damian'ın bana ve başka herhangi bir kadına bakmayı kesmesini istemenin ıstırabından kaçınabilirdim. Yemeği Damian'a bakmamaya konsantre olarak geçirdim ve o da bunu biliyordu çünkü ne zaman göz ucuyla baktığımı düşünsem bacağı masanın altından bacağıma değiyordu.

Konuşmacılar derme çatma sahnede toplanmaya başladığında şükrettim. Işıklar söndü ve ilk konuşmacı kürsüye çıktı. Kız kardeşinin ölümüyle ilgili bir hikâye anlattı. Vince annesini kendine bakabilecek duruma gelene kadar bir otele yerleştirmiş, cenaze masraflarını karşılamış ve neredeyse on sekiz saat boyunca kız kardeşi hakkında konuşurken onu dinlemişti.

Vicdan azabı yüreğimi dağladı. Kendimi aileden uzaklaştırdığımda, annemden de uzaklaşmıştım. Vince'li sekiz yıldır görmemiştım ve onu özlemediğim bir saniye bile geçmemişti. Vincent'in ne kadar harika bir adam olduğunu dinlemek beni bıçakladı. Sekiz yıllık anıları kaçırmıştım ve bu benim kararımdı. Hayatım boyunca verdiğim pek çok kötü karardan biriydi.

Duygularımı yuttum ve sandalyemi geriye ittim. Damian kaşlarını kaldırdı ama sahneye doğru ilerlerken onu görmezden geldim. Kadın ve erkeklerden oluşan sıra, soyadım sayesinde sahnenin önüne geçmeme izin verdi. Buna minnettardım çünkü kendimi tutamadan önce konuşmam gerekiyordu.

Anma yemeği merhumun hayatının bir kutlamasıydı. Mikrofon açıldı ve herkes Vincent'la ilgili güzel anılarını paylaşabilirdi. Annemin Vincent'la olan ilişkisine dair anılarımdan söz edemezdım ama elimden geleni yapardım.

Gözlerimi kırıştırarak spot ışığına alışmaya çalıştım. Boğazımı temizledim ve kendime Vince'in adına birkaç dakika savunmasızlık izni verdim. "Vincent Romano ile tanıştığımda sekiz yaşındaydım. İngilizcem berbattı, İtalyan aksanımı henüz bırakmamıştım ve çekimler canıma okuyordu.

"İngilizce heceleme sınavından F alarak eve geldim, aileme söylemeye çok korktum." Tanrım, o zamanlar sorunlarımın dünyanın sonu olduğunu düşünmüştüm. "Kütüphanede saklandım, tombul yanaklarım lekeli, gözyaşlarım yüzümden akıyor, kocaman, hüngür hüngür ağlayan bir karmaşa.

"Vince kütüphaneye geldi ve seçkilere göz attı. Köşemde sessizce saklanarak çok sinsi olduğumu sanıyordum. Sırtımı duvara dayadım. Dizlerimi göğsüme çekmiştim. Tabii ki içeri girer girmez beni fark etmişti ama elinde F. Scott Fitzgerald'ın *Muhteşem Gatsby'sinin* bir kopyası olana kadar bana yaklaşmadı.

"'Neden ağlıyorsun?' diye sıkıştırdı. Ona testimi gösterdim ve yine de, 'Yani? Bir sürü insan her zaman başarısız oluyor' dedi.

"Ona ters ters baktım ve sekiz yaşındaki bir çocuğun tavrıyla, 'Ben değil! Ben bir Vitali'yim. Ben güçlüyüm!' Yumuşak bir kahkaha attım. "Belli ki hiçbir şey değişmemiş."

Odadaki kahkahalar dindiğinde devam ettim: "Vince güldü. Alaycı değildi. Sabırlıydı. Sonra sordu, 'Güçlü müsün?' Başımı salladığımda Gatsby kitabını kaldırdı ve 'Bunun ne olduğunu biliyor musun?' dedi.

"Omuz silktim, elim hâlâ o lanet sınavı tutuyordu. "Bir kitap mı?"

Boğazımı sıkan ani hüznün dalgasını bastırdım.

"Vince başını salladı. 'Herhangi bir kitap değil. En iyi kitap. Kimin yazdığını biliyor musun? Hayır dediğimde bana gülümsedi ve 'F. Scott Fitzgerald. Tüm zamanların en büyük yazarlarından biri. Başka ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Başımı tekrar salladım. Vince uzandı, testimdeki dev kırmızı 'F'ye dokundu ve 'Berbat bir heceleyici' dedi. Dünyanın en büyük yazarlarından biri ve berbat bir heceleyiciydi. İnsanlar mükemmel doğmazlar, Küçük Bayan Renata. Mükemmel de yaşamazlar. Ama mükemmel mutlu olan insanlar, özellikle güç için mükemmelliğin peşinde koşmayanlardır. Başkalarını fethetmeyi öğrenmek yerine, kendileriyle mutlu olmayı öğrenirler.

"Bir velet olarak ona, zaten halinden memnun olan birinin neden daha iyi olmaya çalıştığını sordum. O da bana şunu söyledi ve bunu asla unutmayacağım: 'Daha iyi olmak istiyorsan, bunu yap çünkü bu seni

Mutlu olmak için. Başkasını mutlu edeceğini düşündüğünüz ya da kendinizi buna mecbur hissettiğiniz için değil."

Gözlerim Damian'inkilerle buluştu ve kelimelerim beni daha çok hırpaladı. Connecticut'a taşınıp sakın bir hayat yaşamanın beni mutlu eden şeyleri yapmak olduğunu düşünmüştüm. Ama gerçekten mutlu olsaydım, Damian'ı terk etme kararımı ikinci kez düşünür müydüm? Tekrar incinmekten korktuğum için aramızdaki duvarları yeniden inşa etmek için bu kadar çabılıyor olur muydum?

Kalabalığa gülümsüyormuş gibi yaptım. "*Muhteşem Gatsby* hâlâ en sevdiğim kitaplardan biri. Tıpkı Vincent Romano'nun her zaman en sevdiğim insanlardan biri olacağı gibi."

Sahte gülümsemeler ve içi boş selamlaşmalar masaya dönüş yolumu doldurdu. Duygular boğazımda öylesine düğümlenmişti ki nefes almakta zorlanıyordum. Koltuğuma geri oturduğumda telefonum çaldı. Kaba bir davranış olmasına rağmen, dikkatimi dağıtmak için parlaklığı kıstım ve mesajı okudum.

Gerçekten gülümsediğinde daha çok hoşuma gidiyor.

Telefonumu daha önce aldığımda numaramı da almış olmalı. Kendi numarasını da programlamıştı. Başımı kaldırdım ve ona baktım. Yine o kızla konuşuyordu ama bir parçasının benim dikkatimin farkında olduğunu biliyordum. Bu nasıl olmuştu? Benden nefret etmesi gerekiyordu. Sokakta ve yuvarlak masa toplantısında ona arka çıkma dürtüsüne karşı koymalıydim.

Beni kandıramazsın.

Dikkatimi dağıtıyor. Ve itiraf etmeliyim ki, bunu iyi yapıyordu. Telefonum on dakika sonra tekrar titremeyince, bir takip mesajı gönderdim.

Ne yaptığını biliyorum.

Bir Romano askeri sahneye çıktı ve evsiz kaldığı ve Vincent'ın tekrar ayağa kalkmasına yardım ettiği bir zamandan bahsetti. Vince ona daha fazla iş verdi, kalması için bir yer ayarladı ve karnının doyduğundan emin oldu.

Bu dünyada gelmiş geçmiş en iyi insanlardan birini tanıma ayrıcalığına sahiptim ve yaşadığı gri dünya yüzünden haklı olduğumu düşünerek onu kendimden uzaklaştırdım. Ama gerçekten bu kadar haklı olsaydım, vicdan azabı boğazımı bu kadar sıkı mazdı.

Tam bir damla gözyaşı dökeceğimi düşündüğüm anda telefonum çaldı ve sanki can simidimmiş gibi ona daha sıkı sarıldım.

Anma yemeğinin ortasında uygunsuz mesajlar mı gönderiyorsun?

Renata: Sakın durma.

Bir zayıflık anıydı ama bana verdiği dikkat dağınıklığına ihtiyacım vardı. Ve evet, bunu neden yaptığını biliyordum. O her zaman benim duygularıyla çok uyumluydu ve yapmamamız gerektiğinde bile her zaman birbirimizin yanında olmak bizim olayımızdı.

Damian: Geçen sefer içine girdiğimde bana böyle dememiştin. Bunu düzeltmeliyiz.

O zamanlar hiç bu kadar kirli değildin.

Damian: Ben de on sekiz yaşında bir beyefendi olmaya çalışıyordum.

Renata: Peki ya şimdi?

Artık 18 yaşında değilim ve bir centilmen de değilim.

Renata: Yalancı.

Damian: Daha önce kimse beni centilmenlikle suçlamamıştı.

Renata: Çünkü seni benim tanıdığım gibi tanımıyorlar.

Tereddüt ettim ve mantıksız tarafım göndermeye karar vermeden önce son mesajı sildim. Bu çok samimiydi ve ben de

oyalama, aptalca metinlerden daha derine gidemezdi.

Renata: Bana aptalca bir şey söyle.

Bir süre cevap vermedi ve cevapsız geçen her saniye beni Vincent için daha da derin bir kedere sürükledi. Damian'ın cevap vermesine ihtiyacım vardı. *Kahretsin, Damsel, bir kıza yardım et.* Pes ettim ve onu inceledim.

Telefonu önündeki masanın üzerinde duruyordu ve benim baktığımı fark edince telefonunda bir şeye bastı. Bir saniye geçmeden benim telefonum çaldı. Mesajını çoktan yazmış olmalıydı. Mesajını okurken gözlerini benden ayırmadı.

Parmağında yüzük var. Bu çok aptalca.

Kendimi toparlamadan önce çenem biraz düştü. Bir şeyler yazdım, sildim, tekrar yazdım, sonra sildim. Ayak bileği masanın altındaki baldırıma dokundu ve telefonum irkilmiş ellerimden yere düştü.

Lucy eğildi, telefonu aldı ve bana uzattı. Eğer aşağıdayken Damian'ın bacağının benimkinin üzerinde olduğunu fark ettiyse de bundan bahsetmedi. Bunun yerine bana küçük bir gülümseme verdi ve dikkatini benimkinin olması gereken yere, sahneye çevirdi.

Telefonum tekrar çaldı.

Damian: Bana aptalca bir şey söyle.

Kalbim içimden dışarı fırladı. Bacağını daha yukarı kaydırdı, elbisemi yüksek yırtmaçtan ayırdı ve ayak bileğini dizime doladı. Kadınla konuşması bitmiş, tüm dikkatini bana vermişti.

Dudaklarımı yaladım. Gözleri dilimin izini takip etti. Sahnede bir Andretti *caporegime* iyileşme, ilerleme, affetme, umut ve dürüstlükten bahsediyordu. Önümde Damian bunları başarma olasılığını temsil ediyordu.

Bir sıçrama yap, bir sıçrama yap, bir sıçrama yap, diye yalvardı kalbim.

Yapma, yapma, yapma, diye karşı çıktı korkum.

Beynim *bir seçim yapmamı* istedi.

Her iki kelimedede bir duraklayarak yazdım çünkü hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum - metni göndermek ya da göndermemek.

Renata: Dün gece bir rüya gördüm. Beni öpmüştün.

Damian: Bu aptalca değil.

Cevap vermedim. Bu kötü bir fikirdi. On beş dakika ve iki konuşmacı daha geçti. Telefonum çaldı. Damian'ın Romano denen kadınla konuşması gözlerimi yaksa da kendimi kontrol etmemeye zorladım.

Birkaç dakika sonra telefonum tekrar çaldı ve pes ettim.

Damian: Rüyanda, tadım nasıldı?

Damian: Onunla konuşmamdan nefret ediyorsun. Sence bu ne anlama geliyor, Prenses?

Bu, olması gerekenden daha fazla önemsedığım anlamına geliyordu. Buna bir son vermem gerekiyordu ama yapmayacaktım çünkü bu gece için bile olsa onun sunduğu rahatlamaya daha çok ihtiyacım vardı. Yarın uyanıp Connecticut'a gitmek için yola çıkacaktım. Bu gece, belki onun teklifini kabul edebilirdim.

Renata: Tadının nasıl olduğundan emin değilim. Öptüğün o dudaklar değildi.

Ayağı gevşedi ve bacağımdan düştü. Metni okurken kaşığını çorba kâsesine düşürdü. Yeni konuşmacı Vincent'tan bir baba figürü gibi söz ediyordu. Sertleştım. Damian'ın bacağı tekrar bacağıma değdi ve dikkatimi tekrar ona verdim. Telefon çaldı.

Geceyi benimle geçir, Renata. **Koşulsuz** şartsız. Sadece bir gece. Oradan devam edebiliriz. İstedğini biliyorum. Biliyorum. korkuyorsun. Korkusuz ol, Şövalye.

Ne yaptığını biliyorum.

Biliyorum. Dikkatini dağıtıyorum çünkü acı çekiyorsun. Ve yardımımı kabul edeceksin, çünkü bizim işimiz bu. Ben acı çekiyorum. Sen yardım ediyorsun. Sen incitiyorsun. Ben yardım ederim. Bizi değiştirme, Knight.

"Çok geç Day," diye fısıldadım ve gözleri masanın öbür ucundan benimkilere kaydđ.

i4 ñ

-

■

Gördüğünüz her şeye güvenmeyin. Tuz bile şekere benziyor.

- MARYU M AH SAM

Renata Vitali

DAmian beni arabasına kadar götürdü. Kütüphanedeki köşeme vardığımızda, onunla gitme kararımı milyonlarca kez sorgulamıştım. Sonunda, buna ihtiyacım olduğunu biliyordum.
Damian

Acıyı kovdu. Uyuşturucu ve alkolün başkaları için yaptığını o benim için yaptı. Sorun şuydu ki, o maddelerden daha tehlikeliydi. Eğer isterse, beni mahvedebilirdi.

Yatağıma oturdum, dizlerimi göğsüme çektim ve çenemi onlara dayadım. "Bana bir söz ver."

"Herhangi bir şey."

"Bana söz ver, uyandığımda gitmiş olacaksın." Yüz hatları karardı. "Ren..."

"Lütfen."

Bir an için cevap vermedi. "Peki."

"Teşekkür ederim."

Yanıma oturdu ve büyük boy uyku tişörtümü bana uzattı. O arkasını dönerken içine girdim. Elbisemden sıyrılırken çıplak kalçam elinin üst kısmına değdi. Nefesini içine çekti ve kendimi gençken hissettiğim gibi hissettim - her zaman bir öpücükten bir kalp atışı uzakta.

Yatak başlığına yaslandığımda bana tekrar baktı. "Yavaş dans ettiğimiz şarkıyı hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapattım ve balo gecesini hayal ettim. "Bryan Adam'ın 'Heaven' şarkısının yeniden çevrimi."

"Bu sabah otelimin asansöründe duydum." Eli uzandı ve kalçamı kavradı.

Birbirimizin yanına oturduk, sırtlarımız yatak başlığına yaslandı ve bacaklarımız yatağın üzerinde düz durdu.

Onun dokunuşuyla iç çektim. "Bunu yaptığımız için deli miyiz?" "Durmak mı istiyorsun?"

"Bence bu kötü bir fikir."

"Bence değil." Yer değiştirdi, böylece vücudu benimkinin üzerinde asılı kaldı, yüzlerimiz kısa bir nefesle ayrıldı. "Eğer bunu yapmak istemiyorsan, söyle bana. Ama eğer yaparsan, acını dindireceğim. Söz veriyorum, Şövalye."

Titrek bir nefes verdim. "Şu anda kendimi bir şövalye gibi hissetmiyorum." Maman'ın satranç tahtasında cesur hamleler yapamayan bir piyon gibi hissediyordum. En zayıf halka.

Damian acımı nasıl görebiliyordu? Tam olarak tanımlayamıyordum bile. Vincent'ı kaybetmek ve Damian'ı kaybetme hayaletiyle aynı anda yüzleşmekti. Aynı zamanda hayatımın son on yılının bir hata olduğu fikriyle yüzleşmekti.

Vincent ve Damian'ı uzaklaştırmıştım. Vincent'ı asla geri alamazdım ama şimdi Damian'ı bir geceliğine elde etme fırsatım vardı. Bunu değerlendirmemek aptallık olurdu.

Bakışlarıyla karşılaştım. "Ben uyandığımda gitmiş olacak mısın?" Bana cevap vermedi.

"Damian..."

Alnını benimkine bastırdı. "Evet."

Verdiği cevap bana yardımcı olduğu kadar canımı da yaktı. Beklenti bedenimin etrafında tur attı. Üzerime tırmandı. Bacağımı beline doladım ve kıyafetlerimizi yırtıp atmak isteyene kadar vücuduma girdi.

Ağzlarımız buluştu; öfke, hayal kırıklığı ve şehvet dillerimizin her çarpışmasında bir araya geldi. Dilimin ucunu ağzına aldı. Ağzının çatısını okşadım. Bir kez. İki kez. Üçüncü seferde beni yatak başlığından indirdi, sırtüstü yatırdı ve tamamen üzerime çıktı.

Elleri gömleğimin altına daldı. Ellerini yukarı kaydırды ve her iki avucu da göğüslerimi kavrayana kadar hareketleriyle gömleği kaldırdı. Meme uçlarımı çimdiklerken ona doğru eğildim. Dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve yüzünü boynuma gömüp derimi ısırdı, diliyle okşadı ve emdi.

O kadar iyi hissettirdi ki, ağlayabilirdim. Onun dokunuşunu özlemiştim. Fark etmediğim bir şekilde arzulamıştım. Ben durduramadan gözyaşı döküldü. Ağlamadım. Bu ben değildim. Hiç ağlamadım. Ama başka bir gözyaşı sonuncusunu selamladı ve onu durdurmak için çaresizdim. Hiç gerçek bir ailem olmamıştı. Bırakın nasıl hissettirdiğini, bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

Annemi yarı zamanlı görüyordum ve babam da gördüğüm kadarıyla başka birinin babası olabilirdi. Bu dünya bir şekilde beni tükürmüş ve herkesten farklı kılmıştı. Diğer tüm sendika ailelerinin bir noktada bir aile dinamiği vardı. Yoldaşlık. Sadakat. Onur.

Damian'inki hariç. Bu, ruhumun neden onunkine uzandığını açıklıyordu. Biz akraba ruhlardık ve ben onu kaybetmişim. Bu geceden sonra onu tekrar kaybedecektim. Son bir damla gözyaşı süzüldü ve o görmeden gözyaşımla hızla sildim.

Bir an sonra vücudumdaki gerginliği hissetmiş olmalı ki durdu ve bana bakmak için geri çekildi.

Gitmesini istemiyordum ama kalmasını istemeyi de kendime yediremiyordum. "Ben uyandığımda gitmiş olacaksın, değil mi?"

Başımı boynunun kıvrımına yerleştirdi ve dökmek istediğim gözyaşlarını dökmesem de bana sarılmasına izin verdim.

"Evet," dedi. "Gitmiş olacağım."

Çok fazla güvenerseniz aldatılabilirsiniz, ama yeterince güvenmezseniz azap içinde yaşarsınız.

- FRANK GRANE

Damiano De Luca

Renata yanıma yaslanmış, arada bir horluyordu. Bana sarılmış olan kolunu sıktı ve ben kıpırdamaya cesaret edemedim. Gece planlandığı gibi gitmemişti. Bu gece planladığım gibi gitmemişti. onun içinde. Ona neden bu kadar iyi uyduğumuzu hatırlatmam gerekiyordu. Yalvarmasını, yakarmasını, orgazmını haykırmasını ve bir beşlik daha için bana yalvarmasını sağlamam gerekiyordu.

Onu öpmedim bile.

Teksas'a dönmek için uzun bir uçuşum ve toplantılarla dolu bir günüm vardı. Gözlerimi kapatıp biraz uyumalıyım. Bunun yerine, geceyi Ren'le geçirdim, ne kadar sürerse sürsün, uzuvlarımız çözmek istemediğim bükülmüş, kaotik bir düğümdü. Sonra, bir saat daha uyuyabilmek için güneşe geri çekilmesi için yalvardım. Beni dinlemedi. Aksine daha hızlı yükseldi. Yine de dün gece son on yılda geçirdiğim en iyi geceydi ve bir tanesine daha ihtiyacım vardı, sanki temel bir gereklilikmiş gibi.

Bu gerçektir.

Ren ve benim yaşadığımız şey gerçektir.

Birçok şeydim ama hayalperest değildim.

Bu. Öyleydi. Lanet olası. Gerçektir.

Ve o istediği sürece, bizim için savaşacaktım.

Yarı gerçeğe dikkat edin. Yanlış yarıyı ele geçirmiş
olabilirsiniz.

- BİLİNMİYOR

Renata Vitali

I Ondan gitmesini istediğimi biliyordum ama boş bir yatağa uyandığımda göğsümdeki sızı bana Damian'ın yanında olmanın ne kadar korkunç bir fikir olduğunu hatırlattı. Son on yılımı kendimi Damian'ı sevdiğime inandırarak geçirmiştım.

onu umursamadı.

Şimdi o gitmişti ve ben onun gitmesini istemiyordum.

Tüm savaşlar aldatmacadır.

- S U N T Z U

Damiano De Luca

Üç Gün Sonra

Gitmiş olacağımı söyledim ama yalan söyledim. Bizden vazgeçmiyorum. On yıl önce gittiğinde bir hata yaptım. Kovalamalıydım

Daha iyi olursun. Kovalamayı hiç bırakmamalıydım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Bir ay sonraki zirvede görüşürüz. İkimiz de bunu isterken bir on yılı daha ayrı geçirmeyeceğiz. Bu oluyor, Knight.

Hata oluştu: Mesaj gönderilemedi. Bu numara geçersiz. Lütfen geçerli bir 10 haneli cep telefonu numarası veya geçerli bir kısa kod kullanarak yeniden gönderin.

'1

Açık bir gerçekten daha aldatıcı bir şey yoktur.

- A R T H U R C O N A N D O Y L E

Renata Vitali

"S "Sally, boş personel odasında biberli pizza kutularından birinin yarısını istiflerken şaka yaptı. Connecticut'taki en iyi arkadaşımdı, ki bu üzücü bir durumdu.

Gerçek arkadaş değildik. Sadece ara sıra öğle yemeğini birlikte yiyen iş arkadaşlarıydık.

Gözlerim onunkilere kaydı, bir elim pizza dilimleriyle dolu bir tabakta, diğer elimle de ağzıma bir dilim atıyordum. "Özür dilerim," diye konuştum bir ağız dolusu yemeğin arasında.

Tırnakları oturduğu masaya vuruyordu ve muhafazakâr hırkası, ipeksi bluzu ve bol pantolonuyla gerçek kütüphanecimizden çok bir kütüphaneciye benziyordu. "Daha iyisini bilmeseydim, kalp kırıklığınız yüzünden yemek yediğinizi söyledim. Eric'le boşandıktan sonraki halime benziyorsun." Sarı bir tutam saçını düzgün topuzunun içine sokarken, dolap mavisi gözleri büyük boy gözlüklerinin arkasından vücudumu taradı. "Sadece yaklaşık dokuz yaş daha genç ve kırk kilo daha zayıf."

"Burada kalp kırıklığı yok." Yanına oturdum ve tabağımı ucuz plastik masanın üzerine bıraktım. "Sadece uzun zamandır pizza yememiştım."

Doğrusu, stresle yiyordum. Bir şeyin yanlış olduğunu bildiğiniz halde yine de yaptığınız zaman hissettiğiniz o duyguyu bilirsiniz. Numaramı değiştirdikten sonra bu duyguyu bolca yaşadım ve bu beni pepperoni, mozzarella peyniri ve ekstra marinara'nın rahat kollarına itti. Durakladım. *Kahretsin, parmesanı unutmuşum.*

Sally bir zihin okuyucu gibi bana birkaç paket uzattı ve teşekkür ettiğimde gülümsedi. "Seni yiyip bitiren şeyin ne olduğunu bana söyleyecek misin?"

Bir peynir paketini yırtarak açtım ve işlenmiş parmesanı bir *Kitchen Nightmares* şefinin becerisiyle bir dilimin üzerine serptim. "Bu pizzayla benden başka kimse bir şey yemiyor." Ne demek istediğimi anlatmak için kaldırılabileceğimden daha büyük bir ısırık aldım.

Aklım telefonuma gitti ve Damian'ın New York'tan ayrıldığımdan beri bana mesaj atmaya ya da aramaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Numaramı değiştirmek, yalnız uyandıktan sonra hissettiğim korku ve belirsizlikle körüklenen, anlık bir eylemdi - her ne kadar ikiyüzlü biri olarak, uyanmadan önce ondan gitmesini istemiş olsam da.

Sally bana bir peçete uzattı, ben de yüzüme sürdüm. Aramızdaki on yıllık yaş farkına rağmen anne ayı içgüdüleri güçlüydü ve bana öğrencilerinden biriymişim gibi değer veriyordu. "İnkâr sadece Mısır'da bir nehir değildir."

"İnkâr sadece Mısır'da bir nehir değil mi? Gerçekten mi, Sal?" "Biliyor musun, eğer bu konuşma bir kompozisyon olsaydı ve sen de öğrencilerinden biri olsaydın, ya intihalden ya da özgün olmamaktan sınıfta kalırdın" diye karşılık verirken ona bir pizza dilimi gösterdim.

"Öğrencilerim yedi ve sekiz yaşında. Onlar kompozisyon yazmazlar." Yüzüme baktı, sonra durakladı, manikürlü elini göğsüne götürdü ve nefesi kesildi. "Renata, öğrencilerine kompozisyon yazdırmıyorsun. Onlar ikinci sınıftalar!"

Elimdeki pizza dilimini yere bıraktım ve peçeteyle yağın sildim çünkü bu konunun onun dikkatini dağıtacağını biliyordum. "Bu, ailenin neden önemli olduğuna dair beş paragraflık kalıplaşmış bir yapı, Washington'daki iki taraflılık eksikliği üzerine bir araştırma makalesi değil. İdare ederler."

"Bunu yapmak zorunda mısın?" Gözleri turuncuya çalan, yağa bulanmış peçeteme kaydı ve tekrar gözlerime bakmadan önce burnunu buruşturdu. "'Hallederler' mi? Yemin ederim, seni kaplanlar büyötmüş."

Kapat.

Vitalis.

"On yıl sonra hangi Ivy League okuluna kabul edilirlerse edilsinler bana teşekkür notları yazacaklar." Omuz silktim ve peçeteyi kapının yanındaki çöp kutusuna fırlattım, neredeyse ıskalıyordum. "Ve evet, bunu yapmak zorundayım. Her dilimde pizzadan daha fazla yağ var."

Dilimin üzerine ikinci bir peçete bastırırken beni görmezden geldi. Etkilenmemiş ifadesi omuzlarımda zıpladı. "Senin bundan daha eğlenceli olduğunu sanıyordum. Senin havalı bir öğretmen olman gerekiyordu. Geçen yıl öğrencilerine minyatür mancınıklar yaptırmıştın ve onlar da beden eğitimi öğretmenlerine küçük pinpon topları fırlatmışlardı. Tüm o çığlıkları ve tezahüratları ve ders planıma mancınıkları eklemediğim için öğrencilerimin bana attığı gölgeleri hatırlıyorum."

"Ben eğlenceli değilim. Bu bir mühendislik, matematik ve fizik dersi idi," diye belirttim.

Sally ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar açtı. "Ne yaptığını biliyorum."

Ne yaptığımı biliyorsan söyle, diye yalvardı beynim. Devils Ridge'den kaçtığım dan beri ne yaptığımı bilmiyorum. Zaman mı geçiriyordun? Gidiyorum.

hareketleri ile? Çok fazla zaman geçene kadar Damian'dan özür dilememek için bahaneler uydurmak mı? Cevap D, yukarıdakilerin hepsi mi?

Pizzam artık bana cazip gelmiyordu ve yüzüme yaratabildiğim en masum ifadeyi yapıştırdım. "Aydınlat beni."

"Beni asıl sorumdan uzaklaştırıyorsun."

Ve genellikle konuşmalarımızı tartışılmayacak kadar kişisel konulardan uzaklaştırmayı başarırdım. Son beş dakikada nerede hata yaptığımı merak ederek beynimi taradım.

"Erkek mi?" diye sordu.

"Beni ne zaman bir erkekle gördün?" "Seni iş dışında hiç görmedim."

Haklısın.

Tabağımı kendimden uzaklaştırdım ve kollarımı kavuşturdum. "O bir erkek değil." "O zaman neden kızarıyorsun?"

Oh, İsa, Yusuf ve Meryem.

Kızarmak mı? Gerçekten mi? Mafya dışında geçirdiğim zamanın beni yumuşattığını söylediğimde kastettiğim buydu. Zamanımı eğitimle geçirdim, yani hâlâ dövüşebiliyor ve silah kullanabiliyordum, ama L.J. Shen'in kirazını patlatan bir çocuğun duygusal metanetine sahiptim.

"Tamam, bir erkek." Akıl sağlığını bozmadan önce zilin çalmasını umarak ayrıntıya girmedim.

Öyle bir şansımız yok.

"Kim? Onu tanıyor muyum? Burada mı yaşıyor?" "Hayır, hayır ve hayır."

Özenle alınmış kaşlarını çattı. "'Kim' evet ya da hayır sorusu değil..."

"Adı Damian."

"Ateşli." Ben devam etmeyince öne doğru eğildi ve "Eee?" diye sordu.

"Şey, hiçbir şey."

"Harika tavsiyeler veririm." "Bildiğim iyi oldu."

"Cidden, terapist, yaşam koçu ya da kabartıcı olabilirdim." "Bunun düşündüğün anlama geldiğini sanmıyorum."

"Kabartıcı" mı? Başkasının egosunu kabartan biri. Başka ne anlama gelebilir ki?"

"Film setlerinde tek bir sahnenin birden fazla çekiminin nasıl yapıldığını biliyor musun?" "Evet, tabii."

"Porno setleri de öyle. Erkekleri sert tutmak için, işleri emmek olan kabartıcılar işe alırlar-"

"Aman Tanrım! Renata! Bir okuldayız."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve sonunda rahatladım. "Sen sor, ben cevaplayayım." "Keşke bu gerçekten doğru olsaydı..."

Bir süre sessizce yemek yedim ve Sally'yi incelemek için durakladım. Tavsiye teklifini kabul edip etmemeyi düşünürken dişlerim alt dudağıma gömüldü. Yani, başka kime sorabilirdim ki? Annem duvarlarımı alçaltmamı söyleyecek ve duymak istemediğim bir sürü şey sıralayacaktı.

Ayağa kalkarak tabağımyı lavaboya götürdüm ve yerime dönmeden önce yıkadım. "Gardını düşürmekten korktuğun oldu mu hiç?"

"Bir erkeğin etrafında mı?"

Bunun hakkında düşündüm. "Evet, ama herkesin yanında da sanırım."

Kimi kandırıyordum ki? Duvarlarımda Fort Knox'tan daha fazla muhafız vardı ve kendi yarattığım sınırların ardında sıkışıp kalmak yaşamak değildi. Geçtiğimiz on yıl boyunca mutluluk, kendimi inandırdığım bir yalandı.

"Bence çoğu insanda, özellikle de geçmişte zor bir dönemden geçmişlerse, gardlarını düşürme korkusu vardır. Örneğin ben ve Eric'i ele alalım. Boşandıktan sonra biriyle çıkmak neredeyse imkansız gibi geliyor. Ne zaman kendimi bir randevuya çıkmaya ikna etsem, her zaman ilişkinin bitmeye mahkum olduğumu hissediyorum ki bu da bir ilişkiye girmek için korkunç bir ruh hali. Eğer şans vermezseniz hiçbir şey başarılı olamaz."

"Peki, ne iş yapıyorsun?"

"Bir sıçrama yaparsınız, başka kimse yoksa kendinizi yakalayacak kadar güçlü olduğunuzu bilirsiniz."

"On yıl önce bir adamla çıkan bir arkadaşım var ve yakın zamanda onunla tekrar karşılaştı..."

"Arkadaşın..." Sally başladı, bu arkadaşın varlığına inanmadığı belliydi. "Onu tekrar gördüğünde ne hissetti?"

"Sanki dünya tersine dönmüş, kelebek klipler aniden moda olmuş, insanlar hala AOL Instant Messenger üzerinden iletişim kuruyormuş ve disketler hayatımızın en büyük yeni icadıymış gibi."

"Yani duyguları hiç azalmadı mı?"

"Sanırım hayır," diye izin verdim, çünkü Damiano De Luca'yı kim unutabilirdi ki? Ben sadece bir insandım.

"Neden ilk seferinde işleri yoluna koymaya çalışmadı?"

"Korkmuştu."

"Neyin?"

"Çocuğun babası arkadaşşıma yaklaştı ve" -küçük bir değişiklikle yetinmeden önce ne kadar dürüst olabileceğimi düşündüm- "ilişkilerine devam ederse oğlunu evlatlıktan *reddetmekle* tehdit etti."

"Yani, o gitti."

"Evet."

"Ve pişman oldu." "O günden beri her gün."

"Peki ya babası?"

"Peki ya o?"

"Hâlâ bir sorun mu?"

"O gittikten bir yıldan kısa bir süre sonra sorun olmaktan çıktı." "O zaman neden uzak durdu?"

"Çocuğa neden gittiğini açıklamadı. Bunun yerine sahte bir kavga çıkarıp kaçtı çünkü gerçeğı söylerse çocuğun onu durduracağından korkuyordu."

"Bunu ona açıklayabilirdi. Mantıklı her insan bunu anlayabilirdi."

Gerçeğı itiraf etmek istemediğim için elbisemi çekıştirdim.

"Korkuyordu." "Neden?"

"Çocukla olan ilişkisindeki sorunlar hiçbir zaman sadece çocukla ilgili olmamıştı. Mükemmel bir dünyada şimdiye kadar mutlu bir evlilikleri olurdu. Ama dünya mükemmel değil ve ona aşk için asla savaşmaması gerektiğini gösteren bir kadın ve gardını asla düşürmemesini söyleyen bir adam tarafından yetiştirilmişti. Bu yüzden, gardımı düşüremediğim sadece o çocuk değildi. *Herkes* içindi."

Damian'la bir şansımız olmadan önce sorunlarımı çözmem gerektiğinin farkına varacak kadar kendimi kaptırdığım için hatamı fark etmedim bile.

"Son yedi yıldır sizi neredeyse her gün gören birinden tavsiye alabilir miyim?"

"Tabii ki."

Sally'nin gözlerindeki sempati beni etkiledi. "Bazen insanlar başkalarını dışarıda tutmak için duvar inşa etmezler. Bazen bunu içeride kalanları korumak için yaparlar." Masanın öbür ucuna uzandı ve elimi tuttu, bir 'arkadaş' hakkında konuşuyormuş gibi yapmayı bir kenara bıraktı. "Unutmayın, duvarlarınızı inşa etmek için kullandığınız tuğla, içindekini yeniden inşa etmek için kullandığınız bir tuğla olabilir."

Yalancı, yalancı olduğunu bilir; ama aldatmak için gerçeğin sadece bir kısmını söyleyen kişi bir yıkım ustasıdır.

- CRISS JAMI

Renata Vitali

Maman'ın majordomosu Gaspard'a gülümsedim, küçük bir selamla yanımdan ayrıldı ve Maman'ın kütüphanesinden dışarı çıktı. Gözlerim raflardaki kitaplara takıldı, bir kutunun yanında duran birkaç yeni sınırlı baskıyı fark ettim

Gurkha Black Dragon puroları, Damian'ın eskiden odasındaki humidorda bulunanlar gibi. Ama ben onu hiç sigara içerken görmemiştim. Düşündüm de, Maman'ı da hiç sigara içerken görmemiştim. Pahalı bir dekorasyon. Onlar buydu.

Maman'ın satranç tahtasının önüne oturup tavandan tabana Fransız pencerelerinden dışarı baktım ve bir ağaca tünemiş iki kuşu inceledim.

"Geldiğin için teşekkür ederim, Renata." Annem karşıma oturmadan önce beni yanağımdan öptü. Gülümsemesinin yüzünü kaplaması onu ıslık ıslık yapıyordu ve Papà'nın onu terk edeceği için nasıl bu kadar endişeli ve güvensiz olabileceğini anlıyordum.

İnsanlar Maman'ı severdi. Ona çekilirlerdi. İyi kalpli, anlayışlı ve tüm sırlarımı anlatabileceğim biriydi. Hatta ona Damian'ın De Luca tahtına çıkmadan önceki varlığından bile bahsetmiştim. Ona aşık olduğumu ve kaçtığımı anlatmıştım ve sırlarımı saklaması konusunda ona güvenmiştim, tıpkı Tijan'a her seferinde sürükleyici bir kitap yazması konusunda güvendiğim gibi.

Bağlantıları ve cazibesi sayesinde Maman'la boşanması Papa'yı utandırırıldı. Bu yüzden o Amerika'daki kalesine kapandı ve Papà da ayıyı dürtmemek için uzak durdu.

Gözlerim satranç tahtasına kaydı ve taşları inceledim. "Bir şeyi hareket ettirmişsin."

"İyi göz," diye övdü, o gülümseme hâlâ yüzüne yapışmıştı. "Şövalye F7'ye."

"Bu şimdiye kadarki en yavaş satranç oyunu olmalı. Ben çocukluğumdan beri bu oyunu oynuyorsun."

"Bu bir sabır oyunu, evet."

"Hızlı satranç değil."

"Hızlı satranç tatmin etmez."

"Bunu her yıl milyonlarca dolarlık Dünya Rapid ve Blitz ödülleri kazananlara söyleyin."

Neşeli kahkahası odada yankılandı. "Bana neden bir ukala yetiştirdiğimi hatırlat."

Dudaklarımı büzerek gülümsememi bastırdım. "Beni seviyorsun."

"Evet, öyle." Parmakları vezirinin üzerinde gezindi ve bir süre sonra devam etti: "Seni buraya hızlı satranç tartışmak için getirmedim Renata."

"Neden buradayım? Seni görmeyi sevmediğimden değil..."

"Bir sonraki etkinlikten önce sizden istenenlerin üzerinden geçmemiz gerekiyor." "Etkinlik mi? Yine şehre gideceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Evet, bunu biliyor olmalıydın."

"İ-" Keskin bir nefes aldıktan sonra derin bir nefes vererek yorgunluğumu dışarı attım. "Ya istemezsem?"

Mafyadan ayrılmamın bir sebebi vardı. Devils Ridge'den kaçtıktan sonra, Papà beni İtalya'ya geri gönderip ikinci adamı olarak eğitmek istedi ama benim gitmeye ihtiyacım vardı. Angelo De Luca'yı doğuran sistemin bir parçası olmayı hazmedemiyordum ve yalanlar, aldatmacalar ve insanların birbirlerini kullanma biçimleri beni hasta ediyordu.

Ben de sevdiğim tek şey olan okula yöneldim. Annem Vitali'den kurtulmama yardım etti ve üniversiteye gittim, öğretmen olmak için hızlı bir yol izledim ve o zamandan beri ikinci sınıf öğretmenliği yapıyorum. Ancak bir etkinlikte Vitali temsilcisi olmak, mafya katına yeniden katılmaya çok yakın bir adım gibi geliyordu.

Maman kraliçenin yerini değiştirdi ve ellerini birbirine kenetledi. "Seni mafyadan kurtarmak için çok uğraştım Renata ve senden fazla bir şey istemiyorum. Baban Vitali ismini temsil etmek için bile olsa Amerika'ya gelmeyecek ve ben de gelemem çünkü..." Sesi kesildi ama ne söylemek üzere olduğunu biliyordum.

Vincent ile olan gizli ilişkisi yüzünden gelemedi.

Gözlerim alnındaki ince çizgileri ve göz kapaklarının hafifçe düşmesini izledi. Annem hâlâ aşkının yasını tutuyordu ve ben de nankör bir evlat oluyordum. Hem kendi engellerinin ötesini göremeyen hem de Damian'ın kütüphane köşesini terk edişine içerleyen kin dolu bir tavuk.

"Lütfen, bunu benim için yap, Renata."

Son birkaç dakikadır biriken iç çekişimi serbest bıraktım. "Tamam." Ben Damian'ı görme fikrine kendimi hazırlarken, annem olayları ele aldı ve bana söylemem ve yapmam gereken şeylerle ilgili ayrıntılı bir dosya verdi. Tekrar. Ama hazırlanamayacağınız bazı şeyler vardır.

İhanet.

Sevgiler.

Damiano De Luca.

Kandırılmanın iki yolu vardır. Biri doğru olmayana inanmak;
diğeri ise doğru olanı kabul etmeyi reddetmektir.

- SOREN KIERKEGAARD

Renata Vitali

Bir Ay Sonra

" senı burada bulacağımdan emin değildim."
İki sayfanın arasına bir ayraç yerleştirdim ve kitabı yere bıraktım -*Toynbee Konvektörü*, dehşete kapıldım. "Sen Kaldığımı bildiğin yerde beni bulacağından emin misin?"

Yüzümü boş tuttum ve yaymak istediğim alaycılığı susturdum. Damian'ın beni ne kadar sarstığını bilmesine gerek yoktu. Bir zamanlar bu kadar soğuk olduğuma neredeyse inanamıyordum. On yıl önce Teksas'a ilk adımımı attığımda olduğum kişi gibi hissetmiyordum. Bir ay kadar önce cenazeye geldiğimde olduğum kişi gibi de hissetmiyordum.

Sinir boğazımı tırmalıyor, bana doğru attığı her adımda sıcaklığı artırıyordu.

O sabah seni terk ettiği için neden bu kadar üzgünsün? Bunu sen istedin. Ondan hoşlandığın falan yok. Ondan hoşlanamazsın.

Kafamın içindeki ses hayatının geri kalanında vergi denetimlerine maruz kalabilir, bir uçurumdan atlayabilir ve cehennemde *Barney ve Friends'i* tekrar tekrar izlemek zorunda kalabilirdi, umurumda değildi. İnkâr etmek alternatifinden daha iyi hissettiriyordu - Damian'a karşı hissettiklerimin zaman içinde azalmadığını kabul etmek.

"Bana kızgın mısın?" Yatakta yanıma uzandı, sırtını yastığıma dayadı. "Telefon numaranı değiştirmişsin. Buna inanamadım."

Bunu yapmıştım çünkü New York'tan döndüğüm ilk günü telefonuma yapışmış bir şekilde geçirmiştim ve yalnız uyanmak bana son on yılda ne kadar yalnız hissettiğimi hatırlatmıştı. Damian ve ben kalp kırıklığıydık. Nasıl kalp kırıklığı isteyebilirdim ki?

Sessizliğime rağmen devam etti. "Ben senin istediğini yaptım. Olsa olsa, gitmeme neden olduğun için *sana* kızgın olmalıyım-" Sesinin tonu hafifti, ama içinde acı akıntıları duyduğuma yemin edebilirim. İtiraf etmedi ama ayrılışımı hazmedememişti.

Peki ya ben? Bu sabah bir tuzadı hazırlıklı değildim. Yuvarlak masa toplantılarının devamı bugün daha sonraydı. Birkaç toplantım daha olması gerekiyordu.

Saatlerce. New York'a daha dün gece geldim ve şimdiden kavga mı ediyorduk?

Öfkeyi bana güç vermesi için kullandım. "Hayır." Dik oturdum ve Damian'la yüzleşmek için çabaladım. "O cümleyi bitirme bile." Zaten sallantıda olan dış görünüşümle birlikte başım da titriyordu. Lanet olsun, geçen ay sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı davranmayı bırakmıştım ve yakın zamanda geri dönecek gibi görünmüyordu. "Geçen ay ayrıldığımdan bahsedebilirdin ama hiçbir şey söylemedin. Bu hiç adil değil."

"Beni terk etmeni ne kadar süre gündeme getirebileceğime dair bir sınırlama yok."

"Teksas'tan ayrıldım. Ne olmuş yani?!"

Bu konuda hissettiğim suçluluk duygusundan bıkmıştım. Bir aydır çıkıyorduk. En iyisi. Neden son on yılımı hatam yüzünden acı çekerek geçirmiştim? Ben bir çocuktum. On sekiz. Korkmuştum. Kafam karıştı. Hayatımın geri kalanında bunun için acı çekmeyi hak etmiyordum. Belki de bana her şeyin yolunda olduğunun söylenmesine ihtiyacım vardı.

"Ne dediğini hatırlamıyor musun?" Evet, ama *hatırladığımı* sanmıyordum.

Elimi yüzümde gezdirdim. "Gençtim. Öyle demek istememiştim."

Ayrıca beni kovalamamasını da istemiştim ama bu işe yaramadı. O kovaladı, kovaladı, kovaladı ve ben de asla bulunamayacağımdan emin olmak için ailemin kaynaklarını kullandım. İçimdeki her şey ona geri dönmek istediğinde bile, kendime ilk seferinde ayrılmanın ne kadar acı verdiğini hatırlattım.

İnançsızlık yüz hatlarını boyadı. "Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun?"

İlişkimiz dürüstlükten o kadar yoksundu ki ağızından çıkan hiçbir şeye inanmasını bekleyemezdim. Teksas'a gelme nedenlerim mi? Görünüşe göre, bir yalan. Ayrılma nedenlerim? Kesinlikle yalan. Arada kaç yalan söylemiştik? En son Vince'in cenazesi için New York'a gittiğimizde?

Bu iş benim yetişebileceğimden çok daha hızlı tırmanıyordu. Ellerim iki yanımda yumruk oldu. Başımı salladım. "Zaten hiçbir zaman Teksas'ta olmamam gerekiyordu! On sekiz yaşıdaydım. Bir çocuktum. İkimiz de çocuktuk ve bu beni sevdiğin anlamına gelmiyordu."

"Yine de yaptım."

Hayır. Yolu yok.

Gözleri parmağımdaki, sabahtan beri kurcaladığım aptal yüzüğe kaydı. "Yaptım lan!"

"Bunu hiç söylemedin."

"Ben yaptım!"

"Bir kez seks yaptığımızda. O da seks yüzünden oldu." Ellerim titriyordu. Durdurmaya çalıştım ama yapamadım. "Başka zaman hiç söylemedin."

"Yapmak zorunda olduğumu düşünmedim. Acelem olduğunu düşünmemiştim. Gideceğini düşünmemiştim!" Başını salladı. "Ve bu seks yüzünden değildi. Söylediklerimde ciddi dim."

"BEN... BEN-" Üzerinden atlayıp yataktan kalktım, boşluğa ihtiyacım vardı. Vazgeçip kapıya yönelmeden önce sözcüklerimi seçerek yatak boyunca volta attım.

"Şövalye!" Ayağa kalktı ve aramızdaki iki adımı yedi. "Bu sefer çekip gidemezsin."

"Bunun için beni mi suçluyorsun?!" Başımı salladım. "Bana yalan söyleyen sendin. O sendin, Damsel. Ben değildim. Sendin." Yüzümü ona döndüm. "Seni sevdim ve sen bana yalan söyledin."

Damian başını salladı. "Sana yalan söylemedim." Alay ettim. "İhmal edilen bir yalan yine de yalandır."

Damian ve ben birbirimizi sadece beş dakikalığına görmüştük ve tam anlamıyla bir tartışma başlamıştı. Keşke annem dönmemi istediğinde ona hayır deme konusunda daha iyi olsaydım. O zaman burada olmazdım, boğazımda Teksas büyüklüğünde bir düğüm vardı ve onu aşmaya çalışarak konuşmaya çalışıyordum.

Damian'ın gözleri hayal kırıklığıyla kararmıştı. "Parmağında lanet olası bir yüzük varken nasıl orada durup bana bu kadar kızabiliyorsun?!" Bana doğru bir adım attı ve ben de onu öpmek ve kendimi bu durumdan kurtarmak için içimdeki düello dürtülerine direndim. "Sen evlisin Ren; yine de beni hâlâ önemseydiğin belli."

Siktir et bu yüzüğü.

Parmağımdan kopardım ve göğsüne doğru fırlattım. "Ben evli değilim, Küçük Hanım." Aşağılanma duygusu omurgamı karıncalandırdı. "Annem gitmeden önce yüzüğü yüzük parmağıma takmam için verdi, seninle karşılaştığımda zırhım olsun diye. Mutlu musun?!"

Bu kavga uzun süredir devam ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunu dile getirmek iyi hissettirdi, sanki ilerleyebilmemiz için önce bunun olması gerekiyormuş gibi. Söylediğim her kelime öfkemi dindirdi ve acımı biraz olsun iyileştirdi. Ve şimdi bu yüzüğü parmağımdan çıkardığıma göre, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı.

Yüzük göğsünden sekip yere düştü. Beni arkamdaki kitaplığa doğru itmeden önce yüzüğe baktı. "Evli değil misin?"

"Hayır." Başka tarafa baktım.

"Çok güçlü olmaya çalışıyorsun" -yüzümü kavradı ve ben gözlerine bakana kadar hareket ettirdi- "ve öylesin. Çok, çok güçlüsün Renata. Ama her zaman güçlü olmana gerek yok. Kırılgan olduğun zamanlarda bile mükemmelsin. Örmene gerek olmayan duvarlar örüyorsun. Bol kıyafetlere, dar kalem eteklere ve süslü gece elbiselerine ihtiyacın yok. Yüzüğe ihtiyacın yok. Ne istersen giyebilir, kim istersen olabilirsin ve yine de tanıdığım en iyi insan olursun."

Bu çok fazlaydı.

Onun sözleri.

Onu.

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Artık beni tanıımıyorsun." "Bilmem gereken her şeyi biliyorum."

Başımı tekrar salladım, kaçış anılarım içime işledi. "Bu kadar kızacağımı bilmiyordum!"

"Nasıl olmayayım?! Sevdığım kız beni terk etti!"

"Seni seviyorum demedik ki."

"Bunu konuşmuştuk. *Ben aştm.*"

Donup kaldım ve bekâretimi aldığı gecenin anıları zihnimin ön tarafına itildi. Onları gömdüm, bir sonraki şeyin -onu terk etmenin- acısını unutmayı umuyordum.

"Söylememiş olsaydım bile bunun bir önemi olmazdı. Bilmen gerekirdi. Bilmen gerekirdi." Başını eğdi ve gözlerini kapattı. Alnında gergin çizgiler dolaştı. Gözlerini tekrar açtığında dövmeme takıldılar; yüzük parmağımın etrafına karalanmış bir çizgi.

O gözlerini dikmiş bakarken kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. "Ne var? Neden bakıyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluştu, parmağıma kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, kütüphanemizde bakmadığımı sandığında bana attığı bakış. Damian bana bir adım daha yaklaştı.

Sonra bir tane

daha. Ve bir

tane daha.

Gözleri dövmeme kaydı ve tekrar benimkine döndü.

Ve sonra, kendini daha fazla tutamamış gibi, beni öptü.

Aldatılmak utanılacak bir şey değildir; ama aldatılmanın içinde kalmak utanılacak bir şeydir.

- OLIVIA

Renata Vitali

Onsekiz Yaşında

Normal.
İki heceli. Sıfat. Bir standarda uygunluk gösteren. Eş anlamlılar: olağan, tipik veya beklenen.

Zıt anlamlısı: benim hayatım.

On sekiz yaşına girmek bir geçiş töreni olmalıymış gibi geliyordu. Kendimi on yedi yaşımdan daha fazla ya da daha az yetişkin gibi hissetmedim. Yeni yetişkinliğimi partilerle ya da arkadaşlarımla kutlamadım. Hatta ertesi sabah uyandığımda Angelo De Luca bana on sekiz yaşın onun zevki için biraz fazla olduğunu söyleyene kadar doğum günüm olduğunu bile unutmuştum.

Belki de bu yüzden baloya geldim.

Normal hissetmek istiyordum ama mafyalar ve onların çocuklarıyla dolu bir kasabada normallik benden kaçıyordu. Balo, normal lise anılarım için son şansımı temsil ediyordu. Kalabalık salon ve kâğıttan dekor "Normal!" diye bağıriyordu. Tafta elbiseler ve uyumlu kravatlar? Normaldi. Boş bir masada oturup diğer çocukların mezuniyet balosunda eğlenmelerini izlemek mi? Hepsi çok normaldi.

Peki, neden mutlu değildim?

Belki de ne istediğimi bilmiyordum.

Artık kesinlikle burada olmak istemiyordum.

Ayağa kalktım ve koridora yöneldim, çıkarken içecek masasından bir şişe su aldım. Koridorun sonunda yer alan kütüphane girişi beni karşıladı. Koridor ışığının kütüphaneye girebilmesi için kapıyı açık bıraktım ve yere oturdum.

Suyu içtim ve boş şişeyi çevirdim, canım çok sıkılmıştı ama katıldığım tek lise etkinliğini terk edemeyecek kadar inatçıydım.

"Sen partinin hayatısın."

"Kendine saygısı olan hiçbir kadın, cinsiyetini görmezden gelen bir partinin başarısını istememeli ya da bunun için çalışmamalıdır. Susan B. Anthony."

"Bahsettiğim türden bir parti değil." Ayakları görüş alanıma girene kadar şişenin yanına yaklaştı.

Gözlerimi vücudunda gezdirdim ve *GQ* dergisine poz verir gibi giydiği üç parçalı takım elbisesini inceledim. "Yok artık."

"Gördüğüm kadarıyla huysuz bir ruh halindeymişsin." Yanıma oturdu ve arkamızdaki kitaplığa yaslandı. "Kütüphanelerin nesi var?"

"Hiçbir şey kitaplarla dolu bir odadan daha az yalnız değildir." Nefes aldım. "Ve koku. Kesinlikle koku."

Yanına uzanıp rastgele bir kitap aldı ve okuyabileceğinden daha hızlı bir şekilde çevirdi. "Neden buradasın?"

"Neden buradasın?"

"Gerçekten mi?"

"Bu dünyadaki tek gerçek insanların bu kitaplardaki insanlar olduğunu düşündüğünüz oluyor mu?"

"Ya da belki içinde yaşadığımız dünya bir kitaptır ve biz sadece karakterlerizdir."

Başımı kitaplığa yasladım ve gözlerimi kapattım. "Eğer durum buysa, biri beni okuyor, ben oluyor, beni anlıyor ve belki de o kadar da yalnız değilim."

Bir süre durakladı ve sessizlik aramıza girdi. "Yalnız hissettiğin için üzgünüm."

Bu çok gerçekçi olmaya başlamıştı.

"Neden buradasın, Küçük Hanım?" Spor salonuna doğru başımı salladım. "Sadık tebaanla birlikte dışarıda olman gerekirdi."

Bana attığı orantısız sırtış sistemimi şok etti ve her zaman övündüğüm sakinliğim kaçtı. "Sadık tebaanızdan bahsetmiyor musunuz Prenses? Siz Vitali'siniz."

"Ben Şövalye'yim ve konuyu değiştirme. Neden buradasın?" Öne doğru eğildim ve cevabını beklerken neden nefesimi tuttuğumu düşünmedim bile.

"Hadi dans edelim."

"Ne?" Başımı salladım. "Eğer oraya birlikte gidersek, onların küçük akıllarını başlarından alırız." Bildiğim kadarıyla kimse arkadaşılığımızdan haberdar değildi.

"O zaman burada dans ederiz." Ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Çok fazla düşünme. Eğer benimle dans etmek istiyorsan, dans et. Bu kadar basit." Ayağa kalktı ve yüzünü bana döndü.

Avucumu onunkine bastırduğım anda doğru kararı verdiğimi anladım. Yavaş bir şarkı kütüphaneye sürüklendi, zayıf ama bulmamız için yeterli

bir ritim. Elleri belime dolanırken parmaklarım omuzlarını kavradı.

Öne doğru adım attığında nefes almaya devam etmek için kendimi zorladım ve göğsüm ona değdi. Attığımız ilk adım zahmetsizdi. Çabalamadan senkronize olduk.

Çenemi omzuna yasladım ve burnum boynuna değdi. Adem elmasının yanağıma değdiğini hissettim. "Teşekkür ederim."

Bir an için hiçbir şey söylemedi ve içine sürüklendiğimiz bölge tehlikeli geldi. Riskli. Sanki hayatımda verdiğim en iyi karar ya da en kötü karar olabilirmiş gibi. Bizi kırılma noktasından öteye götürecek bir şey yerine "Çok fazla düşünme" dediğinde neredeyse şükrediyordum.

Belki de kafamda dolaşan milyonlarca soruyu gördü, çünkü beni eğdi ve kulağıma konuştu. "O beynine çenesini kapamasını ve dans etmemize izin vermesini söyle."

"Neden?"

Beni tekrar yukarı çekti ve belimdeki tutuşu sıkılaştı. "Çünkü öğreneceksin."

Beni önemsediğini.

"Zaten önemsiyorum."

Yüzümü tararken gözleri karardı. Dalıştan sonra dans etmeyi bırakmıştık ama o hâlâ bana sarılıyordu, ben de hâlâ onun omuzlarına tutunuyordum.

Nabzım düzensizdi.

Lanet olsun, Heart.

Boğazım kapandı.

Sen de mi, Boğaz.

Dizlerimin bağı

çözüldü.

Pes ediyorum, Body.

Onu öptüm.

Dudaklarımız birbirine yapıştı ve ben onun ağzını keşfederken içgüdülerim beni yakaladı. Dili dudaklarımda gezindi. Onları ayırdım ve o da içeri girdi. Dili ağzımın çatısını okşadı ve içime doğru bir adım atarak beni arkamdaki kitaplığa doğru itti.

Kitapların, karakterlerin ve dünyaların küflü kokusu onun bergamot ve frenk üzümü kokusuyla karışmıştı. Ona daha yakın olmak istiyordum ama bunu nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. Ellerim omuzlarından aşağıya kaydı ve kıvrılmış

yeleğinin altındaki gömleğinin kenarlarını inceledim. Parmaklarımı gömleğin altına daldırdım ve karın kaslarının sert kenarlarını keşfettim.

Ağzı dudaklarımdan çeneme ve boynuma doğru kaydı. Dili köprücük kemiğimde gezindikten sonra ısırduğunda haykırdım. Sağ elim vücuduna dolandı ve poposunun yanağını sıktı ama cebindeki telefon hareketimi engelledi.

Sanki biri başımdan aşağı bir kova su dökmüş gibi şehvet sisinden sıyrıldım. Ne yapmıştım ben? Biz... Ne olduğumuzu bilmiyordum. Doğuştan düşman mıydık? Kazara arkadaş mı? İkisi de doğru gelmiyordu.

Annem henüz benimle iletişime geçmemişti ama geçeceğini biliyordum. Bir haftadır on sekiz yaşıyordum. Benimle iletişime geçtiğinde, gidebilirdim. Damian sadece işleri karıştırıyordu. Heyecanımın azaldığını hissetmiş olmalıydı ki geri çekildi ve bana alan açtı.

Kalbim minnettar ve yaralı hissetmek arasında gidip geldi.

Seni ilk kez incitmiyor, Heart. Buraya ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun?

Kalbim benim mantığımı kabul etmiyordu.

Beni incitmiş olabilir ama çok daha iyi iyileştiriyor.

Damian'ın kaşları çatıldı. "Şövalye mi?"

Panik boğazıma düğümlendi ve birkaç kelime söylemeye zorlandım. Herhangi bir kelime. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Gözlerinde hayal kırıklığı parladı. "Kendinize bunu söylemeye devam edin Prenses."

Şehvet sisi hafiflemiş olabilirdi ama ben hâlâ ağır hissediyordum. Hayatımda öptüğüm ilk çocuktan sadece birkaç adım ötede dururken sırlar ve geçmişin katmanları beni ağırlaştırıyordu. "Hava almam lazım."

Bir an sürdü ama sonunda başını salladı. "Seni eve götürebilirim."

Kabul ettim, daha önce içtiğim boş su şişesini aldım ve vestiyerden montumu almak için kendimi spor salonuna doğru adım atmaya zorladım. Yanağımdan aşağı bir ter damlası süzüldü. Kurşun gibi hissettiren elimle sıvazladım.

Spor salonuna girdiğimizde vücudum Damian'inkine doğru sallandı.

Beni yakaladı ve tam dönerken beni sabitledi. "İyi misin?" Başımı salladığımda eli hâlâ dirseğimdeydi ve beni sıktı. "Burada kal. Ben gidip paltonu getireyim."

Bir adım ötedeki içecek masasına doğru tökezledim, kuruyan ağzım bir şişe su için yalvarıyordu.

Laura masada beni karşıladı, kiraz kırmızısı dudaklarına bir sırtma yapıştırmıştı. "Hâlâ susadın mı?" Elimdeki boş şişeye baktı, sonra bir tanesi eksik olan su şişeleri sırasına. Benimkine.

Parçaları birleştirmem bir an bile uzun sürmedi. Kafamdaki sis her saniye biraz daha bastırıyordu. Su şişelerine bir şey koymuştu, sadece benim içtiğim su şişelerine. Herkes bu işin içindeydi.

Damian mıydı?

Başımı salladım ve tekrar sallandım.

Daha önce olduğu gibi, Damian beni yakaladı. "Ren?" Cevap vermeyince Laura'ya döndü, kolları hâlâ bana sarılıydı. "Laura? Açıklamak ister misin?" Ses tonundaki sertlik endişelerimi hafifletti.

Bilmiyordu.

Onlar konuşurken kendimi kontrol ettim.

Laura kollarını kavuşturdu. "Ben... Biz sadece eğleniyorduk."

Su şişelerine bakmak için döndüğünde Damian'ın başı yanağıma değdi. "Ona ilaç mı verdin? Ya ben bir su şişesinden içseydim? Bana da ilaç verir miydin?"

"İçimizden biri seni durdurabilirdi!"

"Delirdin mi sen? O bir Vitali, Laura. Ailesi hepimizi varlığımızdan silebilir!" Spor salonu sessizleşmişti ve Damian'ın bağırışları tüm öğrenci topluluğuna hitap ederken salonda çınlıyordu. "Hepiniz kafayı mı yediniz?! Neden herhangi biriniz bunu yapsın ki?!"

Sessizlik.

"Biri bana cevap verse iyi olur. Hemen!" "Laura bunun senin fikrin olduğunu söyledi."

Kimin konuştuğunu bilmiyordum ama sesi bir sincaba benziyordu. Sincapları hiç sevmemiştim ama hayvanları hep sevmiştim. Neden sincapları sevmiyordum?

Dizlerim tekrar büküldü ve Damian beni neredeyse taşıyacaktı. "Cezan yarın verilecek, Laura." Sesini yükseltti. "Geri kalanınıza gelince, hepimiz lanet olası aptallarsınız."

Ona baktım. "Ben bir aptal mıyım?"

Gözlerini kapadı, iç çekti ve tekrar açtı. "Hayır. şimdi seni eve götürelim." Eğildi ve beni gelin gibi taşıdı.

Başımı geriye attım. "Kendimi prenses gibi hissediyorum." "Sen bir prensessin."

"Ama ben bir şövalyeyim. Kurtarma işini ben yaparım, sen değil."

"Beni dost bir şövalye olarak kabul edin. Birlikte bir savaştayız. Her şövalyenin yapacağını yapıyorum ve bir şövalye arkadaşına yardım ediyorum."

"Damian?"

"Evet?"

"Neden bahsettiğimizi bilmiyorum."

Dudakları aniden aşağı doğru kaymadan önce yukarı doğru döndü. "Dinlen, Şövalye. Yakında evde olacağız."

Şoför kapıyı açtı. Damian bizi arabaya bindirdi ve ben kucağına oturup başımı omzuna yaslarken gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda yatağımın üzerindeydim ve oda dönmeye başladı. Damian yatağın ayak ucunda duruyordu, bir elinde büyük boy gömleği vardı.

Koridoru koşarak geçip tuvalete girdiğimde beni takip etti. Teklif ettiği gömleği aldım ve elbisemi çıkarıp kalçalarım kadar inen gömleği giyerken arkasını döndü. Onun gibi kokuyordu. Kokusu baş dönmemi hafifletti ve kızarmış tenimde karıncalanmalara neden oldu.

Yüzü netleşene kadar birkaç kez göz kırptım. "Ne oluyor?"

"Laura sana GHB verdi." Odama dönmeme ve yatağıma uzanmama yardım etti.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, uykulu, baş dönmeli, mide bulantılı, terli ve yorgun olacağınız anlamına geliyor. Ama iyi olacaksın." Beni yatağa yatırırken tereddüt etti ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Muhtemelen hiçbir şey hatırlamayacaksınız."

Arkadaş olmadığımızı hatırladım. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Çenesi titredi ve bakışlarını bir an için yana çevirdi. "Daha önce, bu dünyadaki tek gerçek insanların kitaplardaki insanlar olduğunu söylemiştin. Ama sen de gerçeksın ve senin yanıdayken beni gerçek kılıyorsun. Beni canlı kılıyorsun." Elimi tuttu. "Sadece hareketlerin içinden geçiyormuşum gibi hissetmediğim tek zaman bu."

Yüzümde orantısız bir gülümseme oluştu. "Sanırım senden hoşlandım."

"Sanırım senden daha çok hoşlanıyorum. Eğer işler bu kadar karmaşık olmasaydı, kendimi sonsuza dek seninle birlikte görebilirdim."

"Bir prenses ve prensin evlenip sonsuza dek mutlu yaşaması gibi mi?" Esnedim ve gözlerimi kapattım.

"Evet. Aynen böyle."

"Bir yüzüğe ihtiyacım var." Yorganın içine daha da sokuldum. "Prenses sonsuza dek mutlu yaşadığında her zaman bir yüzüğü olur."

Bir kıpırtı uykumu böldü ve bir el benimkine dokunduğunda gözlerimi açtım. Görüşümün kenarları bulanıklaşmıştı ama Damian'ı net bir şekilde görebiliyordum.

Elindeki kalemle alyans parmağımın etrafına bir yüzük çizdi. "Ve sonsuza dek mutlu yaşadık." Kapağı kapattı, parmağıma soğuk hava üfledi ve sonra üstünden öptü. "Tatlı rüyalar, Prenses."

Uyandığımda, parmağımın üzerine çizilmiş ince siyah bir çizgi gözüme çarptı. Oraya nasıl geldiğini bilmiyordum ama önemli olduğunu hissediyordum.

Aldatma, küçük şeyler kazanmanın ve büyük şeyler kaybetmenin en hızlı yollarından biridir.

- THOMAS SOWELL

Renata Vitali

Onsekiz Yaşında

Post-prom mutluluğu. Bu gerçek bir şeydi. Sadece filmlerde uydurulan bir şey değildi. Bunu biliyordum, çünkü hissediyordum. Laura için kızgın mıydım? Öfkeliydim. Ama

Balo benim ilk gerçek lise anımdı ve o geceyle ilgili hatırladığım şeylere değer vermek istiyordum. Damian'la kütüphanede dans etmek ve ilk öpücüğüm gibi.

O gece yer değiştirmiştik. Gece kütüphanede buluşmalarımız güneş doğana kadar ateşli sevişme seanslarına dönüştü. Okulda öğle yemeğini kütüphanede yanyana kitap okuyarak ve öpücükler çalarak geçiriyorduk, çünkü hiçbir öğretmen ya da kütüphaneci bana ya da Damian'a bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Şoför tutmak yerine onun Range Rover'ını kullanırdık, böylece okula arabayla yalnız giderdik.

İlişkimize etiket koymadık ama okul yılı çoktan sona ermişti; bir yetişkin olarak yasal tepkiler olmadan ayrılabilirdim; ve eğer annem sonunda bana ulaşmanın bir yolunu bulursa, ayrılmak istemediğimi fark ettim.

Kına kalemimi elime aldım ve balonun ertesi günü uyandığımda oluşan çizgiyi düzelttim. O zamandan beri bunu düzenli olarak yapıyordum ve bunu açıklayamıyordum. Kına yeterince kalıcı hissettirmiyordu ama bir sonraki adım dövme olacaktı.

Hatırlamadığım bir şeyi sırf onunla açıklanamaz bir bağ hissettiğim için vücuduma nasıl dövme yaptırabilirdim?

Cevap ver: Yapamazdım.

Kınayı örtmek için üzerine bir yüzük taktım. Saçma görünse de kınayı açıklamak istemediğim için tüm parmaklarıma yüzük ekledim.

Damian'la odasında buluşmak için odamdan çıktığımda Angelo beni köşeye sıkıştırdı.

Damian'ın kapısına bakıp açılması için ısrar ettikten sonra Angelo'ya şaşkın bir bakış fırlattım. "Evet?"

Kalçasını duvara dayadı ve bana doğru eğildi. "Sen ve oğlum son zamanlarda yakın görünüyorsunuz."

"Hmm..." Tırnaklarımı inceledim. "Romano'nun patronuyla en son yemek yediğimde, oğlunun kiminle vakit geçirmeyi seçtiğinden daha önemli meseleleri vardı." Bakışlarımı ona çevirerek gülümsedim. "Romano patronuyla en son ne zaman yemeğe davet edildin?" Güldüm. "... ya da herhangi bir sendika başkanıyla?"

Boncuk gibi gözleri kısılmıştı ve üzerimde yükselmesi kolaylıkla bir tehdit olarak yorumlanabilirdi. "Büyükbabam Ludovico De Luca'yı duydun mu?"

Kimin yoktu ki?

De Luca ailesinde delilik vardı ve bu kendi çocuğunu öldürecek bir adamla başlamıştı. Sadakat ve onurun sınır tanımadığı bir dünyada De Luca ailesinin yeri yoktu. Damian'ın akıl sağlığının yerinde olması mucizeden başka bir şey değildi.

Söze dökülmemiş tehdidini ölçtüm. "Çocuk öldürmenin seni kurtardığını biliyorum, ama saygınlık için değilse bile, o akılsız kafanda biraz kendini korumaya çalış. Bu aileyi yerle bir ettiğinde, bu kasabada onu yeniden inşa edebilecek tek kişi arkandaki odada olacak."

"Beni test etme, Vitali. Aptal olma." Yüzüme doğru eğildi ve kokuşmuş nefesi burun deliklerime sızdı. "Benden korkmalısın."

Güldüm, sert ve yüzüne karşı. "Benim korkuma layık değilsin."

Bu doğruydı. Ama Angelo beni itip geçtiğinde ve elim Damian'ın kapı tokmağına değdiğinde, Angelo'nun çılgın kahkahası vücudumu ürperttiğinde donup kaldım. Sık sık tehditler. Sırt kırbaçlamaları. Akıl almaz davranışlar. Başımı salladım ve zihnimdeki tüm çirkinlikleri temizledim.

Eğer kalırsam Angelo kendi oğlunu öldürmez.

Yapar mıydı?

1

:

*

Bir insanın sizi terk ediş biçimine bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirsiniz.

- RE DVE RSE BAI LEY

Renata Vitali

Onsekiz Yaşında

"K gece?" Bir süre bekledi. "Prenses?" Bir vuruş daha. "Ren?" Başımı kaldırdım ve elimi indirdim. Ben odasının dışında beklerken Damian kapıyı açmıştı. "Ah. Özür dilerim. I aralıklı."

"İyi misin?"

"Evet." Etrafından dolaştım ve odasına girdim.

"Babamın seninle konuştuğunu duydum. Neyle ilgiliydi bu?"

"Hiçbir şey." Yatağına uzanırken zorla bir kahkaha attım. "Her zaman çılgın bir serseri miydi?"

Damian yanıma uzandı ve elimi tuttu. "Kendimi bildim bileli."

Sağ elimdeki yüzüklerle oynarken uzun zamandır ilk kez gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Genelde benim odamda buluşurduk ve ilk gün telefonunu çaldığımdan beri onun odasını görmemiştim.

"O da ne?" Çenemi sola doğru eğdim.

Yanımdaki komodinin üzerinde ters dönmüş bir resim çerçevesi duruyordu. Elimi Damian'inkinden çektim, eğildim ve çerçeveyi dik tuttum. Ludovico De Luca bana baktı.

Damian'ın omuz silkmesi şilteyi yerinden oynattı. "Babam onu birkaç hafta önce balodan sonra oraya koydu. Muhtemelen kafamı karıştırmak için. Kim bilir neden böyle bir şey yapıyor?" Güldü ve üzerime eğildi, resim çerçevesini tekrar yüzüstü yatırırken bedenimi cüceleştirdi. "Akraba olduğumuzu biliyorum ama Ludo çirkin bir orospu çocuğuydu."

Başımı altımdaki yastığa yasladım ve dudağımı ısırdım.

Damian hâlâ üzerimde duruyordu ve başparmağıyla dudaklarımı ayırarak dişlerimin artık dudaklarıma batmamasını sağladı. "Ne oldu?"

"Hadi seks yapalım!" Ağzımdan kaçırdım.

Tanrım. Eğer aşağılanmaktan ölebilseydim.

Damian kaşlarını kaldırdı. "Ludo hakkında konuşmanın bu kadar afrodizyak olduğunu bilmiyordum."

Gömleğinin altından çekiştirdim, beynim bir zamanlar sahip olduğum sakinliği bulmak için fazla mesai yapıyordu. "Ludo? Tanrım, hayır. Ama vücudun benimkinin üzerinde, güzel kokuyorsun, öyle görünüyorsun, öyle konuşuyorsun, öyle davranıyorsun ve ben sadece seni istiyorum."

Etkileyici mi? Hayır.

Ancak resim benimle alay ederken içsel korkum beyin alanımın %99,99'unu kapladı. Ludo ailesinin çoğunu öldürmüştü. Angelo'yu iyi tanıımıyordum ama son on sekiz ay boyunca gördüğüm her şey onun oğlunu da öldürebileceğini gösteriyordu. Bunun sorumlusu ben olamazdım.

Gitmem gerekiyordu ama Damian'dan son bir anı çalmadan bunu yapamayacak kadar güçsüzdüm.

Burnunu boynuma gömdü ve sırtışını tenimde hissettim. "Biliyor musun, eskiden senin bir robot gibi olduğunu düşünürdüm. Duygu yok. İfadesiz kelimelerle konuşuyordun sadece. Bak seni neye dönüştürdüm."

"Sus." Gözlerimi kapattım. Onun alaylarını özleyecektim. O zamanlar, alay etmek kadar gönülsüz bir şey yapabileceğini bile düşünmemiştim.

Ağzı boynumdan çene çizgime doğru ilerledi ve yumuşak öpücükler kondurdu. Başımı eğdim ve dudaklarıyla buluştum. Bunu daha önce de yapmıştık. O benim üstümdeydi. Dudaklarımız birbirine geçmişti. Dillerimiz buluşurdu. Hiç eskimedi.

Ellerim sırtında gezindi. Yara izlerinin çıkıntıları bana Angelo'nun tehdidini hatırlattı. Korkumu bastırdım ve Damian'a ne kadar ihtiyacım olduğuna odaklandım. Dili ağzımın çatısını okşadı. Kalçalarımı ona doğru savurdum, ihtiyacım olan yerlerini arıyordum.

Parmaklarım saçlarını taradı ve çekiştirdi. Ağzımın içine doğru inledi ve ben de aramıza uzanıp bir elimi Adidas jogger'ının ve Calvin Kleins'inin altına kaydırdım. Sikinin pürüzsüz teni avucumun içinde kayıyordu.

Ellerimi ona doladım ve o da ellerimin içine girdi, dili ağzımdaki sikinin hareketini taklit ediyordu. Eli aramıza uzandı ve parmakları sütyenimin üzerinden meme uçlarımı sıktı. Sertti.

Ağzının içine doğru haykırdım ve o da yuttu. Gömleğini yırtarak çıkardım, bacaklarımı kullanarak eşofmanını ve boxer külotunu aşağı ittim. Arkasına yaslandı, pantolonumu ve iç çamaşırımı hızlı bir hareketle çıkardı ve bacaklarımın arasına ağzı açık bir öpücük yerleştirmek için tekrar öne eğildi.

İki parmağını içime soktuğunda haykırdım. Daha önce de kendime dokunmuştum ama hiç bununla kıyaslanamazdı. Bunu bir daha asla yaşayamayacağımı fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Gidecektim ve bir daha asla görüşemeyecektik.

Damian parmaklarını ıslaklığım onları kaplayana kadar kıvırdı. Onları çıkardı, gömleğimi ikiye böldü ve sütyenimi ikiye ayırdı, böylece göğüslerim onun önünde çıplak kaldı. Parmakları tekrar içime girerken sırtımı dikleştirdim.

Islaklığımı topladı, meme ucumun etrafına yaydı ve emdi. Isırmadan önce dili sertleşmiş tomurcuğu okşadı. Kalçalarım öne doğru sarsıldı ve onun ereksiyonuna doğru kaydı. O kadar ıslaktım ki, dudaklarımın arasından kayarak kısmen içime girdi.

Gözleri kapandı ve hareketsiz kaldı. "Prezervatif. Komodin."

Eğer bu ilk ve son seferimizse, tenini tenimde hissetmek istiyordum.

Başımı salladım. "Biz...?"

"Doğum kontrol hapi

kullanıyor musun?"

"RİA. Ve temizim."

Gerçek şu ki, daha önce hiç seks yapmamıştım. Beşinci sınıfta attan düşüp kızlık zarımı bozmuştum. Yani ona bakire olduğumu söylemediğim sürece bunu asla bilemezdi. Çenemi kapalı tuttum. Ayrılmanın daha fazla acı vermesini istemedim.

İçime doğru kaydı, hareketleri yavaş ve ölçülüydü. Çok ıslaktım, içime kolaylıkla girdi. Bacağımı etrafına dolayarak, tamamen içime girene kadar onu ileri doğru ittim. O içime girip çıkarken kollarımı başımın yanında dinlendirdim. Bir elimi tuttu ve sevişirken onu tuttu.

Beynime bu anı sonsuza dek hatırlaması için yalvardım. Serbest elinin vücudumu nasıl keşfettiğini hatırlaması için yalvardım. Meme uçlarımı sıkmasını ve klitorisimin etrafında yavaş daireler çizmesini. Kendi ıslaklığımı tadabilmem için başparmağını ağzıma daldırışını. İçimden bir ses, öldüğümde yanımda götüreceğim tek değerli şeyin bu anılar olacağını söylüyordu.

Dudaklarım başparmağının etrafındayken boşaldım. İnlemelerim tenini ısıırıyordu. Başparmağını ağzımdan çıkardı ve beni öperken bizi ters çevirdi, böylece ben onun üstüne oturdum. Sonra kalçalarımı iki yandan kavradı ve sevişmek sikişmeye dönuştü.

İçime girerken, mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı bir şekilde, duvarlarım onun etrafında sıkıştı ve doruk noktası onu takip etti. İçime boşaldı ve sikişinin nabız atışlarını hissettim. Gözleri bir an için kapandı ve mutlu görünüyordu.

Ona baktım ve yüzünün tüm engelleri yıkılmış halini zihnime kazıdım. Öne doğru eğilerek alnımı onunkine yasladım ve gözlerimi kapattım, dünya avucumuzun içinde olsaydı nerede olurduk diye merak ediyordum.

"Day, seviyorum-" diye
kestim. Bunu
söyleyemezdım.
Bunu yapamazdım.
Hemen sonra gideceğimi bildiğim halde değil.
Yüzümü kavradı ve ben gözlerimi açıp onun gözlerine bakana kadar
bekledi. "Ben sana aşığım."

"Biz genciz."

"Ne istediğimi

biliyorum." "Ben mi?"

Dudaklarında bir gülümseme

belirdi. "Evet, sen." Başımı

salladım. "Yapamayız." "Neden?"

"Ben bir Vitali'yim."

Beni de kendisiyle birlikte kaldırarak ayağa kalktı. "Çok yakında
babamın tahtı olmayacak ve önümüzde hiçbir engel kalmayacak."

"Söz mü?"

"Her zaman."

*Ne yapıyorsun? Onu terk etmelisin. Sana bir gelecek vaat edip onu terk
etme.*

Damian çektiğim eziyeti fark ettiyse de belli etmedi. "Burada olduğun
için şanslıyım." Gözlerini kapadı ve rahatladı, gardını o kadar indirmişti ki
göremedim bile. "Müdahale ettikleri için şanslıyım."

"Ne?" Aramızdaki boşluğu genişlettim. "Kim müdahale etti? Buraya
gönderildim. Babam tarafından."

Onun gözlerindeki bakış aksini söylüyordu, benimkiler ise dürüst
olmazsa cezalandırılacağı tehdidini içeriyordu. Bir dakika sürdü ama
yumuşadı. "Seni buraya baban göndermedi."

Başımı salladım. "Evet, öyle yaptı. Bana buraya gelmem gerektiğini
söylediğinde oradaydım."

"Şövalye-"

"Bana bildiğin her şeyi anlat."

"Anlatamam."

Açılışımı yapmıştım. Benim çıkışım. Kullanmak istemedim ama
kullanmak zorundaydım. Bunu benden saklaması canımı yaktı mı? Evet.
İplerin başka birinin elinde olması beni korkuttu mu? Birazcık. Anlaşma
bozucu muydu? Onu severken değil.

Ona güvenmiştim. Sebepleri olmalı. Ama bu savaşı onu terk etmek için
kullanabilirdim. Onu babasından korumak için, ve belki- sadece belki-
bulabilirdik

gelecekte birbirlerine. Angelo artık bir tehdit oluşturmadağında.

Güçsüzlüğe yenik düştüğüm için görüşüm bulanıklaştı ve başım döndü. Acımı ve hayal kırıklığımı yuttum ve söylemek istemediğim kelimeleri zorla söyledim. "Sen bir yalancısın."

"Prenses, lütfen-"

"Sen de ailenin geri kalanı gibisin. Tıpkı baban gibisin."

Yüzümü okşamadan önce gözleri parladı. "Sen delisin. Bu oka
_."

Ben üstündeyken sırt üstü yatana kadar onu ittim. "Ve sen bana ihanet etti. Bunu bil..." Dizimi kaldırdım ve bacaklarının arasına bastırdım, o irkilene kadar. Göğsüm göğsüne bastırdı ve ben konuşurken dudaklarım kulağına değdi.

Kararsızlığımı yuttum ve kelimeleri zorla söyledim. Yanlış anlayamayacağı kelimeleri. Onu ümitsiz bırakmayacak kelimeler. "Eğer bana sana ihanet etme fırsatı verilirse, bunu kullanacağım. Eğer hayat bana seni yok etme şansı verirse, bunu yapacağım. Bugün. Yarın. Bundan on yıl sonra. Her zaman intikam isteyeceğim. Ve sen omzunun üzerinden bakmayı asla bırakmayacaksın."

Sonra kaçtım.

Devils Ridge'den

ayrıldım.

Kalbimi terk

ettim.

Onu terk ettim.

Bir parçam yanlış bir şey yaptığımı biliyordu ama yine de yaptım.

Dürüst bir düşman, yalan söyleyen bir dosttan her zaman daha iyidir. İnsanların söylediklerine daha az, yaptıklarına daha çok dikkat edin. Eylemleri size gerçeği gösterir.

- BİLİNMIYOR

Renata Vitali

Şimdiki Zaman

H

Ope.

İsim.

Bir şeyin gerçekleşmesi için beklenti ve arzu.

Damian'ın dudakları dudaklarıma değdiği anda içime çarptı. Öpücüğüne karşılık verirken etrafıma ördüğüm bariyerleri yıktı. Yatağa doğru ilerlerken asla tam olarak bastıramadığım duygularımı yeniden alevlendirdi. İkimizin de sorumlu olduğu aldatmacayı geride bırakabilirsek, bir geleceğimiz olduğuna beni ikna etti.

Öpücüğüne karşılık verdim, ellerim onu keşfetmeye hevesliydi. Beni neden öptüğünü açıklayamıyordum ama ilk adımı onun atmış olmasından memnundum çünkü kendimi buna ikna edemiyordum. Benim için her zaman savaşıyor olması gözümünden kaçmamıştı.

Hareketlerimiz çılgıncaydı. Eli saçımı çekiştiriyordu. Benimki kemerine uzandı ve çekti. Parmakları yarığıma değdiğinde, bunu gerçekten yapıyor olduğumuzu anladım. Heyecan vücudumda bir yol açtı.

Geçen ay kendimi bundan nasıl vazgeçirmiştım?

Neden geçen ay kendimi bundan vazgeçirmiştım?

Üzerimde çok iyi hissediyordum ve ona içimde ihtiyacım vardı. Pantolonunun içine uzandım ve kalın ereksiyonunu yakaladım. İki kez okşadım, pürüzsüz teni avucuma karşı mutluluk veriyordu.

İç çamaşırlarıma uzandı, ıslaklığını topladı ve üç parmağını içime sokup kivrırırken tekrar içime itti. "Parmağındaki dövme benim olduğun anlamına geliyor. Her zaman benim olduğun anlamına geliyor."

Dövmenin ne alakası olduğunu anlamamıştım ama kalbimin son kez kırılmasından duyduğum korku onun sözlerine karşı koydu. "Sadece seks. Birbirimizden kurtulmak için bu hafta sonu olabildiğince çok sevişeceğiz."

Güldü. "Kendine bunu söylemeye devam et." Dişleri boynumu ısırды ve benden bir inilti çıkardı. "Bir kez içine girdiğimde, gitmemi istemeyeceksin."

Alarmım çaldığında pantolonu bacaklarının yarısına kadar inmişti. Damian'ın dudaklarına karşı inledim ve özür diledim.

Alarmı kapatmamı izledi. "Alarm ne için?"

Kaşlarımı çattım. "Birkaç saat içinde yuvarlak masa toplantısı..." Yüz hatları karardı ve dudaklarım ağır bir nefesle ayrıldı. "Oh."

Davet edilmemişti. Geçen ay sendikalar tarihindeki en barışçıl yuvarlak masa tartışmasını başlattığında bir şeylerin değiştiğini düşünmüştüm. Sanırım değişmemiş.

"Gitmem gerek."

Başımı salladım. "Elbette." Babamın önemli bir toplantıdan dışlandığını öğrenirse ne yapacağını düşündüm. "Çok fazla kan dökme."

Gözlerindeki ciddiyete rağmen küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Bu iş daha bitmedi."

"Bu sadece seks," diye hatırlattım ona, ama vücudumun ona doğru eğilme şekli çok şey anlatıyordu.

"Bundan daha fazlası var." Cevap vermedim, o da elini uzattı. "Telefon mu? Tabii telefon değiştirip numaranı tekrar değiştirmeyeceksen." Kaşlarını kaldırdı ve tartışmam için bana meydan okudu.

"Ben telefon değiştirmedim. Sadece numarayı değiştirdim." "Yani bunca zamandır numaram sende miydi?"

Sorusunun geri kalanını söylemedi, çünkü ikimiz de cevabı biliyorduk. Sadece numaramı değiştirmekle kalmamış, onunkini de almış ve onu aramamayı ya da mesaj atmamayı seçmiştim. Bizden kaçmak için o kadar çok zaman harcamıştım ki bizden korkar hale gelmiştim. Bunu ona söyleyemezdim, çünkü bu kolaylıkla parçalara ayrılacak saçma duygulardı. Kalbim dışında her yönden korkusuz olabilmem utanç vericiydi.

Damian'ın hissettiği acıyı hafifletmek istedim, tıpkı Vince'in yaşam kutlaması yemeğinde beni yaramaz mesajlarla oyaladığı zaman yaptığı gibi. Bunun yerine telefonumu çıkardım ve o beni izlerken açtım.

Renata: Yuvarlak masa tartışması. Aynı yerde. Öğlen. Artık numaram sende var. Bir şey değil.

Telefonu çaldı ve mesajını okudu. Gözlerim daha fazlasını istemesi için onu cesaretlendirdi. Bunun yerine başını salladı ve "Bu iş bitmedi Renata" dedi.

Sorun da buydu.
Olmasını istemedim.

Renata Vitali

TDe Luca ailesi o kadar uzun süredir parçalanmıştı ki, görevi devraldığım da sadece Cristian'a *consiglieri* olması için güvenmiştim. Zaman geçti, hayat değişti, sorumluluklar ağırlaştı ve ben

bir şeyler yapmak istiyorsam bir patron yardımcısı atamam gerektiğini biliyordum.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Danışmanıma döndüm ve artık o benim hem danışmanım hem de patron *yardımcımdı*. Kendi türündeki tek danışman ve patron yardımcısı. Bu küçük gerçek ona Teksaslı bir sosyetenin dalgalı saçları kadar büyük bir ego veriyordu. Ömür boyu süren dostluğumuzla birleşince, egosu bana karşı asla geri adım atmadığı anlamına geliyordu.

Şimdi olduğu gibi.

"Onu görmeye gittin." Ağzına bir buz küpü attı, parmaklarını lanet bir Neandertal gibi Dalmore 62'sine daldırdı. "Şehirde yaptığın ilk şey de buydu." Başını iki yana salladı. "İyi görünmüyorsun dostum."

Ren'i düşünmeyi midem kaldırmıyordu. Yorgun görünüyordu. Sanki son bir aydır hiç uyumamış gibiydi. Belki de bu benim hatamdı. Belki de birbirimiz için iyi değildik. Arayışlarımı durdurmayı düşünmeden önce bu düşünceyi kestim. Ren'le birlikteyken her şey daha önce dokunduğum her şeyden daha iyi ve daha gerçek geliyordu. Bunu tekrar kaybedersem, o eksiklik hissi geri gelir ve beni hasta ederdi.

Oteldeki kanepede ihtiyacımdan fazla yer kapladığım için Cris'e kesik kesik baktım. "Seni bu yüzden odama çağırmadım."

Yüzümdeki ifadeyi okumuş olmalı, çünkü kaygısız tavrını sert bir ifadeyle değiştirdi. "Ne oldu?"

"Yuvarlak masa toplantısının tarihini öne çektiler."

Yanımdaki şezlongda kıpırdandı. "Tamam... Ne oldu-" Yemin etti. "Oh. Sana söylemediler ve sen de kız arkadaşın aracılığıyla öğrendin. Orosu çocukları! Ne yapacaksınız?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu yüzden buradasın." Devam et işareti yaptım. "Bana tavsiyede bulunun, *consiglieri*."

"Her şey sırayla." Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini birbirine sürttü. "Bırak şu barışçıl, kumbaya saçmalığını. Bunun hiçbirimize faydası yok." Aynı fikirde değildim ama devam etmesine izin verdim. "Daha fazla saygıya, sınırlarımızı yeniden müzakere etmeye ve bazı bölgeler arası dağıtım avantajlarına ihtiyacımız var. Bunlardan en azından birini elde etmek için bu bizim şansımız. Vincent Romano gibi neredeyse hiç tanımadığınız biri için bu şanstı vazgeçmek sendikaya iyilik yapmak anlamına gelmez."

"Sözlerinizi dikkate alacağım." "Herkesin istediği bu."

"Not edildi."

"İstedğim hiçbir şeyi yapmayacaksın, değil mi?"

İçimi çektim ve elimi yüzümde gezdirdim. Cris haklıydı. Görüşmelerden vazgeçtiğimde De Luca sendikasını düşünmüyordum. Ren'i düşünüyordum. Ama burada sorumluluklarım vardı ve bunlar her şeyden önce De Luca ailesiydi.

Cris'e bir bakış attım. "Bölgeler arası bir dağıtım rotası için pazarlık yapacağım ve eğer yapabilirsem sınırların yeniden görüşülmesini sağlayacağım."

"Çok şükür."

Gözlerimi devirdim. "Seni terfi ettirdiğim için her gün pişmanlık duyuyorum."

"İyi ki tek arkadaşın benim." İçkisinin geri kalanını sanki altı haneli bir şişeden değil de Two Buck Chuck'tan içiyormuş gibi fondip yaptı. "Ve arkadaşın olarak, Vitali denen kızla yaşadığın bu şeyin kimse için iyi olmadığını söylemek zorundayım. Eğer birlikte olursanız, bizi Vitali ailesinin radarına sokarsınız ki bu aslında iyi bir şey değil. Eğer ayrılırsanız, özellikle de bu çirkin bir ayrılıksa, bizi Vitali ailesinin radarına daha fazla sokarsınız, gerçekten kötü bir şekilde. Her iki durumda da Vitali ailesinin radarının boktan tarafındayız. Sendika için iyi olmaz Damian. Şimdiden feda ettiklerini düşün."

En kötüsü de ne kadar haklı olduğuydu. "Senin fikrini sormadım."

İki elini de havaya kaldırdı. "Tamam. Sadece sendikayı düşün. Bu senin tek işin."

"Ses tonunu görmezden geleceğim çünkü haklısın. Sen benim tek arkadaşımsın." Gülüşünü kestim, piç herif. "Müzakereler için ilk ben olmalıyım ve-"

"Senin kız bunu senin için yapabilir," diye bitirdi. Telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj attım.

Bir iyiliğe ihtiyacım var.

Ekranda üç nokta belirdi ve telefonum çalmadan önce tam beş dakika boyunca orada kaldı.

Renata: Tabii.

Damian: Bugünkü görüşmelerde ilk benim gitmem gerekiyor.

Renata: Oh, hepsi bu mu?

Damian: İğneleme mi bu?

Renata: ...

Damian: Hepsi bu değil.

Renata: Başka ne var?

Olduğumuzu kabul etmeni istiyorum. Toplantı bittiğinde konuşacağız. Her şeyi açıklayacağız. Artık yalan yok. İletişimsizlik yok. Artık korku yok.

Renata: Korkmuyorum.

Damian: Bundan anladığın bu mu?

Cevap vermedi ve yalnız olduğunu dūřündüęü zamanlarda kendi kendine söylediğini duyduğum řeyi mırıldandığını hayal edebiliyordum: "Zayıf olma. Sen bir Vitali'sin. Vitaliler korku hissetmez." Neden bu kadar korktuğunu hiç öğrenememiştim. Ren'den gerçeği öğrenmek, şişedeki son şampuanı sıkarak çıkarmaya çalışmak gibiydi. Neredeyse imkânsızdı ve bir damla bile alsam şanslıydım.

"Neden korkuyorsun?"

Sorum Cris'i şaşırtmış olmalıydı, çünkü onu uzun zamandır görmediğim kadar telaşlıydı. Yarım yamalak bir cevap bekliyordum ama onun yerine gözlerimin içine bakarak şöyle dedi: "De Luca ailesinin başına bir şey gelmesinden, tüm Devils Ridge kasabasının ve De Luca'nın gelirine bağımlı olan diğer tüm ailelerin ve şehirlerin zarar görmesinden korkuyorum. Söz konusu olanın gerçek hayatlar olduğunu söylememe gerek yok. Hayatları her gün verdiğimiz kararlara bağlı olan erkekler, kadınlar ve ocuklar."

Onun korkuları benimkileri yansıtıyordu. De Luca sendikasını istediğimi biliyordum, ama sorumlulukları çok ağır olabilirdi. Bu işi kabul etmemin tek nedeni Angelo'nun bunu hak etmemesi ve başka kimsenin yapamayacak olmasıydı. De Luca isminin gelişmesini istiyordum, böylece ona bağlı olan herkes gelişebilirdi. Gerçekten.

Cris devam ederken hiçbir şey saklamadı. "Bu toplantı sendikamız için çok şey yapabilir. Sen benim en iyi arkadaşımsın, bunu sana söylememin tek nedeni de bu. Bunu tepki çekmeden söyleyebilecek tek kişi benim ve bunu hafife almıyorum. Bir saat içinde toplantıya girdiğinde

kafanızın dik olması için. Dikkatin dağılmasın. Sana bağılı kaç hayat olduğunu biliyorsun. Başka hiçbir kadınla böyle olmadın."

O haklıydı.

Kahretsin, çok haklıydı.

Başını iki yana salladı. "Bu kızda seni her zaman bu hale getirecek kadar farklı olan ne var bilmiyorum."

Aradaki fark, ben başka kadınları

sevmiyordum. Renata Vitali'yi seviyordum.

Gerçeklik kolaydır. Zor olan aldatma işidir.

- LAU RYN HILL

Renata Vitali

Damian'ın son iki saati nasıl geçirdiğini bilmiyordum ama şimdi buradaydı ve benden başka kimse bu durumdan memnun görünmüyordu. Aslında, bundan mutlu olduğumdan bile emin değildim. Benim gibi insanlar için bir kelime vardı.

Bağlılık fobisi.

Yaşadığım her ilişki başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Babam annemi hep aldattı. Annem ise hiçbir zaman gerçek bir ilişki yaşamadığı ölü bir adamı hâlâ seviyordu. Damian'ın annesinin ölümünden sonra şüpheli durumlar olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu. (Bu kadar çok kişinin annesini babasının öldürdüğünü düşündüğü gerçeği göz önüne alındığında, nasıl bir ilişki düşünebildiğine dair hala hiçbir fikrim yoktu). Damian'la ilişkim benim yalanım yüzünden bitmişti ve ben de *onun* yalanını suçlamıştım.

İlişkiler yürümüyordu ve bunu rahatlıkla kabul ediyordum. Damian'ı unutmaya çalıştığım on yıldan sonra, onunla tekrar bir ilişkiye girmenin iyi sonuçlanmayacağını biliyordum. Bu, ona hâlâ değer veremeyeceğim ya da benim için fiziksel olarak yapabileceklerinden zevk alamayacağım anlamına gelmiyordu.

Az önce Maman'la telefonda konuşmuştum, o da bana duvarlarımı indirmemi bir kez daha hatırlatmıştı, ama bu sefer kendimi bağlılık fobime rağmen bunu gerçekten düşünürken buldum. İnsanların Damian'ın burada olmasının üstesinden gelmesini beklerken uzun masanın ağır, parlak cevizleri dirseklerime sürtünüyordu.

Ortalık sakinleşince boğazımı temizledim, kitabı açtım ve konuşmaya başladım. "Bugün burada Vincent Romano'nun ölümüne saygı amacıyla barış görüşmelerinin ikinci turu için yeniden bir araya geliyoruz. Karşı çıkan sendikalar varsa, şimdi yapabilirler."

Uzun bir sessizlikten sonra tekrar başladım. "İkinci yuvarlak masa toplantısı, yeniden müzakereler için bir fırsat ve Vincent Romano'nun vefatında ona saygı duyulması için bir hatırlatma niteliği taşıyor. Birazdan De Luca ailesinden başlayarak tartışmayı açacağım."

Bir anlık öfke masaya yayıldı. Boğazımı temizledim ve odadaki tüm liderlere ters ters baktım. Benim yüzüm "ısır beni" diyordu, onlarınki ise "çok isterim". Yine de onlara baktım ve bu ülkenin en güçlü adamlarından bazılarını karşıma alırken nasıl olup da zerre kadar korku duymadığımı ama Damian'la fiziksel bir ilişkiye girme fikrinden bu kadar endişe duyduğumu merak ettim.

Odanın geri kalanıyla birlikte transkriptçi de sustu. Kayırmacılığa öfkelenmişlerdi ve bunda da haklıydılar. Ama bu onların saçmalıklarını kabul edeceğim anlamına gelmiyordu.

Damian'a döndüm ve bakışlarında hiçbir şey saklamadı. "De Luca ailesi ne talep etmek istiyor?"

Bana baktı, gerçekten bana baktı. Sertleşmiş yüzünde bir kararsızlık ve pişmanlık ifadesi belirdi, sonra rahatladı ve şöyle dedi: "De Luca ailesi Vincent Romano'nun vefatı nedeniyle bir açıklama yapmayı reddediyor."

Buradaki herkes müzakereleri pas geçmek ya da De Luca sendikası tarafından alt edilme riskini göze almak zorundaydı. Marco Camerino'nun kızgın ifadesi azalmamıştı. Rafaello Rossi tedirgin görünüyordu. Romano ailesi memnun görünüyordu, çünkü geçmişte yaslı sendika her zaman kaybeden taraf olmuştu ve en azından şimdi bundan kurtulmuşlardı. Ranieri Andretti kayıtsız görünüyordu ama Vince'in ölümüyle ilgili suçun büyük kısmı ondaydı. Bu yüzden onun duyguları benim öncelikler listemde son sıradaydı.

Ya Damian?

İkimiz de sendikasının bu görüşmelere ihtiyacı olduğunu bilmemize rağmen, elindeki kozu yine bırakmıştı.

O beni seçmeye devam etti ve benim de onu seçme zamanım gelmişti.

T Sadece Damian ve ben kalana kadar oda temizlendi. Herkes gidince kapıyı kapattı.

"Bana ne bakıyorsun öyle?"

Başımı salladım. "Sana hayran mı kalmalıyım yoksa dehşete mi düşmeliyim bilemiyorum. Sendikanın onları temsil etmene ihtiyacı var. Onları ikinci plana atmaya devam edemezsin."

"Elimde değil."

"Biliyorum."

Ben de öyle yaptım. Beni ilk sıraya koydu. Hep öyleydi.

"Öyle mi, Ren?" Durduğum yere bir adım daha yaklaştı, popomun bir kısmı masanın üzerindeydi. "Çünkü bu hareketleri yapmaya devam ediyorum ve sen beni itmeye devam ediyorsun, ama ikimiz de beni istediğini biliyoruz. Bunu inkâr etme bile." Cesaret edemedim. "Sana ulaşmak için ne yapmam gerekiyor?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama korku beni ele geçirdi. "Güçlü olmam gerekiyor ama ne zaman seninle tekrar birlikte olmayı düşünsem donup kalıyorum ve bu mantıksız korku beni ele geçiriyor. Hiçbir anlamı yok. Sen benim kalbimi kırmadın. Seni terk ederek kendi kalbimi kırdım. Neden böyle olduğumu bilmiyorum. Neyim var benim böyle? Neden bu işi yürütemiyorum?"

Beni anlamak zorundaydı, ifade edemediğim duygularımı anlamak zorundaydı. İkimiz de aynı bileşenlerden oluşuyorduk. Kırık kalpler. Kırık çocukluklar. Bizi de kıran kırık ebeveynler. Bu dünyada beni anlayabilecek biri varsa, o da oydu.

"Korkuyorsun. Bunu anlıyorum. Ama eğer biri için adım atacaksan, bu ben olayım."

Tabii ki haklıydı. Bir ay önce balo salonunda olmanın, insanların Vincent'la ilgili hikâyelerini dinlemenin nasıl bir his olduğunu hatırladım, ne kadar çok şey kaçırdığımı biliyordum. Artık Damian'ı kaçırmak istemiyordum.

Bir süre cevap vermedim. "Bir sıçrama olmak zorunda mı?"

Kendini gülümsemekten alıkoydu ama ben bunu gözlerinde görebiliyordum. "Bir sıçrama olabilir." "Zıplama konusunda iyiyimdir."

Şüpheciler asla kandırılmaz.

- RB'Yİ KANITLA

Damiano De Luca

D Reklam yemeğın yarısında aradı. Sendika liderlerinin geri kalanıyla birlikte masaya oturdum. Ren, Asher'ın restoranının diğerk tarafındaydı, çünkü Asher zaten

Bu sabah toplantıdaydı ve akşam yemeğinde elini fazla zorlamak istemedi.

Babam aradığında telefonu açtım ve banyoya giden koridora daldım.

Babam konuşmadan önce onu selamlamamı bile beklemedi. "De Luca ismini temsil ediyorsun ve her şeyi berbat ediyorsun. Sana bu iş için uygun olmadığını söylemiştim. Tam bir utanç kaynağısın."

"Ne istiyorsun, yaşlı adam?" Bunun için zamanım yoktu.

"Bak, para sıkışık-"

Bir kahkaha attım. "Şimdi kapatıyorum." "Bekle!

Beni dinle."

Yaptım, çünkü onun düştüğü durum beni eğlendiriyordu. Kemerinden dolayı sırtımda yara izleri bırakmıştı ve ben de ona bana bunu yapma gücünü veren imparatorluğu elimden almıştım. Bunu biraz yüzüne vurmak iyi hissettirdi.

Belli ki telefonu yüzüne kapatacağımdan korktuğu için kelimeleri olabildiğince hızlı söyledi. "Bana bu ay normalde aldığımın yarısını göndermişsiniz."

"Ödeneğiniz azaltıldı ve bunu daha çok hak eden kişilere yeniden dağıtıldı. Humane Society. ASPCA. İnsan Hakları Kampanyası, ACLU, Güney Yoksulluk Hukuk Merkezi ve yaklaşık bir düzine kadın sağlığı kliniğı."

Açık olmak gerekirse, bu gezegendeki hemen herkes parayı babamdan daha çok hak ediyordu, ama ben özellikle onun nefret ettiğı şeylere bağış yapmayı seviyordum. Muhtemelen kendimden asla esirgemediğim tek zevk buydu.

"Lanet olsun! O benim param! Beni zaten hayattaki en büyük başarıları torunları olan insanlarla birlikte bir huzurevine yerleştirdiniz. Ben Angelo De Luca'yım!"

Tam bir baş ağrısıydı. O böyleydi. Arada bir parasını bitirirdi ve kavgacı bir telefon alırdım, hepsinin sonu aynıydı, telefonu suratına kapatırdım.

"Bu telefon görüşmesinin gerçek bir amacı var mı yoksa sadece zamanımı boşa harcamak için mi?"

"Senin şu kız. Vitali." Sözleri arada bir geveliyordu, takma dişleri sarhoşken muhtemelen biraz kayıyordu. "Onu seçersen sendikayı kaybedersin ve harçlığım da gider. Sakın çuvallama."

Renata'nın burada olduğunu bilmesi beni sinirlendirdi. Daha yaşlı askerlerden bilgi aldığını biliyordum ve bana iyi hizmet eden insanlarla akraba oldukları için onların peşinden gitmedim, ama yine de bu kadar bilgili olması beni rahatsız etti.

Parmaklarım telefonumu sıkıca kavradı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Paramı işletmen beni ilgilendirir."

"Ben senin paranı yönetmiyorum. De Luca sendikasının parasını yönetiyorum, ki bu artık senin paran değil."

"Vitali denen kızı bırak. O ölü bir ağırlık."

"Hayır."

"Seni nasıl bu kadar azdırdı?"

"Buna aşk deniyor. Bir ara sen de denemelisin, Angelo. Belki seni daha az pislik yapar."

Çılgın kahkahası kulağıma geldi. Bu kahkahayı duymayalı uzun zaman olduğunu biliyordum, çünkü beni gerçekten ürpertmişti.

"Aşk." Tekrar güldü. "Aşk!" Kahkahası onu çılgına çevirirken Teksas aksanı daha da derinleşti. "Aşk diye bir şey yoktur! Aşk, annen beni öldüremeden onu öldürmemdir." Tekrar homurdandı. "Aşk. Öyle bir şey yok."

Renata Vitali

O akşamki yemekte nispeten zarar görmeden oturdum. Karşımdaki iki Camerino askeri çıktıkları İtalya gezisinden bahsederken, yanımdaki kadın -sanırım adı Marquessa'ydı -scoffed.

Bana döndü. "Akdeniz'i son ziyaretimde Papa ile akşam yemeği yedim."

Başımı salladım ve kızgınlığımı kendime saklayarak kibarca gülümsedim.

"Bu çok hoş."

"Öyleydi." İçini çekti ve topuzunu okşadı. Tahmin etmem gerekirse kırklı yaşlarında olduğunu söyleyebilirdim ama yetenekli estetik ameliyatlari onu otuzunda gösteriyordu. "İtalyan başkanla görüşmek için toplantıyı kısa kesmek zorunda kaldım. Gördüğünüz gibi meşgul bir adam ama bana her zaman zaman ayırır."

Onun benim vaftiz babam olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Başımı sallarken bunu kendime sakladım. "Ne kadar harika biri."

Camerino askerlerinden birinin karısı bana gülümsedi. "İtalya'dan geliyorsun, değil mi?"

"Evet, ancak ülkeme dönmeyeli uzun zaman oldu. "

"Bir aksan bile duymuyorum!"

"Amerika'da yatılı okula gittim ve çok çabuk bıraktım." Marquessa ofladı pufladı. "Amerika'da yatılı okul mu? Ben çocuklarımı İngiltere'ye, düzgün eğitim alabilecekleri bir yere. Bugünlerde Amerika'da öğretmenlere güvenemezsiniz. Hiçbiri işini nasıl düzgün yapacağını bilmiyor."

Masanın altında yumruklarımı sıktım, Marquessa devlet okulunda öğretmen olduğumu bilseydi dilini ısırır mıydı diye merak ediyordum. Sendika hiyerarşisinde Marquessa herhangi biri değildi. O sadece bu masadaki en yüksek rütbeli üyeydi -çünkü ben teknik olarak mafyanın dışındaydım- ve güç peşindeydi.

Camerino'nun karısı kaşlarını çatı. "Lise öğretmenim üniversite başvurularımda bana yardımcı oldu, tavsiye mektubumu gönderdi ve başvurular için para toplamama yardımcı oldu. Sonunda Degory'ye girdim ve yüksek onur derecesiyle mezun oldum."

Degory, Doğu Yakası'ndaki Ivy League okullarına rakipti ama Marquessa yine de alay etti. "Ben Oxford'a gittim. Çocuklarım da gitti. Kendi liyakatleriyle, dikkatinizi çekerim. İngiltere'de Amerika'da olduğu gibi kayırmacı bir miras yok."

Bu kadın Amerikalı olduğunun farkında mıydı?

Marquessa öne doğru eğilip elimi okşadığında istakozumdan iki kaşık almıştım ve "Neden yine buradasın canım?" diye sordu.

Onu duyan olup olmadığını görmek için etrafa bakındım. Birkaç kafa bize doğru döndü ama bir şey söylemediler. Tüm sendika liderlerinin oturduğu ana masadan daha uzakta bir masa seçmiştim. Burada kimseyi tanıımıyordum.

Birkaç asker ve Camerino'lu bir *caporegimin* karısı belki. Muhtemelen benim bir Vitali olduğumu biliyorlardı ama on yıldır bu dünyanın dışında olduğum için aradaki bağlantının ciddiyetini fark etmemişlerdi. Daha önceki sözlerine bakılırsa, *caporegime'in* karısı kesin olarak biliyordu.

Gözlerim Damian'ı aradı ama o ana masayı terk etmişti, benim de orada olmam gerekirdi. Kayırmacılıkla ilgili geçerli kaygıları gidermek için herkesin önünde bir araya gelmeye ihtiyacımız vardı ve kenarda oturanın Damian olması De Luca'nın adını lekeleyebilirdi. Onun yerine ben olsam daha iyiydi.

Damian ve ben itme ve çekme işimizi yapmıştık. Yuvarlak masada ilk seçimi ona verdim. Vince'in benim için ne kadar önemli olduğunu bildiği için Vince adına müzakerelerden vazgeçti. Ana yemek masasındaki koltuğu ona verdim. Yakında benim için bir şey yapacağından hiç şüphem yoktu.

Onun için

oradaydım.

O benim için

oradaydı.

Zaman kadar eski bir

hikaye.

"Bu partiye nasıl girdin?" Beni inceledi. "Vincent Romano'nun ölümü şehirde en çok konuşulan olay oldu. Önüne gelen herkes davaya katılmaya çalışıyor. Sen nasıl geldin buraya?"

Ona döndüm. İnançsızlığım içimi kaplamıştı ama belli etmedim. "Pardon?"

Karşılık vermek için ağzını açtı ve ben ikinci sınıf, kıcını kaldıran bir yanıt vereceğini tahmin edebiliyordum, ama yandan bir şey yakalayınca gözleri büyüdü. "Aman Tanrım."

Damian bize yaklaştı ve kızgın görünüyordu. Öfkenin bana yönelik olduğundan şüpheliydim ama oradaydı ve kükrüyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. Yanımdaki kadın oturduğu yerde kıpırdandı. Bütün gece övünmesine rağmen, bir sendika patronunun huzurunda tedirgin görünüyordu. Bütün gece yerden yere vurduğu De Luca ismine karşı önyargılarına rağmen, ona nefret ettiğim ama suçlayamadığım bir şekilde tepki verdi. Ne de olsa Damian kendi liginde görünüyordu.

Masama ulaştığında benden başka kimseye bakmadı. "Gitmek ister misin?"

Belli ki bir şeyler olmuştu çünkü bu, dikkatleri ilişkimizden uzaklaştırmanın tam tersiydi. Gözlerim odayı taradı. Komşu masalardaki insanlar bize bakıyordu. Odanın ortasında Bastian bize doğru bakıyordu ama gözlerinin üzerimizde olduğundan emin olmak için buradan tam olarak göremiyordum.

Bir şey olmuştu ve Damian onun yanında olmam için bana bakıyordu. Onu inceledim. Saçları biraz yukarı kalkmıştı, sanki ellerini birkaç kez üzerinden geçirmiş gibiydi. Gözleri koyu renkti, elmacık kemikleri ve çenesi keskin ve öfkeli hatlara sahipti. Elllerinde telefonunu sıkı sıkı tutuyordu. Parmak eklemlerinin uçları biraz beyazlaşmıştı.

Biliyordum ki, eğer onunla bu şekilde ayrılırsam, "zıplıyor" olmayacaktım. Sıçırıyor olurdum.

Ama bana ihtiyacı vardı.

"Aklında ne var?" "Duruma göre değişir. Zıplıyor muyuz yoksa sığıyor muyuz?"

Sertçe yutkundum ve onun öfkeli, titreyen ellerini ve içgüdülerimin ona yardım etmek için her şeyi yapmak istediğini fark ettim. "Sıçramak."

Bana -ve belki de acısını silmeye- o kadar odaklanmıştı ki, konuşurken etrafımızdaki insanları fark ettiğini bile sanmıyordum, sözleri açık sözlü ve özür dilemezdi. "Kütüphaneye gideceğiz ve tüm kitaplar yere düşene ve dik duran tek şey biz olana kadar seni bir kitaplığa yaslayıp becereceğim. Seni şimdiden uyarıyorum, benimle ayrılmayı seçmeden önce, seks öfkeli olacak ve ayrı geçirdiğimiz on yılı sistemlerimizden atana kadar durmayacağım."

Marquessa'nın nefesi kesildi. İki Camerino askeri, erkekliklerini sorgulayan güvensiz bakışları paylaşıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Damian'ın pis bir alfa erkeği olmak için edepsiz konuşmalara ve kaba sözlere ihtiyacı yoktu. Gözlerinden okunuyordu. Birbirimizin karşısında durduğumuzda bile bana her zaman içimdeymiş gibi hissettiren o soyun beni bakışları.

Ama şimdi o buradaydı, bana en iğrenç şekilde bir çıkış yolu sunuyordu ve ben bunu kabul etmek istemiyordum. Sıçramak, düşmek, ona çarpmak istedim. Acısını almak, şişelemek ve artık ona zarar veremeyeceği bir yere gömmek istedim. Kendini benim içimde kaybetmesini istedim.

Ayağa kalktım, masa arkadaşlarıma döndüm, yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırdım ve özellikle Marquessa'ya odaklandım. "Bu gece sizlerle yemek yemek çok güzeldi ama Oxford'a gitmeyen Amerikalı devlet okulu öğretmenimin kıcı bir düzine farklı şekilde sikilmek üzere." Marquessa'ya göz kırptım. "Bir dahaki sefere İtalya'ya gittiğinizde aileme ulaşmaktan çekinmeyin."

Çenesini yukarı kaldırdı ama gözleri Damian'ın bir elini belime dolmasına takıldı. "Peki onlar kim?"

"Vitali."

Damian'la birlikte dönüp gitmeden önce onun genişlemiş gözlerinden bir ipucu yakaladım. Birkaç dakika sonra kütüphaneye giderken onun arabasının arkasında oturuyorduk. Avuç içi uyluğumun üst kısmına dayanırken bölme bize mahremiyet sağlıyordu.

Bana döndü. "Soyadını gururla söylediğini ilk kez duyuyorum."

"Buna alışma."

Gözleri parmağımdaki dövmeye kaydı ve başını salladı. "Bunu planlamamıştım."

Yalan söylemeyin, çünkü yalanlarınıza inananlar aynı zamanda size inananlardır.

- BİLİNMIYOR

Renata Vitali

Küçük kuytu odamdaki komodinin kenarına oturdum. İnsanlar kütüphanenin başka yerlerinde okuyor ve ders çalışıyordu ama burası sessizdi. Damian bana öfkeli bir seks sözü vermişti ve bunu yerine getirirse duyacaklardı. Yapamazdım.

kendimi umursamaya getirdim.

Damian yanımda bir şişe viski getirmişti ama açmamıştı. Yatağıma oturdu, şişe de yanında duruyordu. Dünyaya göre Damian De Luca eğitilmişti, çok zengindi ve neredeyse bütün bir kasabanın sahibiydi.

Dünyanın en zengin ülkesindeki en büyük kıta devletini kontrol ediyordu. Bunun büyük bir kısmı yasal olmayan anlaşmalardan oluşsa da, nesiller boyu süren, kurallara uygun girişimleri bu ülkedeki en büyük eski para kodamanlarına rakipti. De Luca bölgesinin büyük bir kısmı etkileyici petrol arazilerini içeriyordu ve Damian'ın parası ve gücü olduğunu biliyordum.

Ondaki bu gücü görürken, kimsenin görmesine izin vermediği yanlarını da gördüm. Parçalanmış çocukluğunun parçalanmış kısımlarını. Onunla birlikte yaşarken, babasının onu kemerle dövdüğünü, duygusal olarak istismar ettiğini ve defalarca aşağıladığını duymuştum. Tacizi kabullenmişti, gözleri hesaplıydı, saldırmak için bir an bekliyordu. Bu yüzden ben gittikten sonra babasını tahtından indirdiğini duyduğumda şaşırmadım.

Ama diğerlerinin gafil avlandığını biliyordum. Papa beni aramış, beklenmedik darbe için bir açıklama istemişti. O Damian'ı anlayamıyordu ve ben de diğerlerinin görmeyi reddettiği şeyi açıklayamıyordum.

Damian'ın sabrı ve gücü ona tahtını kazandırdı ama aynı zamanda dengesini de bir kenara itti. Belki de bu bir dönüm noktasıydı. Belki de sonunda kırılmasına izin verdi ve ben de parçaları toplamak için burada olma ayrıcalığına sahip oldum. O zamanlar hiçbir şey yapmamıştım ama bu hatayı bir daha yapmayacaktım.

Bir şey söylemesini bekledim. Takım elbise ceketini çıkardı, kravatını gevşetti ve gömleğinin birkaç düğmesini açtı. Sonra kol düğmelerini çıkardı. Onları kenara fırlattı ve kollarını sıvamak için acele etmedi.

Yaptığı her hareket kasıtlı gibiydi ve beni tahrik etmelerini istemediğini biliyordum, ama ettiler. Meme uçlarım beklenti içinde çakırdadı. O

Acı çekiyordum, tahrik olmuşum ve ilişkimiz benim için çok karıştı.

"Aşka inanıyor musun?" Sesinin kısıklığı havayı yırttı.

"Damian-"

"Bizi kastetmiyorum. Genel olarak demek istiyorum." Tereddüt ettiğimde gözleri karardı, özel olarak yaşadığım tüm ilişkileri düşündüm.

"Yani, bu bir hayır."

"Hayır, aşka inanıyorum. Sadece gerçek hayatta hiç görmedim."

Bizimkinin dışında, ki o da boktan bir aşktı. Satır aralarını okudu.

"Bizimki de dahil."

Ellerimle oturduğum komodini kavradım. "Ben öyle bir şey demedim."

Gömleğinin düğme sırasını kavradı ve sabırsızca çekerek gömleğini ve onunla birlikte düğmelerini parçaladı. "Annem babamı severdi. Gerçek sevgiyi. Sahte ya da sahip olduğunuzu sandığınız türden değil, varlığınızın her zerresiyle var olduğunu bildiğiniz türden." Bana doğru yürüdü ve bacaklarımın arasına girdi. "Bunu hiç anlamadım ama ona tüm kalbiyle güvenmişti. Onunla ne yaptığını bilmek ister misin?" Cevap vermeme beklemedi. "Kalbini çiğnedi ve sonra da onu öldürdü. Babam annemi öldürdü."

Başımı salladım. Söylentiler duymuştum ama bunlar sadece söylentiydi. Akşam yemeğinde bana yaklaştığında elinde tuttuğu telefonu hatırladım.

"Daha önce babanla telefonda mı konuştun? Bunu sana o mu söyledi?"

"Onu öldüremeden önce onu öldürdüğünü söyledi. Nedenini bilmek ister misin?"

Başımı salladım. Gerçekten istemiyordum ama dinleyecektim çünkü bana ihtiyacı vardı. "Neden?"

"Çünkü aşk diye bir şey yoktur." "Bunu kastetmiyorsun."

Aramızda aşka inanan hep o olmuştu, bana yardım ederken korkularımın üstesinden gelmem için bana zaman tanıyordu. Sözleri beni endişeye sürükledi ve kendimi toparlamak için ihtiyacım olan kadar zamanım olmadığını fark ettiğimde vücudumdaki değişimi hissettim. Bir şeyler oldu. Hayat değişti. Damian'ı istiyorsam (ki istiyordum), bir hamle yapmalıydım.

Sesi sert ve çiğdi. "Ona seni sevdiğimi söyledim,"-ifşaatı karşısında ellerim titredi-"ve o da bana aşk diye bir şey olmadığını söyledi."

"Baban bir psikopat ve yalancı." Başımı salladım ve hayatımda attığım en büyük adımı attım. "Seni seviyorum Damian. Aşk var ve biliyorum ki

Çünkü seni seviyorum."

Onu kendime getirmek istedim. Ona sarılmak. Aşka olan inancını tazeleyen kişi olmak. Bunun yerine, onun bir hamle yapmasını bekledim. Beyanıma yanıt vermedi ve bu beni derinden yaralasa da ısrar ettim.

"Hiç kurt gördün mü?" Bir elimi göğsüne koydum ve ona doğru eğildim. "Kurt ve puma besin zincirinin en üstünde yer alır. Puma yalnız yaşarken, kurt sürü halinde hareket eder. Daha hızlı, daha zeki ve daha vahşidir."

Gözleri kapalıydı ama bana odaklanmıştı ve devam etmemi istiyordu.

Ellerimle vücudunu keşfettim ve bacaklarımı ona doladım. "Puma kurda karşı savaşı kaybeder ve tek başına ölür. Ama kurt sürüsünü bulur. Onları daha iyi hale getirir. Ve eşini bulduğunda, ömür boyu onunla çiftleşir, onu acımasızca savunur. Sadakatle. Sonsuza dek. Ölüm onları ayırana kadar."

Bacaklarımı kullanarak onu kendime doğru ittim, ta ki vücudu tamamen benimkine değene kadar. "Angelo De Luca puma olabilir ama sen kurtsun Damian. Angelo yalnız ölecek, sen ise sana sadık insanlar ve seni seven biriyle çevrili olarak gelişeceksin."

Gözleri açılmadan önce kapandı ve benimkilere kilitlendi. Eli yüzümü kavradı ama dokunuşu nazik olmaktan çok uzaktı. "Gitmek için son şansınız, Prenses."

"Ben kalıyorum." Yüzümü çevirdim, avucunun ortasına bir öpücük kondurdum ve tenine hafifçe güldüm. "Sana daha önce de söyledim Damian. Ben şövalyeyim."

"Haklısın. Bu gece sana prensesmişsin gibi davranmayacağım ama şövalyeymişsin gibi de davranmayacağım." Boştaki eli dış uyluğumdan belime doğru bir yol izledi ve arzuladığım bir şekilde tehlikeli hissettirdi. "Sana gitmen için bir şans veriyorum." Yüzündeki karanlık ve öfkeli ifade ters yöne kaçmam için yeterli olmalıydı.

Ama en azından acısını biraz hafifletmeye çalışmalıyım.

"Gitmek istemiyorum." Sesim sertleşti ve kendime daha fazla güvenerek tekrar denedim. "Ben kalıyorum."

Sonunda perdeyi aralamaya başlamıştık ve her şeyin en iyi şekilde parçalandığını hissediyordum. Ondan bir şeyler saklamaktan bıkmıştım. Bağlanmaktan korkmaktan bıkmıştım. Angelo De Luca lanet olası bir yalancıydı ve babam da daha iyi değildi. Damian ve ben ebeveynlerimiz değildik. Biz daha iyiydik,

ve bu işi başaracaktık çünkü birbirimizi gerçekten seviyorduk. On yıl sürmüştü ama oluyordu ve ben daha mutlu olamazdım.

Damian'ın ifadesi karardı ve sesi sertleşti. "Elbiseni çıkar."

Ben yaptım.

Kendimi ona açtım; bedenimi, kalbimi ve her şeyimi.

Çok fazla güvenerseniz aldatılabilirsiniz, ama yeterince güvenmezseniz azap içinde yaşarsınız.

- FRANK CANE

Renata Vitali

H Bir adım geri çekildi ve çıplak vücuduma hayranlıkla baktı. Nefes aldıkça göğüslerim hareket ediyordu ve onun önünde masaya otururken külot giymemiştim. Meme uçlarım o kadar sertti ki neredeyse acı veriyordu. Gözlerini dikmiş

Benim yanımda olmanın kötülüğü uzaklaştıracağını umuyordum.

Harekete geçmedi, ben de onu kışkırttım. "Bana ne istersen yapmanı istiyorum."

"Ne dilediğine dikkat et."

Uyarısını görmezden geldim. "Senden hiçbir şey saklamamanı istiyorum." Yine de kendini tuttu.

Sesimi boğuk çıkana kadar alçalttım ve gözlerim ona kendini içimde kaybetmesi için yalvardı. "Bana öfkeli seks sözü vermiştin. Kitaplar yere saçılana ve ayakta kalan tek şey biz olana kadar beni raflara yaslayıp becereceğini söyledin."

İçindeki şalter atmış gibi, sertleşmiş bir sesle konuştu. "Bacaklarını aç."

Gömleği bedeninde açık dururken ve üzerinde hâlâ bir pantolon varken kendimi savunmasız ve çıplak hissederek onları ayırdım.

"Seni her gördüğümde, ne kadar çarpıcı olduğuna inanamıyorum. Orada olduğunu bilmenin ne kadar zor olduğunu ve her sabah senin yanında uyanamadığımı bilemezsin."

Gözlerimi kapattım, onunla yüzleşemeyecek kadar korkaktım. "Özür dilerim."

"Eğer bunu yaparsak, sonsuza dek benim olursun. Geri dönüşü yok." Gözlerini elime dikti. "O dövmenin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Gergin bir kahkaha attım. "Tabii ki. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir şeyi vücuduma dövme yaptırmam."

Gerçek şu ki, benim için bir anlamı vardı. Sadece neden olduğundan emin değildim. Bir gece uyandığımda evlilik parmağımın etrafına Sharpie kalemile bir yüzük çizmiştim; kına kalemile düzenli olarak izini sürmüştüm; ve bu yeterince kalıcı olmayınca, sarhoş bir gecede şehirdeki kalitesiz bir dövme salonunda tam olarak aynı çizgiyi dövme yaptırmıştım.

Gözleri önünde çırılçıplak duran amıma kaydı. "Buraya gel."

Masadan kaydım ve ona yaklaştım. Arkamda durana kadar etrafımda dolaştı, vücuduma uzandı ve göğüslerimden birini avuçlarının içine aldı.

Avuç içi. Elinden döküldü ve ikimiz de bana dokunduğu yere baktık.

Meme ucumu çimdikledi. "Son birkaç haftadır sikimi göğüslerinin arasına sokmak istiyordum."

Başımı omzuna yasladım. "Dün gece yüzüme boşalmanı hayal ederken kendime dokundum."

Öne doğru eğildi ve omzumu ısırıldı. "Pis, pis kız," diye övdü. Diğer elini kalçama bastırdı ve dudaklarımı geçip klitorisime değene kadar aşağı kaydırıldı. "Benden alışkın olduğun şey bu olmayacak."

Damian'ın babası, Damian'ın annesini öldürdüğünü itiraf etmişti. Damian normal davransaydı endişelenirdim. Bu bizim itme ve çekmemizdi. Ben incindim; o iyileşti. O incindi, ben iyileştim. Bu döngüyü kırmak bizi kırmak olurdu.

"Normale ihtiyacım yok." Ona dokunmak için arkama uzandım ama elimi itti. Dudağımı ısırdım ve inledim. "Kullan beni, Damian. Isır beni. Alay et beni. Becer beni. Ne istersen yap."

Sadece, lütfen, iyi ol.

Başını öne eğdi. "Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?" "RiA. Ben de temizim."

Dudakları yukarı kıvrıldı ve ses tonu alaycı bir hal aldı. "Prezervatifler prenses için çok mu iyi?"

Alaylarını duymazdan geldim. "Eğer ikimiz de temizsek ve ben doğum kontrol hapi kullanıyorsam-"

Damian'ın kahkahası sözümü kesti. "Seni çıplak soyamam için bana yalvaracak kadar muhtaç olacağını kim bilebilirdi?"

O görmese de gözlerimi devirdim. "Sik beni artık."

Nefesleri düzensiz ve sert geliyordu ve aklını ailesinden uzaklaştırabildiğim için içimde bir heyecan vardı. Ama sonra eli çıplak kıcıma değdi ve ben bağırdım. Acımamıştı ama beni şaşırtmıştı. Damian'ı görememek beni deli ediyordu.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde hareketsiz kaldım. Her iki avucu da kık yanaklarımı kavradı ve birini ısırıldı. Sertçe. Yakındaki odalardaki insanların duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık attım.

Tenime karşı konuştu. "İki elini de kitaplığa koy."

İki elimi de en yakındaki kitap rafına koydum. Nefesini amımın üzerinde hissedebiliyordum çünkü amım onun için ayrılmıştı, öne doğru eğildiğimde kığım havadaydı. Arkamdan yarığımı yaladı, dili doğrudan klitorisime gitti.

Yüzünü tenime gömdüğünde kalbim kontrolden çıkmıştı. Daha önce hiç arkadan yenmemiştim ve bu alıştığımdan çok daha samimiydi. Dili dış dudaklarımı okşadı. Dişleri derimi sıyırdı ve inlemelerim odayı boğana kadar sağ dudağıımı ağzına aldı. Bana karşı o kadar açtı ki, onu beni yemeye hazırlanan aç bir vahşi sanabilirdim. Bundan canlı çıkmak istediğımden emin değildim.

"Damian," diye inleyerek adını söyledim. Zar zor.

"Gecenin sonunda adımı öyle bir haykıracaksın ki sesini kaybedeceksin." Amıma karşı iğrenç sözler söylerken dudakları klitorisimi okşuyordu.

Yeterince ıslak olup olmadığıımı kontrol etme zahmetine bile girmeden üç parmağıını içime soktu. Ama öyleydim ve parmakları dudaklarımı ayırdığında ıslaklığıam amımdan aşağı damladı. Parmaklarını içeri ve dışarı iterken yaladı. Dudaklarını klitorisimin etrafına sardığında ve ağzını açarak öpücükler kondurduğunda inledim.

"Bana nasıl istediğini söyle." Talebi tenimi kavurdu.

"Daha hızlı." Onu hissedince nefes nefese kaldım. "Parmaklarını kıvr ve g noktama doğru bastır."

"Bunun için

yalvar."

Tereddüt

ettim.

"Yalvar." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ve istediğim son şey onun durmasıydı.

"Lütfen, Damian."

"Daha çok

yalvar."

"Lütfen. Lütfen. Lütfen," diye bağırdım. Parmaklarını sürdürdüm, nefes alabildiğine şaşırana kadar amımı ona doğru ittim. "Daha hızlı."

Aynı tempoyu sürdürdü, yarığım boyunca tembel vuruşlar yaptı. "Ne istiyorsun?"

"Daha hızlı!" Bana ihtiyacım olanı vermeyi reddettikçe hayal kırıklığıam artıyordu. Bunun yerine yavaşladı ve ben inledim. "Ne oluyor lan?"

Meseleleri kendi ellerime almaya çalıştım, parmaklarını olabildiğince iyi sürene kadar aşağı ittim.

Karanlık, eğlenceli kahkahası vücudumu ürpertti ve sonra parmaklarını içimden çekti, ayağa kalktı ve ereksiyonunu bana çarptı. Sert hamleleri bedenimi kitaplığa doğru iterken şaşkınlıkla çığlık attım. Sesim duvarlarda yankılandı ve umarım kütüphane neredeyse boşalmıştır, çünkü büyük bir L ile gürültü yapıyordum.

Zaten öfkeli olan hızını artırdıkça raftaki tutuşum sıkılaştı. Elleri beni sabitlemek için kalçalarımın her iki yanında dikili kaldı ve beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi. Her hamlesinde daha fazla kitap raftan yere düşüyordu. Umurumda bile değildi. Kapı çalındı ama görmezden geldik, küçük pantolonum havayı dolduruyordu.

Bir saniye sonra ahşap kapıdan kadınsı bir ses yükseldi. "Affedersiniz? İçeride iyi misiniz?"

"Tamam!" Damian "Siktir git!" diye bağırıp ardından gırtlaktan bir hırıltı çıkarınca bağırmaı başardım.

Onu hiç bu kadar özgür görmemiştim. Bu beni daha da tahrik etti. Bunu ben yaptım. Aklını başından aldım. Babasının neden olduğu acı ve ıstırapı uzaklaştırdım. Damian'ın başkalarının görme ayrıcalığına sahip olmadığı tarafını hep görmüştüm ama ben bile şeytanlarının ne kadar derine indiğini görmemiştim.

Çekingen bir cephenin, eğitimli bir kelime dağarcığının, ısmarlama takım elbiselerin ve sabrın arkasına saklandılar. Ve şimdi kapak açılmıştı, Damian her hamlesinde onları kovalarken geri çekilmedi.

Kapının dışındaki kişinin gittiğini düşündüm çünkü bir daha rahatsız edilmedik.

Damian'ın hızı kesilmedi ama aniden yüksek sesle konuştu: "Ben o değilim."

Sözlerinin bana yönelik olup olmadığından bile emin değildim ama "Hayır, değilsin. Sen daha iyisin." Hızını arttırdı ve ben inledim. "Oh, Tanrım. Damian!"

Bacaklarımdan birini tuttu ve alt rafa götürdü. Tek kelime etmeden talimatlarını izleyerek rafa kaldırdım. Bacağımı kaldırarak içimde daha derine kaydı ve G noktama daha sert bastırdı. Boşalmaya çok yaklaşmışım ve kendimi zor tutuyordum. Bunun bitmesini istemiyordum.

Omzumu ısırdı, diş izleri bıraktı. "Biz onlar gibi olmayacağız."

Onun durmak bilmeyen temposu karşısında başımı olabildiğince salladım. "Yapmayacağız."

Damian her zaman acısını içselleştirmişti ve ben her zaman kırılma noktasını bulacağını düşünmüştüm. Sadece bu gerçekleştiğinde içimde taşaklarının derinliklerinde olacağını bilmiyordum. Ama ona yardım ettiğim için mutluydum, her parçam şeytanlarını kovalamak için beni seçtiği için heyecanlıydı.

"Damian!" Yavaşlamasına ihtiyacım vardı. Böyle devam ederse beni boşaltacak ve her şey bitecekti. "Çok hızlı. Çok fazla. Dayanamıyorum."

"Evet, yapabilirsin." Etrafıma uzandı ve parmaklarıyla klitorisimi ovarak beni uçurumun kenarına getirdi. "Ve lanet olsun, sikimi alırken çok güzel görünüyorsun." Boynuma düzinelerce küçük öpücük kondurdu, içime girip çıkma şeklinin tek yumuşak kısmı buydu.

Onun üzerine sertçe boşaldım ve o durmak bilmeyen sikişini durdurmadı, parmakları klitorisimle acımasızca alay ediyordu. Sırtıma yaslandı ve duvarlarım ereksiyonunun etrafında spazm geçirirken kulağıma pis sözler fısıldadı.

Hiç bu kadar dar bir amcığa girmemiştım.

Duvarlarının etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum, sanki sikimin gitmesini istemiyormuşsun gibi.

Sikimin her yerine boşal bebeğim.

Kukun çok muhtaç bir amcık, Prenses.

Ve sonra bana şu sözleri söyledi: "Bana beni sevdiğini tekrar söyle."

Gözlerim buğulandı, aldığım zevk çok fazlaydı. "İstiyorum." Bunu söylerken dönüp gözlerinin içine bakmaya çalıştım ama hızlı temposu yüzünden göz kapaklarımı kapatıp rafı olabildiğince sıkıca tuttum. Bu yüzden kelimeleri tekrarlamakla yetindim, her tekrarda kendimi daha özgür hissediyordum. "Seni seviyorum, Damian. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

İçimden çıktığında bitkin düşmüştüm, tutunduğum kitaplığın ve belime doladığı kolunun yardımı olmadan kendimi zar zor ayakta tutabiliyordum. Yere düştüm, döndüm ve bacaklarımı altına sıkıştırarak kitaplığa yaslandım.

Kapüşonlu gözlerle ereksiyonuna baktım. "Daha gelmedin." Cevap vermedi ama ben ısrar ettim. "Gelmene yardım edeyim."

Gözleri üzerimde geziniyor, kabaran göğüslerime bakmak için zaman ayırıyordu. "Şu anda berbat durumdayım. Seni o kadar sert sikmemeliydim."

"Hoşuma gitti." Sesim harcanmış ve boğuk çıktı. "Beni daha sert becermeliydin." Gözlerim onun uzun ereksiyonunu izledi, her bir damarı ve başının mükemmel çıkıntısını katalogladı. Dudaklarımı yaladım. "Seni boşaltmama izin ver."

Öne doğru yürüyene kadar yüzünde kararsızlık vardı ve ben de beklentiyle diz çöktüm. "Nazik olmaya hazır değilim," diye uyardı.

Başımı salladım. "Sert severim."

Ve yaptım da. Bu sert, hiçbir şey saklamadan, istediğimiz gibi yaptığımız seks özgürleştirici hissettirdi. O beni sevdiğim için yargılamadı, ben de onu buna ihtiyaç duyduğu için yargılamadım. Aksine, bunu kaldırabileceğimi bilmesini sevdim.

"Aç." Elini uzattı ve başparmağı dudaklarım ayrılana kadar çenemi aşağı doğru itti. "Daha geniş."

Öne doğru eğilip parmaklarını içime sokup ıslaklığımı topladıktan sonra ereksiyonunun üzerine yayarken daha da açıldım. Ağzıma götürmeden önce ereksiyonunu birkaç kez okşadı. Öne doğru eğildim ve dilim sikinin üzerinde kayarak kendimi tadarken meme uçlarımı kalçalarına sürttüm. Tadım biraz tatlıydı, neredeyse hiçbir şeye benzemiyordu.

"Sperminin tadını alabiliyor musun? Seni ne kadar tahrik ettiğimi tadabiliyor musun?"

Ereksiyonunun etrafında "Evet," demeye çalıştım ama sesim boğuk çıktı, onun yerine başımı salladım.

"Güzel. Bunu sakın unutma, çünkü zaten benim olan bir şeyin peşinden koşturmandan nefret ediyorum Renata. Ve hata yapma, sen benimsin." Geri çekildi ve kendini ağzımdan kurtardı. "Yatağa. Sırt üstü yat."

Yatağa doğru koştum ve uzandım. Bacaklarımı tuttu ve yüzüm yatağın ortasına gelene kadar beni aşağı kaydırды. Vücuduma tırmanırken, sert boyu yüzümdeyken ve yumrukları vücudunu üstümde tutarken kalbim hızlandı.

"Ağzını aç."

Vay anasını.

İstedğini yaptım, dilim onu bir kez daha tatmak için can atıyordu. Yüzüme doğru itti, hareketleri özürsüz ve acımasızdı. Aletine karşı inledim ve titreşimler ereksiyonu boyunca ilerlerken inlemesine neden oldum.

Yüzümü sikti, bir saniye bile bırakmadı. Nefes almak için soluklandım ve bu işe yaramayınca burnumdan nefes almayı hatırladım. Vücudundaki sabun ve misk kokusu burnuma doldu ve ben onun her parçasıyla sarhoş oldum -tadı, dokunuşu, kokusu ve ağzımın derinliklerine doğru her itişinde esneyen yontulmuş karın kasları.

Bir elimi uzatıp karın kaslarında gezdirdim, hareketlerim sarsıntılıydı. Kalçaları her itişinde çakıllı meme uçlarıma sürtünüyordu ve ben onun sikinin etrafında inliyordum. Dölleri beni şaşırttı, içimden çıkarken ağzıma akmaya başladı.

Sağ eliyle kendini okşamasını ve yüzümün ve göğüslerimin üzerine fışkıran döllerini izledim.

Arkasına yaslandı ve üzerimde yarattığı dağınıklığa baktı. "Göğüslerini birleştir."

Ağzımda bıraktığı döllerı yuttum ve göğüslerımı sıktım. Parmaklarıyla yüzümdeki döllerı sildi, meme uçlarımdın etrafında daireler çizerek ovuşturdu ve tüm göğsüm kaplanana kadar döllerinin geri kalanıyla göğüslerimin vadisinin arasına daldırdı.

Sonra tekrar kendini okşadı, siki hala büyük ölçüde sertti ve uzunluğunu göğüslerimin arasına kaydırđı. Birkaç kez daha pompaladıktan sonra arkasına yaslandı ve bana baktı. "Şimdi, biri hariç her yerini becerdim." Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve gözleri hala perili görünse de, aynı zamanda doymuş görünüyordu. "Ona sonra geleceğim."

Yüce Tanrım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde kontrolü ele almama izin verdi, ona istediğim gibi biniyordum. Onu kızdırmak istediğim gibi kızdırdım. Ve boşalmasını istediğimde boşalmasına izin verdi. Yapış yapış olmuştuk, terlemiştik ve biraz dağılmıştik ama mutluyduk.

Rauntlar arasında babasının sırtında bıraktığı yara izlerini takip ettim. İnatçı, kabarık kenarlar, iyileşebildikleri kadar iyileşmişlerdi. O gece Angelo De Luca'nın Damian'ı kırbaçlamasını odamdan dinlemiştim, kırbaçlar acımasızdı. Ama artık o kadar da korkak bir genç değildim. Bir daha şehirden kovulmayacaktım.

Damian'ın kolları bana sarılmış halde uykuya daldığımda, iyi olacağımızı biliyordum. Biz ailemiz değildik. Daha iyiydik. Çünkü Damiano De Luca beni daha önce tanıştığım ve tanışacağım hiç kimsenin sevmeyi bilmediği bir şekilde sevdi - sabırla, zaman içinde, sınırsız, beklentisiz.

Ve onu sevdim.

Dünyaya gösterdiği yaklaşılamaz yanları. Bana gösterdiği sınır tanımayan yanlarını.

Ve özellikle de benden asla saklayamayacağı çürük, vahşi kısımları.

Bazen değişen insanlar değildir. Düşen maskedir.

- BİLİNMIYOR

Damiano De Luca

Renata göğsümdeyken uyandım. Oda hâlâ seks kokuyordu ve bahse girerim uyanık olsaydı, göğsüne bıraktığım döller onu rahatsız ederdi.

Kahretsin

Dün.

Hayatımın çoğunu birlikte yaşadığım o donuk sızı şiddetlendi. Babamın anneme bir şey yaptığından hep şüphelenmiştim ama asla emin olamamıştım. Gerçeği öğrenmek beni ne kadar mahvettiye, bir o kadar da rahatlattı. Hayatımdan bir yalan eksilmişti ve kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar özgür hissediyordum.

Ve Renata... Bir kez daha beni acı içinde görmüş ve düzeltmeye çalışmıştı. Ama bu sefer bardağı taşıran damla olmuş, bizi iğrenç, edepsiz ve çaresiz bir şekilde birbirimize itmişti. Bu konuda mutsuz olduğumu söyleyemezdin ve onu takdir ettiğimden de emindim.

Ren'in kolunu ve başını elimden geldiğince nazikçe üzerimden kaydırdım. Üzerimden ağırlığım kalkarken yatak gıcırdadı ve onun odasına bağlı küçük banyoya doğru yürüdüm. Zaten doğduğum günkü gibi çıplaktım, bu yüzden duşa girdim ve suyun bana çarpmasına izin verdim. Sıcaklık aşırı ısığa dönüşmeden önce buz gibi soğuk parçalar üzerime çarptı.

Kapı açıldı ve Ren içeri girdi.

"Günaydın, Prenses." Duş başlığının altından onu inceledim, onu fazla zorladığıma dair işaretler arıyordum. Su damlacıkları şeffaf cam kapıyı buğulandırıyordu ama yine de yüzünü seçebiliyordum.

Benim gömleğimi giymişti, dün gece çıkarırken düğmelerini kopardığım için çıplak vücudu hâlâ ortadaydı. Benim onu izlememi seyrederken yüzüne tembel bir gülümseme yayıldı. Uykuluydu ve her zamanki duvarlarından yoksundu ve iyi olacağımızı biliyordum. En azından iyi olacağımızı umuyordum. Dün gece ona çocukluğumdan beri yaşadığım her berbat duyguyu açmıştım. Diğer tarafa kaçmak isterse onu suçlayamazdım.

Esnedi ve lavaboya yaslandı, beni duş alırken izlemekten memnundu. "Dün olanları açıklayacak mısın?"

Sesi kızgın gelmiyordu. Mafya terbiyesinden mi yoksa çelik gibi omurgasından mı bilemiyordum ama dünü bu kadar sakin karşılaması beni

gerektiği kadar şaşırtmamıştı. Umarım onu doğru anlıyorumdur.

Yüzümü ovuşturdum ve cam bölmeye su sıçrattım. "Bunun için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok." Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı ve dün gece ne kadar sert davrandığımı sorun etmediğine dair daha fazla işaret için endişeyle beklediğimi fark ettim. "Hoşuma gitti."

"Ne seveceğini bilmiyordum." Omuz silktim ve geçiştirmeye çalıştım.

"Sanırım ne kadar ıslak olduğumu ve aklımdan geçen tek şey senin ismini zikretmemi -ki öyleydi- sevdiğimi sana göstermiş olmalıyım."

Vay anasını.

Uykuda olan sikim onun sözleriyle neredeyse havaya kalkıyordu. Kendimi kontrol altına alana kadar kokmuş çorapları, küflenmiş duvarları ve son kullanma tarihi geçmiş işlenmiş peynirleri düşündüm.

Tekrar konuştuğumda ne düşündüğümü biliyormuş gibi alaycı bir gülümsemesi vardı. "Sert seksten hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildim. Devils Ridge'de yaptığımız zaman daha nazıktım."

"Ve bunu takdir ediyorum" -yine sırtarak- "çünkü bu benim ilk seferimdi."

Aman Tanrım.

Kokmuş çoraplar, kokmuş çoraplar, kokmuş çoraplar.

Yetişkin bir mafya lideriydim, ereksiyonumu uzak tutmak için kokmuş çoraplar hakkında tezahürat yapıyordum. Mükemmel. Ego, üflemeyle tanış.

Yüzündeki eğlenceye baktım. "Bekaretini ben mi aldım?"

"Evet." "Ama dün hakkında..."

"Özür dilerim."

"Zaten özür diledin. Gereksiz yere, ekleyeyim."

Artık yıkanmaktan vazgeçmiştim, bu yüzden fayansa yaslandım ve New York vergi mükelleflerinin parasıyla gelen sıcak suyun üzerime yağmasına izin verdim. "Babam bana anneme ne olduğunu anlattı ve ben de kendimi kaybettim. Babamın annemin ölümüyle bir ilgisi olduğundan zaten şüpheleniyordum ama bunu düşünmek ve bilmek sandığımdan çok daha farklıydı."

"İyi olacak mısın?"

"Evet. Belki hemen değil ama eninde sonunda iyi olacağım. Geçtiğimiz on altı yılı annem olmadan yaşadım. Bu yeni bir şey değil. Zaten babamdan yeterince nefret ediyorum, bir de bu eklenmesin. Yine de itiraf etmeliyim ki, bu ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim bile."

"Ne yapacaksın?"

"Onu De Luca'nın kasasından çıkaracağım. Zaten imparatorluğunu elinden aldım. Onu hapse göndermeyi düşündüm ama içimden bir ses, hapishanedekiler arasında dostluk bulacağı yerde, onları ziyaret eden aileleri olan yaşlıların yanında daha çok acı çekeceğini söylüyor."

"İyi görünüyorsun."

Dün geceki gibi değil, onun söylenmemiş sözlerini okudum. Kahretsin.

"Gerçekten üzgünüm."

"Hey, Genç Kız?" diye alay etti. "Evet, Şövalye?"

"Hoşuma giden bir şey için özür dilemeyi kes. Sinir bozucu olmaya başladı." "Tamam. Peki." Onu inceledim. "Bu bizi nereye götürüyor?"

Onun içinde çıplak

Duş muhtemelen bu soruyu sormak için kötü bir zamandı ama ilişkimiz hiçbir zaman iyi bir zamanlamaya sahip olmamıştı.

"Son sürat dalmak çok cazip, değil mi?"

Başımı salladım. İstedğim de tam olarak buydu, kaybettiğim zamanı telafi etmek. "Günleri teker teker ele alalım. Teknik olarak sadece bir hafta çıktık." "Güzel bir haftaydı."

İç çekti. "Öyleydi."

Olmayana kadar.

"Ama?"

"Ama birbirimizden binlerce kilometre uzakta, ayrı dünyalarda yaşıyoruz ve pek de iyi olmayan bir geçmişimiz var. Beni yanlış anlamayın. Ben buna hazırım. Seni içeri alıyorum. İkimizden birinin diğerini bekletmesinin haksızlık ve gerçek dışı olduğunu düşünüyorum ve açıkçası seni her şeyden çok istiyorum. Sadece yeniden başlamadan önce bunu mahvetmek istemiyorum."

"Tamam. Bununla yaşayabilirim." Dudaklarımdan ani bir kahkaha döküldü. "Belki de ilk randevumuza çıkmalıyız."

Başını arkaya yasladı ve inledi. "Gördün mü? Daha ilk randevumuza bile çıkmadık!"

"Şaka yapıyordum."

"Ben değilim." Durakladı. "Aslında bu mükemmel bir başlangıç. Benimle bir randevuya çık."

"Soruyor musun, söylüyor musun?" Her iki şekilde de evet derdim.

"Anlatmak." Lavabodan doğrulup ayağa kalktı. "Ya Damian? Kitaplarının yarısı hâlâ üzerinde olan bir kitaplık var. Beni yeterince sert sikmedin."

Vay be.
Oyun
başlasın.

Güvenin inşa edilmesi yıllar, yıkılması saniyeler ve onarılması sonsuza kadar sürer.

- BİLİNMIYOR

Renata Vitali

Tat, istediği kareye ulaşmak için diğer taşların üzerinden atlayarak serbestçe hareket edebilen tek satranç taşıdır. Bu zıplama yeteneği, atın kapalı konumlarda en güçlü olduğu zaman anlamına gelir.

güçler yaklaşır ve kapana kısılmış gibi görünür ama değildir.

Şövalyede kendimi gördüm. Babam tarafından, hayatımdaki yalanlar tarafından, soyadım tarafından tuzağa düşürülmüştüm. Özgür kalmak için güç istedim. Sorunlarımın üzerinden atlayabilen bir şövalye olmak istedim. Ama kimse size en iyi satranç taşlarının tahtanın dışındakiler olduğunu söylemez. Satranç tahtasında bile olmayanlar.

Hayatım boyunca hep şövalye olmak istemiştım. Ama belki de prenses olmam sorun değildi. Satranç tahtasının dışında. Akıl oyunları yok. Sadece yaşamak. Nefes almak. Mutluydum. Damian bana prenses dediğinde, onu düzeltme dürtüsü bile hissetmedim.

Duştan çıkarken bana havlumu uzattı. Süslü bir eşofman ve düz beyaz bir tişört giymişti. "Şoförüm kıyafetlerimi ve kahvaltımı bıraktı."

Kurulandım, külot ve büyük beden bir gömlek giydim ve bana uzattığı kahvaltı sandviğini aldım. "Teşekkürler."

Oturacak başka yer olmadığı için yatağın üzerinde yedik.

Simidi elime aldım, derin bir nefes aldım ve duvarlarımın yıkılmasına izin verdim. "Gittiğimde kendime mecbur olduğum için gittiğimi söyledim. Doğru şeyi yaptığımı ama yapmadığımı biliyordum." Yarısını yediği sandviğini çantasına geri koyarken dikkatle beni dinliyordu. Ben de benimkini ona verdim.

Onu aldı, bir kenara koydu ve bana odaklandı. "Neden gittin?"

"Baban beni koridorda köşeye sıkıştırdı. Ludovico'dan bahsetti ve sana da aynısını yapacağını ima etti. Kendi oğlunu öldüreceğini söyledi." Karşımdaki duvara baktım. İhtiyacım olmayan bilgileri vermek içgüdülerime ters düşüyordu ama cevapları hak ediyordu, sonunda cevap vermeye hazır hissediyordum ve bunu söylemem gerekiyordu.

Bir süredir ilk kez umut yüzeye çıkmıştı. Belki bir geleceğimiz vardı. Belki yalanlar ve aldatmalar geride kalabilir ve incinme korkusu olmadan yeniden mutlu olabilirdim. Etrafıma ördüğüm duvarlar

ama onları tamamen yok etmek için büyük bir adım atmam gerekiyordu. Gerçeklerime sahip çıkmalıyım.

Damian'a baktım. "Sonra odana girdim ve babanın yatağının kenarına bıraktığı Ludovico'nun resmini gördüm. Sen gülüp geçtin ama bu beni sarstı. Senin için çok endişelendim ve bu benim için garipti çünkü annemden başka hiç kimse için endişelenmemiştim. İlgilenecek birinin olması güzeldi. Ama bunun getirdiği çok fazla sorumluluk vardı."

Damian kımıldadı, böylece yanlarımız birbirine yaslanmış şekilde oturduk.

Gözlerimi kapattım ve o saçlarımı okşarken ona doğru eğildim. "Gitmem gerektiğini biliyordum. Beni Devils Ridge'e başka birinin gönderdiğini söylediğinde bana bir çıkış yolu gösterdin. Ben de kabul ettim. Sana korkunç şeyler söyledim. Seni tehdit ettim. Ve ayrıldım."

Gözlerimi açtığımda ve onunkilerle karşılaştığımda, içlerinde hiçbir yargı yoktu. Bu, bir sonraki itiraf etmem gereken şeyi daha da zorlaştırdı. "Ama bir yanımda yanlış bir karar verdiğimi biliyordu. Yapılacak en yanlış şey olduğunu. Bana yalan söylenmesinden kaynaklanan egom, ilk kez bir başkası için korku duymam ve etrafımızda inşa ettiğimiz yalanlar evi... seni tekrar bulmama izin vermediler. Geri dönebilirdim ama dönmemeyi seçtim çünkü korkuyordum. Korkuyu gömmek dışında nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum."

"Babam seni tehdit mi etti?"

Başımı salladım. "Sayılır. Seni sevdiğimi bildiği için seni tehdit etti. Ama bu gitmemi mazur göstermez."

"On sekiz yaşındaydın ve bir mafya örgütünün başı seni tehdit etti."

"Benim için bahaneler uydurma." Başımı salladım. "Ben bir Vitali'yim."

"Ben bir Vitali'yim."

ondan daha güçlü."

"On sekiz yaşındaydın."

İçimi çektim, ondan uzaklaştım ve yatağa uzandım. "Ayrılmak yine de yanlıştı."

"Devils Ridge'e ilk geldiğinde sana ne kadar kötü davrandığımı biliyor musun?"

"Ha!" Konu değişikliğini kabul ettim ve gözlerimi devirdim. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Seni odamda yakaladığım içindi. O zamanlar babamı devirmek için güç oyunları yapıyordum. Çok paranoyak biriydim." Tereddüt etti. Nedense parmağımdaki yüzük dövmesine bakınca yüz hatları yumuşadı ve devam etti. "Biri vardı

perde arkasında bana yardım ediyor. Bir hayırsever. İsimsiz paketler, talimatlar ve ipuçları alıyordum. Bunun gibi şeyler."

Kaşlarım çatıldı. "Ben hiç hayırsever diye bir şey duymadım." Eğer Papa bunu duyarsa, kabarırdı.

"En uzun süre boyunca, Hayırsever iplerimi çekti. İhtiyacım olduğunda bana yardım etti - yardıma ihtiyacım olduğunu bile bilmeden önce. Nedenini hâlâ bilmiyorum. Ama sen oradaydın, güçlü bir aileden gelen bu yabancı, odamı arıyordu." Kaşlarını kaldırdı. "Ve gözetlediğini inkâr bile etme."

Güldüm. "Kesinlikle gözetliyordum. Bir telefona ihtiyacım vardı."

"Ve sen de benimkini çaldın." Bir inilti çıkardı. "Bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Orada Hayırsever'den gelen mesajlar vardı ve aylarca senin ne bildiğini merak ettim. Hiç vazgeçmedin."

"Çünkü hiçbir şey bilmiyordum." "Artık bunu biliyorum."

"Hayırsever'in kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Onu bulmaya çalışıyordum ama hiç şansım olmadı. O gece, seni Devils Ridge'e gönderenin baban olmadığını söylerken Hayırsever'den bahsediyordum."

"Bilgin olsun, bunun için sana kızmadım. Şaşırdım mı? Evet, ama Devils Ridge'e gönderilmekle ilgili bir şey yanlış geldi. Sanki babamı hile yaparken yakaladığım için çok ağır bir cezaydı. Babam her zaman raydan çıktığı için bunu hiç sorgulamadım. Sadece bu ifşayı seni sorgulamayacağın bir şekilde terk etmek için bahane olarak kullandım."

Damian içini çekti ve arkasına yaslandı. "Belki de beni terk etmekte haklıydın. Babamla başa çıkabileceğimi düşünmek isterdim ama lanet olsun, o annemi öldürdü. Beni gafil avlaması yerine onunla kendi şartlarımla savaşmam için bana bir fırsat verdin. Ama keşke bu, bizden on yılımızı alan bir mücadeleyle gerektirmeseydi."

Boğazıma bir yumru tıkanı. O kavga hâlâ acıyordu. Angelo'nun tehdidini gündeme getirmek bir şeydi. Gerçek kavgadan ayrıntılı olarak bahsetmek başka bir şeydi. Bir gün bu konuda daha fazla konuşabilecektim. Bugün o gün değildi.

Doğrudum ve Damian'a baktım. "Biliyor musun, bana bir randevu sözü vermiştin ve daha önce hiç çıkmadığımız için biraz kırgınım."

"Kütüphane randevularımız vardı."

"Ama biz hiç *dışarı çıkmadık*. Onlar senin evindeydi." "Evden bahsetmişken, onu hiç satmadım. Evime yakın bir kasabada yaşıyorum. Devils Ridge Lisesi, ama malikaneyi hiç satmadım. Sana nasıl olduğunu söyleyemem."

Birçok kez onu bir yıkım topuyla yıkmak istedim, ama asla onu satmaya ya da yok etmeye cesaret edemedim."

De Luca'ların evinden ne kadar nefret ettiğini hatırladım. "Neden olmasın?" "Kütüphane."

Kütüphanemiz.

Gülümsememek için dudağımı ısırdım. "Başka kütüphaneler de var." "Aynı değil."

"Dün gece bu kütüphanede anılar biriktirdik." Elim göğsünden aşağı kaydı ve eşofmanının bandının altına indi.

Elimi tuttu ve ereksiyonuna götürdü. Birlikte okşadık. Eli sikinin tabanını kavradı. Avucumu üst kısmına sardım, başparmağım başına sürtündü. Yukarı doğru kıvrıldı ve ben de onu takip ederek uzunluğunu onunla birlikte çalıştım.

Eğildi ve boynumu ısırdı.

Yumuşak bir iç çektim ve elim hareketsiz kaldı. "Kütüphane çok kalabalık. Dün gece zaten biri sözümüzü kesti. Burası eski bir kütüphane. Ses yalıtımı yok."

"Bırak duysunlar."

Beni çevirdi, böylece üzerimde durdu. Vücudumda aşağı doğru hareket ederek uyku şortumu ve iç çamaşırımı indirdi. Bacaklarımı omuzlarına attım ve ayak bileklerimi birbirine kenetledim. Beni kitaplığa taşımadan önce amıma ağzı açık bir öpücük verdi, dudakları hala göbeğime bastırıyordu.

"Oh, Tanrım." Arkama uzandım ve raflardan birini kavradım.

Kitaplar yere düştü. Sesimi alçaltmaya bile zahmet edemedim. Damian'ın elleri kıcımlı sıkarak beni yüzüne doğru yaklaştırdı. Burnu klitorisime sürtündü ve ayak seslerinin kapının dışında duraklamasına neden olacak kadar yüksek sesle inledim.

Damian dilini içime soktu ve beni onunla becerdi. Ben yüzünü sürerken tekrar tekrar. Bir çığlıkla boşaldım ve göbeğim dilinin etrafında sıkıştı. Bu sefer raftaki bütün kitaplar yere düşmüştü.

Beni tekrar yatağa yatırıp eşofmanını indirdi ve içime girmek için hamle yaptığında, kaşlarımı çatarak onu durdurdum. "Hâlâ bir randevumuz var."

Çok memnun görünüyordu. "Sen ne istersen."

"Şimdi."

"Şimdi mi?" Ereksiyonunu çıkarmıştı ve vuruşunun ortasında durakladı. "Evet. Önce randevu."

Gözlerini kapadı ama kendini tekrar eşofmanının içine soktu. "Randevu o zaman."

Ona gülümsedim. Dişlek ve yüzde yüz gerçektir.

Ortam çok neşeliydi. Eğlenceli. Her zaman başımıza bela olan ebedi güçler tarafından ağırlaştırılmamıştı.

Doğru hissettirdi.

Honesty is the first chapter in the book of wisdom.

- THOMAS JEFFERSON

Renata Vitali

We kalabalık metro girişinin dışında duruyordu. Yeraltındaki merdiven boşluğunun yanında kirli beyaz bir fayans döşenmişti. Kazınmış kayan yıldızlar dağınık bir yazıyı çevreliyordu.

Damian'a döndüm. "Geldik."

"Çin Mahallesi mi? Çorbalı mantı mı yiyeceğiz?" "Hayır, burada." Karoyu işaret ettim. "Oku onu."

Bana garip bir bakış fırlattıktan sonra vazgeçti. "Bir gün seni her gün göreceğim ve rüyalar gibi sonsuza dek birlikte olacağız." Kaşlarını kaldırdı. "Nedir bu?"

"Bir Toynbee döşemesi."

"Hikayenin adını taşıyan bir karo mu?"

"Olabilir. Ya da tarihçi-Arnold J. Toynbee'nin adını taşıyor olabilirler. Başka teoriler de var. Kimse kesin olarak bilmiyor." Elini tuttum ve onu caddenin karşısına geçirdim. "Toynbee karoları ABD'nin büyük şehirlerindeki sokaklarda karoların içine gömülü mesajlar. Dört Güney Amerika şehrinde de var."

"Onları kim yapıyor?" Beni şımartıyordu -bunu biliyordum- ama bu onu daha çok sevmeme neden oldu.

Birkaç adım sonra bir sonraki karoya ulaşacaktık. "Geçmişte ve günümüzde bunları kimin yaptığını kimse bilmiyor. Ama 80'lerde başladı. Dürüst olmak gerekirse, yüzlerce yaratıcısı olduğuna bahse girerim. Sadece tarihteki yerlerini sağlamlaştırmak isteyen insanlar." Bir öncekinden birkaç blok ötede, bir sonrakinin önünde durdum. "İşte bir tane daha."

Bir çatlak bunu ikiye bölmüştü ama bu sadece cazibesini artırıyordu. Tarih olmuştu, üzerinde tepinilmişti, yıpranmıştı ama sonsuza dek buradaydı. Berbat bir şekilde, bana Damian'la olan ilişkiyi hatırlattı. Biraz fazla.

Damian yere baktı ve yüksek sesle okudu. "Her zaman bu kadar acıtacak mı? Yoksa bu Forever beni bunun için mi çalıştırıyor?"

Yüzümdeki sırtış yüzde yüz aptalcaydı. Yüzüme baktı.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Bu sevimsiz ve dramatik."

"Fayans mı?" Gülmemek için dudağımı ısırdım.

"Evet."

Kahkaha dudaklarımın arasından kayıp gitti. "Buna itiraz etmeyeceğim."
Kahkaham karşısında gözleri kısıldı ama görmezden geldi. "Fayans turu mu yapıyoruz? Bu... ya çok orijinal ya da çok New York City hipster'ı."

"Evet, bu bir fayans turu. Bana katlan, Teksas."

"Geçmiş önemli değil ama biraz teşvike de hayır demem."

Damian'ı iki dükkânın arasındaki tuğla duvara doğru itmeden önce iki tarafa da baktım. Kalabalık caddeden korunmamı sağlamak için her iki elini de kalçalarımın altına koydum.

Bana bir bakış attı. "Ne yapıyorsun?"

Ellerimi bel bandından eteğimin içine daldırırken kendimi kaygısız ve sinsi hissediyordum. "Seni teşvik ediyorum." Her iki taraftaki kumaşı yırtarak külotumu üzerimden çıkardım ve gömleğimi tekrar içeri soktum.

"Onlar senin külotun mu?"

"Evet." Ellerimi takım elbise pantolonunun cebine soktum, elimi çekerken parmaklarım boyuna sürtünüyordu. "Gördüğümüz her karo için sana kendimden bir parça vereceğim."

Kıyafetlerimi kastettiğimi sandı. Ben her şeyi kastetmişim. Çocukken ilk hamleyi o yapmıştı. Sıçrama sırası bendeydi.

Gözlerindeki sıcaklık doğrudan içime işledi. "Sıradaki karo. Şimdi."

Güldüm ve birkaç blok ötedeki Küçük İtalya'ya doğru yürüdük. Ona döndüm. "Çoğu insan spagetti ve köftenin İtalya'da icat edildiğini düşünür ama aslında ilk olarak burada yapıldı."

"New York hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Connecticut'ta yatılı okula gittiğini sanıyordum."

"Annem okuluma yakın bir yerde yaşıyordu. Beni ayda en az bir kez şehre götürürdü. Burada bir sürü güzel şey yapardık. Şehre aşık oldum." Bir şeyleri paylaşmak doğama aykırı olsa da, bu çok doğru geldi. "Annemi seversin. Radarın altında kalır." Kaşlarını çatıldığını fark ettim ve detaylandırdım. "Evet, o ve babam evlilik konusunda pek iyi değiller."

Yakışıklı yüzünü alaycı bir küçümseme kapladı. "Ben bu konuda bir şeyler bilirim."

İçimi çektim ve Küçük İtalya'nın kokusunu içime çektim. "İşte bir sonraki."

İki pizzacının arasında, ara sokağın girişinden hemen önce yer alan bir kutucukta şöyle yazıyordu

Suya girdim

Kafa üstü dalmak istedim.
Şimdi, sonunda ulaştım
ama boş. Bir dahaki sefere çok
uzun sürmez.

Damian bir kolunu belime doladı. "Hepsi böyle mi?" "Ne gibi?"
"Üzücü."

"Sadece bunlar." Bunları ona göstermenin faydadan çok zarar verip vermediğini merak ediyordum ama bunları görmesi gerekiyordu. Bunları ona göstermem gerekiyordu.

Bu yüzden durmak yerine vücudumu eğerek ara sokağın dışındaki herkesin beni görmesini engelledim. Üzerimde askılarını koparıp üzerimden kaydırđığım bir sütyen vardı. Meme uçlarım gömleğime baskı yapan sıkı küçük tomurcuklar oluşturdu, ama bunun dışında, halkın tüketimi için yeterince iyiydim.

Bilekliği diğer cebine yerleştirdim ve tırnaklarımı kumaşın üzerinden yavaşça kalçasına geçirdim. Bir inilti çıkardı ve o bir şey söyleyemeden yanından geçip gittim. Bir sonraki karo Stuyvesant Town, Gramercy ve Murray Hill'in birleştiiği yere döşenmişti.

Yeşil yaprakların gölgesi altında, Damian kutucuğu okudu. "Eğer ikinci bir şansım olsaydı, başka bir şansa ihtiyacım olmazdı." Bana döndü. "Sence bunların hepsi aynı kişi tarafından mı yazılmış?"

"Size gösterdiklerim mi? Evet. Ama şehirde çok daha fazlası var ve hepsinin bir avuç insan tarafından yazıldığından bile şüpheliyim." Yürümekten kalçalarım ve baldırlarım ağrısa da elini tuttum. "İki tane daha."

"Teşvikim," diye hatırlattı bana.

Ona döndüm, elimi boynuna doladım ve onu öptüm. İnsanların ancak yıllarca çıktıktan sonra elde edebilecekleri türden bir öpücüktü. Kısmen tutku ve buhar. Kısmen aşinalık ve rahatlık. Her yanımızı saran ağaçların ve yaprakların gölgesi altında, ona verebileceğim diğer tüm yaramaz hediyelerden daha güzel ve daha samimi hissettirdi.

Dili ağzımın içine kayarak dilimi okşadı ve geri çekilmeden önce ona doğru iç çektim. "Son sendika toplantısı bir buçuk saat sonra ve iki fayansımız daha var."

Midtown East ile Upper East Side'in sınırında, Central Park'ın yakınındaki bir sonraki karoya doğru ilerledim. Üzerinde şöyle yazıyordu:

Gerçeklik çok kalıcı geliyor.
Bir sıfırlama düğmesi
diliyorum.
Zaman makinelerinin var olduğunu,
Toynbee Konvektörü'ndeki gibi.

"Size bir teşvik daha verirdim ama buraya yürümek kırk beş dakikamızı aldı ve bir sonrakine de bir saatlik yolumuz var." Önemi hakkında hiçbir fikrimiz olmayan birkaç çini görmek için şehirde saatlerce dolaştığımıza inanamıyordum.

"Tamam, ama önce bir sorum
var." "Yürüyüp konuşabiliriz."

Elimi tuttu ve Central Park boyunca yürümeye başladık. "Bu fayanslar da neyin nesi?"

"Yatılı okuldayken annemi her özlediğimde ona bir dilek içeren bir mektup gönderirdim. Hiç mektup almadım ama annemi gördüğümde beni macera yaşamam için şehre götürürdü. Sonu hep Toynbee kiremitinde biterdi."

"Yani, annene yakın hissetmeni mi
sağlıyorlar?" "Evet."

"Bana bundan daha fazlasını verecek misin?"

"Hayır. Bu büyük ifşayı mahveder."

Bir sonraki taşla yaklaşık bir dakika kala nihayet tekrar konuştum. "Annemin beni götürdüğü taşlar benimdi. Annemin aldığı mektuplara hiç yanıt gelmezdi çünkü onlara karolarla yanıt verirdi."

"Orada söyledikleri bunlar mıydı?"

"Hayır." Derin bir nefes aldım, kalbim göğsümde maraton koşuyordu. "Onlar benim. Mektuplardan. Annem bana hayallerimin sonsuza dek süreceğini göstermek için dileklerimi sonsuza dek toprağa, tarihe kazıdı. Dilediğim her şeyin sonsuza kadar sürebileceğini. Bu... bu anneme verdiğim bir mektuptan. Devils Ridge'den ayrıldıktan hemen sonra ona gönderdiğim ilk mektup."

İkimiz de yere baktık ve okuduk.

Ben Damsel'imi istiyorum.

Fayansların kenarları eskimişti ve benim beyanım orada, herkesin görebileceği şekilde tarihe kazınmış olarak duruyordu. Gözleri çiniyi inceledi, ifadesi şaşkına dönmüştü.

Elimle gömleğini kavradım ve bana bakana kadar onu döndürdüm. "Seni her zaman istedim, Damian. Senden kaçtığımda bile kalbim seninle kaldı ve sen hep benim oldun. Her zaman benim olacağın bir dünya istiyorum. Durmayacağım. Zıplamıyorum. Sıçramıyorum bile. Ben çoktan daldım ve senin beni yakalamanı istemiyorum. Benimle birlikte d şmeni istiyorum."

Ondan sonra toplantıyı kaçırdık. Şoförü bizi aldı ve hafta sonunun geri kalanında kaldığımız kütüphaneye geri götürdü. Uzun zamandır ilk defa kendimi mutlu ve  zg r hissediyordum.

Aldatma, mutluluğa giden sahte yoldur; ve içinden geçtiğimiz tüm sevinçler... onlara dokunduğumuzda yok olur.

- AARON HILL

Renata Vitali

W Yazın geri kalanını birlikte geçirdik. Yaz tatili öğretmenliğin en büyük avantajlarından biriydi. Bir yaz işine ihtiyaç duymayacak kadar büyük bir güven fonuna sahip olma lüksüne sahiptim ve boş zamanımı Damian'la geçirdim.

De Luca sendikası Arizona, New Mexico, Teksas ve Oklahoma'ya yayılmıştı. Damian'ın Oklahoma'da halletmesi gereken işleri vardı. Bu yüzden Ağustos ayının geri kalanını ve Eylül ayının çoğunu oradaki bir göl evinde geçirdik.

Tam olarak işleri ağırdan almak sayılmazdı ama doğru hissettiriyordu. Günler neredeyse ev mutluluğu içinde birbirine karışıyordu. Damian'ın bazen iş ortaklarıyla konuşmak için Oklahoma City'ye gitmesi gerekiyordu ama çoğu zaman işi, De Luca'nın tatil evlerinden birinde kaldığımız Broken Bow'a yakındı.

Günde bir ya da iki saatliğine giderdi, ben de bu süreyi arka bahçedeki hamakta kitap okuyarak geçirirdim. Damian zamanının çoğunu benimle Broken Bow Gölü'nde geçiriyordu. Buradaki ilk haftamızın sonunda, solgun New England tenim Teksas'tan kaçtığımdan beri hiç olmadığı kadar bronzlaşmıştı.

Damian'ı takım elbise içinde görmeye alışmıştım ama Broken Bow'da, ilgilenmesi gereken bir iş olmadığı sürece takım elbise giymeyi bırakmıştı. Onu rahatlamış, o günkü planlarımıza bağlı olarak eşofman ya da mayoyla görmek güzeldi.

Her geceyi birlikte geçirir ve her sabah yan yana uyanırdık. Şehre gitmesi gerektiğinde, işini bitirmemiş ve ertesi sabah tekrar şehre gitmek için erkenden kalkmak zorunda kalmış olsa bile, akşam karanlığında dönüş yolunu bulurdu.

Bir gece Oklahoma kaptanıyla görüştükten sonra şafak sökerken eve döndü. Onu beklemek için uyanık kaldım, *Kabus Manastırı*'nin yıpranmış ciltsiz kitabıyla kıvrıldım. Odaya girdi ve kapı çerçevesinden beni izledi.

Marionetta'nın Scythrop'a eziyet ettiği bölümü yeni bitirmiştım. Sahneyi tekrar okuyordum ve en son okuduğum zamanı düşünüyordum. Kütüphaneye girip telefonunu ödünç almama izin vermişti ve ikimiz de zaten aşık değilmişiz gibi davranmıştık.

Damian yatağa yaklaştı, kâğıdı benden alırken gözleri uykuluydu. "Kabus Abbey. Seni romantizm karşıtı bir kız olarak düşünmemiştim."

Bunca yıl sonra konuşmamızı hatırlaması beni heyecanlandırdı. Üzerimde gezinirken ve sözlerimi tekrarlarken dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seni başka türlü ikna eden, insanlığa olan inançsızlığım mıydı?"

Kütüphaneyi yenilemek benim yeni evcil hayvan projem oldu. Damian eve gelip boya örneklerini seçti ve ertesi sabah uyandığımda odayı seçtiğim renge boyamıştı. Yeni rafları elle inşa ettik ve duvarlara monte ettik. Sevdiğim klasikleri sipariş etti ve Devils Ridge'de gençken birlikte okuduğumuz kitaplara adanmış bir rafımız oldu. Toynbee çinilerimin üzerindeki kelimeleri kütüphanenin her tarafına çerçeveletmem için beni ikna etti.

Her gün geçmişimizin acısını silmenin yollarını bulurdu. Bana sınırlı sayıda basılmış kitaplarla sürpriz yapar ve bunları kütüphanede gün boyu okurduk. Bazen gölde çıplak yüzerdik ve ben onu bana aşk romanlarından ateşli bölümler okumaya ikna ederdim. Onları canlandırmasına izin vermem şartıyla kabul ederdi.

O işten döndüğünde sevişirdik ve ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız için gölü kirletirdik. Beni kütüphanenin her yüzeyine çıkardı ve çoğu zaman tüm kitaplar yere düştükten sonra rafları yeniden düzenlemek zorunda kalırdık. Bazen sevişirdik. O kötü anıları öperek uzaklaştırırdı, ben de babasının sırtında kemerle bıraktığı izleri öperdim.

Arada bir annem arardı. İlişkimi onaylayacağını bilsem de telefonlarını görmezden geldim. Ne de olsa son zamanlarda gardımı düşürmem için beni ikna etmeye çalışan oydu. Ama büyüü bozmak istemiyordum ve zamanın geçmesinden nefret ediyordum. Yaz bitecek ve ben gerçekliğe dönmek zorunda kalacaktım; anneme, babama, okula ve bizi ayıran binlerce kilometreye.

Pitoresk manzara ve göl evinde aşkla geçirilen tembel günler arasında gardımı indirmiş ve kendimi hayatın mükemmel olduğuna ikna etmişim. Aslında her şey mükemmel değildi. Babamdan neredeyse bir yıldır haber alamıyordum. Annemin aramalarını görmezden geliyordum. Damian'ın, danışmanlık yapan patronu neredeyse her aradığında telefonundaki görmezden gel düğmesine bastığını görüyordum. Ama bu şimdiye kadar yaşadığım mükemmele en yakın şeydi.

Connecticut'a gitmemden bir gün önce, günü yatakta çıplak bir şekilde birbirimizi keşfederek geçirdik. Ben gittikten sonra ne yapacağımızı konuşmamıştık,

Bu da beni biraz endişelendirdi. İsteddiğini biliyordum - sürekli ipuçları veriyordu - ama küçük mutluluk balonumuzu patlatmaya hazır değildim.

İçini çekti ve molamız boyunca nadir görülen bir ciddiyet anıydı. "Bu sabah babam aradı. Görünüşe göre Cristian babamı aramış, o da beni aramış."

"Bu yüzden mi sabahtan beri garip davranıyorsun?"

"Hayırsever'den bir paket daha aldım. Bir süre önce bu paketlerle işimin bittiğini sanıyordum. Bizi nasıl bulduğunu bile bilmiyorum."

"Pakette ne vardı?"

"Hayırsever, Cris'i bırakmamı ve kendi seçtikleri birini terfi ettirmemi istiyor."

"Yani, Hayırsever De Luca sendikasını ele geçirmene yardım ediyor, yıllar sonra da senin saflarına birini yerleştirmeye çalışıyor." Dudağımı ısırdım. "Kulağa bir ele geçirme gibi geliyor. Ya da en azından bir çeşit güç oyunu."

"Ben de bundan korkuyorum. Hayırsever'in De Luca sendikasıyla birlikte inşa etmeye çalıştığım her şeyi tehlikeye atacağına dair kötü bir his var içimde. Babamın verdiği tüm zararı telafi etmek için yıllar harcadık." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunu Cris'le gerçekten konuşamam. Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ve ona The Benefactor hakkında çok açık sözlü davranmadım."

"Bu konuyu benimle konuşabilirsin."

İstemediğini söyleyebilirdim, bu beni incitti ama anlıyordum. Onun pek çok imasına rağmen annem hakkında konuşmak istemiyordum. Bir saat sonra annem tekrar aradı ve ben de görmezden gel tuşuna bastım.

Damian telefonuma baktı. "İsrarcı biri."

"Aslında bu yönünü seviyorum," diye itiraf ettim ama Maman'ın telefonlarından neden kaçtığımı açıklamadım.

"Annenle tanışmam gerek." Başka bir iması.

"Hamptons'a gidebiliriz." O sustu ama ben fazla düşünmeden devam ettim: "Şehirde ailelerimizi temsil etme işimiz biter bitmez, bir gecelik bir gezi yapabiliriz."

"Nerede o?"

"Hamptons'da."

"Annen Hamptons'da mı yaşıyor? New York'taki gibi mi?"

"Evet."

"Hamptons'da başka mafya tanıyor musun?"

"Hayır. Sadece annem." Biraz güldüm. "Bundan emin oldu." "Yakın olduğun annen mi?"

Kaşlarımı birbirine bastırdım. "Evet. Tuhaf davranıyorsun." Sırt üstü yuvarlandım ve tavana baktım. Sözlerime pişmanlık karıştı. "O benim en iyi arkadaşım. Birbirimize her şeyi anlatırız."

Damian De Luca ile çıktığım gerçeği dışında.

"Annenin telefonlarını bu yüzden mi görmezden geliyorsun? Neden onun hakkında yüzeysel saçmalıklar dışında konuşmuyorsun?" Başını salladı ve benden uzaklaştı. "Paketleri takip ettim! Öğreneceğimi düşünmedin mi? Bu sendika için ne kadar fedakârlık yaptığımı biliyorsun Renata!"

"Affedersiniz?" Yatak odasından çıkarken peşinden koştum, zihnim durmaksızın dönüyordu. "Sen neden bahsediyorsun? Kafam çok karışık."

"İyi deneme, Ren." Alaycı tavrı Westboro'lu bir seçiciden daha fazla küçümseme içeriyordu. "Bir Vitali olduğunu ve Vitali'lerin sırları olduğunu anlıyorum ama neden Hayırsever hakkında bir şey söylemiyorsun? Birbirimize güvenmemiz gerekiyor."

"Ne-"

Mutfağa vardığımızda yüzünü bana döndü, gözleri çok acıyordu. "Hayırsever'in beni ne kadar rahatsız ettiğini sana söylemiştim. Kendin de söyledin. Bir güç oyunu dönüyor. Sadece senin de işin içinde olduğunu bilmiyordum."

"Da-"

"Bil diye söylüyorum, annen sandığı kadar sinsi değilmiş. Her paketin izini New York'a ve daha sonra Hamptons'a kadar sürdüm. Sadece orada mafya üyelerinin yaşadığını bilmiyordum." Sanki bu bilgiyi ondan bilerek saklamışım gibi kaşlarını kaldırdı.

Aklım hâlâ onun suçlamalarında. Yani Maman'ın Hayırsever olması, ki bu imkânsızdı. Ama aynı zamanda, ondan uzak durduğum için bana bu kadar çabuk saldırması, ki öyle bir şey yapmamıştım. Geçmişimizin yalanlarla dolu olduğunu anlıyorum ama hayatımıza devam ettiğimizi sanıyordum. Neden devam edemedik?

Başımı salladım. "Sana yalan söylemedim. Bana güvenmek zorundasın."

"Sana duvarlarını yıkmanı söyledim. Bana güvenmeni söyledim. Ama asıl güvenilmez olan sensin." Sözleri beni tokatladı ve başım yana savrulmasa da içgüdülerim savruldu.

Ellerimi kaldırdım, düşüncelerim kadar çılgınca jestler yaptım. "İçinde bulunduğumuz bu dünya? Yalanlar üzerine kurulu. Her zaman başka bir ifşaat olacak. Biri bittikten sonra diğeri başlayacak. Eğer adım atamazsak aşkı asla bulamayız."

Döndü ve kilere girdi. "Bak trust anneme ne getirmiş." "Baban hasta! Bir psikopat!"

Tanrım, karşılaştırma yakın bile değildi.

"Bak güven babana ne getirdi. Karısının arkasından iş çevirdiğini biliyor mu?"

Damian deliydi. Kesinlikle deliydi. İmkânı yoktu... Annem Hayırsever olamazdı... Ama babam beni Devils Ridge'e sürgün ettiği süre boyunca benimle iletişime geçmemişti. Daha sonra bu konu hakkında konuşmaya çalıştığımda, gözleri hep yaşlarla doluyordu ve ben hiçbir zaman kendimi daha fazla zorlamaya ikna edemiyordum.

Ve Maman bir Vitali first lady'si için çok bağlantıdaydı, değil mi? Bütün eşlerle ve onların güçlü kocalarıyla arkadaştı. Vincent Romano ile gizli bir ilişkisi vardı. Lanet olası Vitali'nin başkanıyla evliydi. Zeki ve güçlü olduğunu biliyordum ama kırılğan ve mütevazi görünüyordu.

Yıllar önce bana söylediği şey neydi?

... Sessiz tehditler sizi uyarmaz, ma petite guerrière. Saldırırlar, ölümcül ve özür dilemezler.

Ya o Hayırsever'se?

Başımı salladım. Damian'ın komplo teorilerini neden dikkate alıyordum ki? Annem Hamptons'da inzivada yaşıyordu. Evinden nadiren ayrılırdı. Nasıl olur da Hayırsever olabilirdi? Beni asla böyle kandırmazdı. O öyle biri değildi. Buna inanmayı reddettim. Bir hayırseverin var olduğunu bile yeni öğrenmiştim!

Damian bir kutuyu karıştırıyordu. Kutunun içinden ara sıra gelen hisşirtılarla aramızda sessizlik hüküm sürüyordu.

Sessizliği ilk ben bozdu. "Annem Hayırsever değil. İmkânı yok. Bunun mümkün olmasının imkanı yok." Sessizlik. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Damian'ın mantıklı düşünmesine ihtiyacım vardı çünkü Maman... o sadece Hayırsever olamazdı. Hiç mantıklı değildi. Peki ya ben ve Damian? Bu bizim başarıma şansımızdı. Geçen seferki gibi ilişkimizin elimizden kayıp gitmesine izin veremezdik.

Damian'ın yüzü bana inanmadığını gösteriyordu, ben de muhakeme tarzımı değiştirdim. "Annem ve babam birbirlerini hiç sevmедiler. Hepsi bir saçmalıktı. Ya biz? Biz gerçeğiz." Yine de, sözlerimi görmezden gelerek kazmaya devam etti. Artık bağırıyordum, son on dakikayı silecek herhangi bir şey için çırpınıyordum. "Senin için mutluluğumu feda ettim, Damian! Devils Ridge'den ayrıldığımda seninle mutlu bir geleceği feda ettim çünkü seni pislik babandan korumak istedim. Hayatımda yaptığım en zor şeydi."

Bir adım daha yaklaştım, bana bakması için yalvardım ama bakmaya bile tenezzül etmedi. "Babanla ilgili sorunların olabilir Damian, sorun değil ama bunu anneme, bana ya da ilişkimize yansıtmaya cüret etme."

Beni çileden çıkaran öfkemi yutarak sesimi alçalttım. "Senden ayrılmanın benim için ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunu anlamıyor musun? Seni sevdim, sana bekâretimi verdim ve baban beni tehdit ettikten sonra seni terk ettim." Angelo düşmandı. Maman değil. Damian'a doğru bir adım daha attım. Beni görmezden geldiği her saniye kalbim parçalanıyordu. "Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu? Gerçekten bu kadar nankör müsün?"

Sözlerimi duymazdan geldi, kutudan bir şey çıkardı ve bana gösterdi. Vitali arşivlerinden deri ciltli bir kitap. Annemin kontrolünde olan. Onun yardımı olmadan kimsenin erişemediği. Damian muhtemelen elinde ne olduğunu bile bilmiyordu.

Tanınma yüzümü aydınlattı, ardından bir kamyon dolusu büyük "D" ile inkâr geldi.

Bunu görmüş olmalıydı çünkü gözleri kısıldı ve dudaklarını tiksinti kapladı. "Sen ne bilirsin ki? Babam bir konuda haklıydı."

"Ne?" Refleks olarak sordum. Cevabını duymak istemiyordum. Bunların hiçbirini duymak istemiyordum.

Anneme güvenmiştim.

Hayırsever o değildi.

Babam kötü ebeveydi.

Damian bana baktı, sesi de gözleri gibi boştu. "Aşk diye bir şey yoktur."

"O yanılıyor. Baban yanılıyor." Başımı salladım. "Ve eğer gerçekten aşkın var olmadığına inanıyorsan, sen de yanılıyorsun." Damian'sız geleceğimi hayal ederken zihnim parçalara ayrıldı. "Aşk vardır. Bu gerçek. Bizde var. Bizim sahip olduğumuz şeyi başka kimsede bulamazsın. Eğer De Luca tahtı için bensiz bir aile kurmak istiyorsan, ki bir aileye ihtiyacın olacağını biliyorum, razı olacağın şey bir saçmalık olacak. Çünkü *beni* seviyorsun Damian. Başkası sadece bir yalan."

Uyanmasını bekledim.

Sözlerimdeki gerçeği görmesini. Ama görmedi.

i4

ñ

-

' ' '

" \

e

■

"

İnsanların maruz kaldığı en büyük aldatmaca kendi görüşleridir.

- LE O N A R D O D A V I N C I

Renata Vitali

Damian beni havaalanına götürürken sessizlik hakimdi. Yanımda fazla bir şey getirmemiştim, sadece sırt çantama sığacak kadar eşya vardı. Ayrılmak daha da acı vericiydi, sanki yanıma alacaklarım dışında hiçbir şeyim yoktu.

ile gel.

Bir yanım Damian'a sarmaşık gibi yapışmak istiyordu. Diğer yanım ise şansımı zorlayacağımı düşünüyordu. Eğer pişman olduysa bile bunu göstermedi. Gölgeler gibi sessiz, özel uçak pistine doğru bir saatlik yolculuğu gerginlik içinde geçirdik.

Ben duvarlarımı yıkarken, Damian'ın kendi duvarlarını bir şimşek çakmasından daha hızlı inşa ettiği gözümünden kaçmamıştı. Onu suçlayamazdım. Koşullar iyi görünmüyordu. Güven sorunu yaşamamanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Bu, bunun canımı yakmadığı anlamına gelmiyordu. Aynı zamanda incinme ve öfkenin zihnimde ön plana çıkmadığı anlamına da gelmiyordu. Öyle oldu. Öfkeyle dolup taştım. Parmaklarım titriyordu ve ikimiz de o kadar öfkeliydik ki ikimizin de cümle kurabildiğinden şüpheliydim.

Uçak pistinde, erkek uçuş görevlisi benim için kapıyı açtı ve beni uçağın merdiven boşluğuna götürdü. Damian'ı görmek için arkamı döndüm ama o çoktan uzaklaşmıştı. Zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum, ama sevdiğiniz biri için on yıl bekledikten sonra, bunu tekrar yapmaya kendinizi ikna edemiyorsunuz.

Uçağa yerleşirken kendimi uyumaya zorladım. Özel uçağın arka tarafına küçük bir yatak odası yerleştirilmişti ve Damian'ın aynı yatakta ne sıklıkla uyuduğunu merak ettim. Çarşaflar ve yastık kılıfları çamaşır deterjanı kokuyordu ama kılıfı kaldırdığımda Damian'ın kokusunu aldım.

Çıplak yastığın üzerinde uyudum ve iki saat sonra Damian'ın kokusuyla uyandım. Nostalji kalbime işledi ve Damian'a ne kadar kızgın olsam da ikimiz için de cevaplar bulmam gerektiğine karar verdim. Çünkü ya Maman Hayırsever *ise*? Buna inanmıyordum ama görmezden gelemeyeceğim gerçekler vardı.

Komodinin üzerindeki çağrı düğmesine bastıktan kısa bir süre sonra hostes geldi. Benim kızgın olduğum kadar neşeliydi. "Nasıl yardımcı olabilirim hanımefendi?" "Pilota uçağın rotasını Hamptons'a çevirmesini söyleyin." O an aklıma

bir süre sonra. "Lütfen."

"Tabii ki. Hangi pist?" "Nob
Bay."

Hamptons'a giderdim.

Annemle yüzleşirdim.

Ve işim bittiğinde, ellerimi kalp ağrısından arındırırdım.

Kalbim bir ömür boyu yetecek kadar acıdı.

Maman'ın majordomosu Gaspard'ın sarılmak için uzandığında yanlış bir şey yapmadığını kendime hatırlattım. Yarım ağızla karşılık verdikten sonra geri çekildim. "Annem burada mı?"

Büyük bir kemerin altındaki kapı girişinde durduk. Bir dizi bavul girişin yanında boş boş duruyordu ve birkaç personel yanımızdan geçip gitti.

Gaspard başıyla onayladı ve beni Maman'la genellikle birlikte vakit geçirdiğimiz kütüphaneye götürdü. "Geldiğini ona haber vereyim. Seni özlüyordu, canım." Sert bakışları beni sildi süpürdü. "Telefonlarına cevap vermediğin için çok üzgün."

İçimde yarattığı sızıya rağmen sözlerini duymazdan geldim. "Mère nerede?" Ne demek istediğimi anlayan birine 'Mère' demek garip bir şekilde rahatlatıcı geliyordu.

fark Anne ve Maman. Değil rahatlatıcı yeterli için silme
Damian'ın suçlamalarından duyduğum rahatsızlık.

"Bir misafirle birlikte." Normalde Fransız aksanı beni rahatlatırdı.

Onun yerine kendimi üzgün hissettim. "Kim?"

Kaşlarını kaldırdı ama soru yağmuruma ve kibarlıktan uzak
konuşmalarına bir yorum yapmadı. "Bir kolluk görevlisi."

"Başı belada mı?"

"Hayır."

Bu da ya Vitali için çalıştığı ya da onun için çalıştığı anlamına geliyordu.

"Bu kolluk görevlisinin bir adı var mı?"

"Evet."

"Bir kolluk kuvveti var mı?" "Evet."

"Ama bana söylemeyeceksin?"

Buna ihtiyacı yoktu. Anneme Ariana De Luca'nın FBI'dan olduğunu
söylediğimde hiç şaşırmamıştı. Bu da zaten bildiği anlamına geliyordu ve
emniyet görevlisinin FBI'la bir bağlantısı olmalıydı. Tanrım, Maman'ın kaç
kavanozda parmağı vardı?

Brifingimde Ariana'dan ne zaman bahsedildiğini hatırlamaya
çalıştım. Niccolao Andretti'nin başına konan ödül kaldırıldıktan sonra
Romano bölgesinde ortaya çıkmıştı. Cesetler düşmüştü. Katalizör bu
olmalıydı.

"Sorularınla beni değil, anneni bombardımana tutsan daha iyi olur
küçüğüm." Gaspard başını eğerek küçük bir selam verdi. "Annene burada
olduğunu haber vereceğim."

"Gaspard?"

Yüzünü bana döndü. "Evet, Renata?" "Lütfen,
kapıyı açık bırakın."

Başıyla onayladı ve o gidince annemin satranç takımının önüne
oturdu. Porselen takım çocukluğumun oyulmuş anılarını temsil ediyordu.
Hafta sonları annemlerde, benimle satranç oynaması için ona yalvararak
geçerdi.

Başka bir set çıkarmadan önce bana "Bu set değil," derdi.

Oynardık ve bana Viyana oyununu öğretirdi. Neredeyse porselen
takımının sadece bir dekorasyon olduğuna ikna olacaktım, ama onun taşları
teker teker oynattığını görmüştüm. Bazen bir ay arayla. Bazen bir yıl arayla.

Ama bugün, karanlık şah şah mat oldu.

Oh, Tanrım.

Bunu nasıl göremedim? Maman'ı severdim ama ben onun piyonuydum. Gerçek anlamda. Yeni gözlerle gördüğüm anılar gözümün önünden geçti ve Maman'ın yaptığını hatırladığım satranç hamleleriyle çakışan olayları anlattım.

Annem beni babamın doğum günü için sürpriz olarak İtalya'ya gönderdi. *Piyon E4'e*.
Babamı annemi aldatırken yakaladım ve Şeytan Tepesi'ne gönderildim.

Şövalyeden C3'e.

Maman, Damian'ın Hayırsever olarak De Luca sendikasını ele geçirmesine yardım etti. *Bishop'tan C4'e*.

Damian ve ben aşık olduk, Vitali ile De Luca'yı birleştirdik. *Şövalyeden E5'e*.

Niccolao Andretti'nin başına beş milyon dolar ödül kondu.
Vezir H5'e.

Niccolao ödülünden kaçarken cesetler New York'un dört bir yanına düştü.
Queen'den E5'e.

Ariana Romano bölgesinde ortaya çıktı. *Şövalyeden D6'ya*.

Vincent Romano öldürüldü. *Knight'tan B5'e*.

Annem Vince'in cenazesinde Vitali'yi temsil etmem için beni Romano bölgesine gönderdi. *Şövalyeden F7'ye*.

Damian ve ben, Maman duvarlarımı yıkmam için beni cesaretlendirirken yeniden bağlantı kurduk.

Queen'den C7'ye.

At'tan D6'ya ne oldu? Ve daha da kötüsü, Şah Mat neydi?

De Luca bölgesinden kaçtıktan sonra annemi gördüğümde birlikte kitap okumuştuk. Satranç tahtasına bir göz attım ama ben yokken beş satranç taşı oynattığı aklıma gelmedi. Bu konuda hiçbir şey düşünmemiştim.

"Renata, hayatım, seni görmek ne güzel!"

Odaya girdiğinde gözlerim Maman'a dikildi. Katolik bir rahibe kadar ağırbaşlı görünüyordu. Ondan bunu asla beklemezdim.

"Anne." Yüzümün hiçbir şeyi ele vermemesini umarak kendimi rahatlamaya zorladım.

"Oturun." Satranç takımının önündeki sandalyeyi işaret etti. Uygun.
"Seni gördüğüme sevinmediğimden değil, ama neden buradasın? Telefonlarıma çıkmıyordun."

Satranç takımına başımı salladım. "Nedir bu?"

"Bir oyun. Viyana açılışı oldukça etkili."

Tüylerim diken diken oldu. "Sen bir yalancısın, anne."

Gülümsemesi kayboldu. "Viyana açılışının etkili olduğuna sizi temin ederim. Babanın tercih ettiği Şah Gambiti'nden çok daha etkilidir." Elini uzattı, karanlık şahı devirdi ve bana dingin bir gülümseme gönderdi. "Oyun bitti."

"Bu sadece bir oyun değil,
anne." "Hayır, değil."

"Onca yıl önce beni İtalya'ya bilerek gönderdin. Babamın bir ilişkisi olduğunu biliyordun ve benim de bunu öğreneceğimi biliyordun."

Koltuğunda arkasına yaslandı. "Ah, demek anladın..." "Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Ben bir aptal yetiştirmedim." Gözlerinde gerçek bir gurur ışıltısı vardı. "Eninde sonunda anlayacağını biliyordum."

"Nasıl yaptın bilmiyorum ama babamı beni De Luca bölgesine göndermeye ikna ettin."

Bunu nasıl kaçırmış olabilirim?!

Maman uşak çağırmak için düğmeye bastı. "Consiglieri'ye önermiş olabilirim."

Babamın consiglieri Maman'ın çocukluk arkadaşıyla evlenmişti. Bu dostluk sayesinde Maman'a karşı hep bir zaafı olmuştu.

"Ve sen De Luca sendikasına yardım ediyordun. Damian... Ne amaçla? Damian'ın sendikasını ele geçirmeye mi çalışıyorsun?" Başımı salladım. Bu asla olmayacaktı. Diğer tüm sendikaların ölü bedenleri üzerinden bile. Maman'ın gözleriyle tekrar karşılaştım. "Onlara yardım ederek kendini De Luca ailesine bağlıyorsun. Ve benim aracılığımla."

"Evet."

"Az önce FBI'dan biriyle görüştünüz ve bu kişinin Ariana De Luca ile bağlantısı olmalı. Ama muhtemelen L'Oscurit  'ya Niccolao Andretti'nin beş milyon dolara yükselttiği vurgundan sonra düşen cesetlerin bir sonucu olarak geldi. Bunu nasıl başardınız?"

"Vurulma olayıyla hiçbir ilgim yok. Bu sadece tesadüfi bir olaydı ve tahtadaki birkaç taşı benim lehime hareket ettirdi."

"Ama o vuruş Vince'in ölümüyle sonuçlandı. Bunu ona nasıl yapabildin?" Gözlerini kaçırdı. "Kanserdi. Ne yaptığını biliyor muydu?"

"O da işin içinde
miydi?" Cevap
vermedi.

Gözlerim kısıldı ve sesim sertleşti. "Anne, Vincent Romano bu işin içinde miydi?"

"Evet." Parmakları uzandı ve öldürülen karanlık kralla oynadı. "Vincent iyi bir adamdı. Bunu ikimiz de biliyorduk. Kendine neden haince bir işe bulaştığını sor."

Cevap: Yapmazdı.

Bu da burada iyi bir son oyun olması gerektiği anlamına geliyordu ama ben göremiyordum. Lanet ihanetin ötesini göremiyordum.

Kendini topla, Ren.

"Beni Vince'in cenazesi için New York'a gönderdin ve Damian'la yeniden bağlantı kurmamı sağladın. Bana gardımı indirmemi söyleyip durdun, bu da beni Damian'la birlikte istediğin anlamına geliyor. Ne amaçla?"

Gözleri satranç tahtasına daldı, düşmüş kara şahın uzunluğunu izledi. "Şah mat."

"Lütfen bana Kara Kral'ın Papa olmadığını söyleyin."

"Sana hayır diyebilirdim ama yalan söylemiş olurdum, benim küçük savaşımdı. Ve bu noktada yalan söylemenin ne anlamı olabilir ki?"

Kahya kütüphaneye girdi ve Maman sanki ona dair algım bir gün içinde tam bir seksen yapmamış gibi şeftali suyu sipariş etti. Gitmek istedim ama donup kalmıştım, gözümü ondan ayıramıyordum.

Konuşmamı bekledi, sabrın resmiydi. Kahyası bir şey isteyip istemediğimi sordu ama reddetmek için ağzımı bile açamadım. Annem sadece kendisinin zarifçe yapabileceği bir el hareketiyle onu başından savdı.

Çok körmüşüm. Çok körmüşüm. Mafya katında. Mafyanın dışında. Fark etmezdi. Her halükarda bir kuklaydım. Yutkundum ama ağzım çok kuruydu.

Maman'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Seni kırdım mı, *ma petite guerrière*? Aklınızı başınızdan aldım mı?" Anne biraz güldü, ayağa kalktı ve sandalyesini itti. "Seni görmek çok güzeldi, sevgili kızım. Ancak misafir beklemiyordum ve bu gece için planlarım var." Omzumu okşadı ve odadan çıktı.

Kahyası odaya girdi ve etrafta Maman'ı aradı. "Bayan Vitali? Bayan Vitali?" Omzuma dokundu ve nazikçe salladı. "Bayan Vitali?"

Ona döndüm. "Annem nerede?"

Şeftali suyunu uzattı. "Buna ihtiyacın olacağını söyledi."

Kurnaz, çıkarıcı kadın.

Öfkem alevlendi. Suyu aldım, çünkü evet, ihtiyacım vardı. Bardağı boşaltıp uşağa uzattıktan ve ona teşekkür ettikten sonra

Maman'ın Gaspard'la konuştuğunu duydum.

"Konuşuyorduk." Ona baktım ve kollarımı kavuşturdum. "Nereye gidiyorsun?" Şüphelerim vardı ama yalanlar beni ihanetlerinin içine gömdükçe, daha fazla gerçeği duyma ihtiyacım artıyordu. Onun söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

Bana dingin bir gülümseme armağan etti. "İlgilenmem gereken acil meseleler var." "Kızınızdan daha mı önemli?"

"Oh, tatlım. Bunu yanlış anlama." Ev olarak adlandırdığı şatafatlı mermer canavarın etrafını işaret etti. "Bunların hepsi senin için. Ben öldüğümde, bu miras senin olacak."

"Senin yalan mirasınla ilgilenmiyorum."

Uzandı ve yanağımı okşadı. "Artık gitmem gerekiyor." Elini bıraktı ve yüzüm elinin olduğu yerden yandı.

Gözlerim onu boydan boya süzdü. Bir çift Lululemon yoga pantolonu, bol bir Vince henley ve Givenchy spor ayakkabı giymişti. Seyahat kıyafetleri. Daha önce küçük bir valiz seti de görmüştüm.

Annem İtalya'ya gidiyordu. Babamı tahttan indirmek için. Şah mat.

Oyun bitti.

Ve karanlık kral düştü.

•

*

Kendimizi kandırma kapasitemizin bilinen bir sınırı yoktur.

- MICHAEL NOVA I(

Damiano De Luca

Bir Hafta Sonra

F gerçek: Sürüden kovulan ya da kendi isteğiyle sürüyü terk eden kurtlara yalnız kurt denir. Yalnız kurtlar sürülerle temastan kaçınır ve nadiren ulurlar.

Bunu biliyordum çünkü Ren bana kurt dedikten sonra kurtları araştırmıştım. Bu hafta kendimi biraz yalnız bir kurt gibi hissettim. Cristian'ın çağrılarına cevap vermek olması gerekenden daha kolaydı. Yetkinliği beni minnettar kılıyordu çünkü ben Oklahoma'da kalıp kendi işimi hallederken onun De Luca ailesini idare edebileceğini biliyordum. Ren gittiğinden beri bir insanla konuştuğumu sanmıyordum. Zaten işlerimizin çoğu petrol arazilerinin kiralanmasından ibaretti.

Bir başka eğlenceli gerçek: Kurtlar ömür boyu çiftleşir.

Ren bunu söylerken yalan söylememişti. Ancak benim için ömür boyu eş olduğunu ima ettiğinde yalan söylemişti.

Telefonum yine çaldı. Cristian. Görmezden geldim, arka cebime geri koydum ve baltamı aldım. Baltayı savurduğumda bir tahta parçası ikiye bölündü. Belime sardığım fanila terim için havlu görevi görüyordu. Siyah, plakasız bir SUV araziye yanaşırken kumaşı alnımda ve gömleksiz gövdemde gezdirdim.

Fanilayı kenara fırlattım, baltayı daha sıkı kavradım ve güneşin gözlerimi almasını engellemek için elimi başımın üzerine kaldırdım. Bastian arabadan indi, üç parçalı takım elbisesi benim gömleksiz gövdem, kot pantolonum ve iş botlarımla çelişiyordu.

Yaklaşırken beni içeri aldı. "Bodice Ripper için mi poz veriyorsun?"

"Sözlüğünüz saç kesiminiz kadar eski."

"Hey, bunu en iyi şekilde söylüyorum. Kitabın adı *"Oduncunun Nemli Derinlikleri"* olabilir. Eminim bu tür şeylerle ilgilenen kadınlar vardır." Etrafına bakındı. "Gerçi burada öyle biri yok gibi." Kaşlarını kaldırdı. "Cennette sorun mu var?"

"Vitali ailesiyle artık samimi olmazsam kızının tehlikeye gireceğinden mi endişeleniyorsun?" Baltayı ikiye bölünmüş ağaç gövdesine salladım, elime

ve Bastian'ı davet etmeden göl evine doğru yola koyuldum. Telefonum çaldı, ama yok say tuşuna basıp cebime geri koydum.

Yine de takip etti. "Hayır. FBI'dan ayrıldı. Rozetini teslim etti. Her şey halledildi." Kravatını gevşetti ve eve baktı. "Alkol tedarikçisiyle bir toplantı için buradayım. Consiglieri'niz onayladı. Telefonunuzu açsaydınız bunu bilirdiniz."

Buzdolabından bir şişe alıp geri dönüşüm kutusuna attım ve Bastian'a döndüm. "Boş konuşmayı kes. Neden buradasın Bastian? Benim evimde?"

"Ariana bana ilginç bir şey söyledi."

Belli ki benimle ilgisi vardı, çünkü o buradaydı. Bunu başıma kakmasına ya da koz olarak kullanmasına izin vereceğimi düşündüyse, sandığımdan daha aptalmış.

Ondan önce davrandım. "O benim kız kardeşim. Biliyorum."

Kaba dürüstlüğümden etkilenmemiş görünüyordu - son zamanlarda yalan söyleyecek bir dinleyicim olmasa da denediğim yeni bir şeydi. "Peki, neden onunla bu konu hakkında konuşmadın?"

İstedim. İstedim de. Ama Ren'le vakit geçirmek daha önemli görünüyordu ve şimdi o gittiğine göre, onu yalanlardan nefret ettiğimden daha çok severken yalanların neden bu kadar önemli olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldüm. Yalanlarda onun bir rolü bile olmadığını düşünmeye başlamıştım. Daha garip şeyler de oldu.

"Fark etmediyseniz, koca bir sendikayı yönetiyorum. Gökkuşağı sıçmaya ve balkabağı baharatlı latte içerken havadan sudan konuşmaya vaktim yok."

"Bana güvenin. Ariana zaman ayırmaya değer."

Onu inceledim. "Sanırım benimle görüşmek istiyor."

"Ona senin baban olmadığını söyledim."

"Ben değilim." Bir elimi başımın üzerinde gezdirdim ve onu gerçekten içime çektim. Onda değişen bir şeyler vardı. Huzurlu görünüyordu. Belki sefil bir pisliktim ama bu beni onunla uğraşmaya teşvik etti. "Biliyor musun, eğer evlenirseniz, kardeşim olursun."

"Dur. Hâlâ yemeğimi sindirmem gerekiyor." "Etrafına bir bak. De Lucas o kadar da kötü değil."

Gözleriyle etrafı inceledi. Ren'in bıraktığı bir kutu bok ayaklarının dibinde duruyordu. Adanın kenarındaki yerinden kutuya baktı. "Bak, işte sana istemediğin bir tavsiye-"

"En kötüsü. Hayır, teşekkürler."

Beni görmezden geldi. "-Sen baban değilsin. Onun gibi davranmak zorunda değilsin. Belki de sana öğrettiği her şeyi unutmali ve bir sendikada olmanın en iyi yanlarını benimsemelisin. Ve iyi tarafları da var. Bunu anlamam biraz zaman aldı ama bu iyi şeyler var. Onları keşfetmek için zaman ayırın.

"Yükselen bir sendikanız, ticari girişimlerin ve petrol arazilerinizde kazanç potansiyeliniz ve önümüzdeki on bin yıl boyunca bir Suudi prensi gibi yaşayabileceğiniz ve bir saniye bile çalışmak zorunda kalmayacağınız kadar paranız var.

"Baban De Luca sendikasını yönetirken bunları tehlikeye attı. Şimdi yetki sende olduğuna göre, işleri farklı şekilde yapabilirsin. İnşa edebilir, genişleyebilir ve gelişebilirsin. İnsanları dışlamak... Bu babanın yöntemi. Babana benzeme. Kimse onu sevmezdi. Kimse ona saygı bile duymazdı.

"Bu dünyanın en iyisini keşfetmek için zaman ayırdığınızda, bunun ilişkiler olduğunu öğreneceksiniz. Sadakat, güven ve onur. Yetiştirilme tarzınız nedeniyle bunlara alışık olmayabilirsiniz - ve bunu saygısızlık olarak algılamayın - ama bu, bugün bunları somutlaştırmaya başlayamayacağınız anlamına gelmez.

"Düşünürseniz, Ariana'nın kardeşiniz olduğunu bildiğinizi ondan saklamanız için gerçek bir neden yoktu. İhmal yalanı yine de yalandır. İyi bir neden olmadan yalan söyledin. Bunu bir düşünün. Yalanlarınızı kabul edin. Ancak o zaman gerçeklerine sahip çıkabilirsiniz, De Luca."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü mutlu görünmüyorsun ve benim kızım kardeşinin mutlu olmasını isteyecek türden bir kız." Saatini kontrol etti ve doğruldu. "Gitmem gerekiyor. Kendim çıkarım."

O gitti ama sözleri benimle kaldı.

Gerçeklerine sahip çık, De Luca.

Ren ve ben yalan söylemekten suçluyduk. Başkalarına. Birbirimize. Kendimize karşı. O da benim kadar suçluydu ve bunu kabullenmem gerekiyordu. İkimizin de hatalı olduğunu kabul etmeli, kendi payıma düşen kötü şeyler için özür dilemeli ve kız arkadaşımı geri almalıydım.

İstedigimi sandığım her şeye sahiptim; para, özerklik, sendikanın kontrolü. Neden mutlu değildim?

Çünkü benim Ren'im yoktu.

Ve tüm yalanlardan kurtulana kadar onu hak etmedim. Gerçeklerime sahip çıkmalıyım.

Aldatma ötekine yönelik bir saldırı olarak görülse de, aldatma duygusal bir intihar aracıdır.

- BİLİNMIYOR

Renata Vitali

T Çocuklar sınıftan koşarak çıkarken çığlık attılar. Migrenim akıl sağlığımı kemiriyordu ve kendimi bağırmaya zorladım, "Yürü, lütfen! Yürü! Dylan, Andy'yi itmeyi bırak yoksa seni müdürün o d a s ı !" İnledim ve alnımı beyaz tahtaya bastırdım. "Neden çocukların ses telleri olmak zorunda?"

"Ren? İyi misin? Normalde çok sakın ve soğukkanlısındır." Sessizlik. "Ren?!"

"Ne?!" Sally'nin şaşkın bakışları karşısında bocaladım. "Aman Tanrım. Özür dilerim. Sana bağırarak istememiştim... Berbat durumdayım."

"Sen ikinci sınıf öğretmenisin. Sanırım izinlisin."

"Teşekkürler. Sadece çılgın bir hafta oldu." Çılgın bir hayatı dene. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Ebeveynlerden biri pizza getirmiş." Salon sağ tarafta olmasına rağmen arkasını işaret etti. "Öğretmenler odasında."

"Teşekkürler, Sal." Zayıf gülümsemem ikimizi de yanıltmadı. "Hemen geliyorum." "Sana birkaç dilim ayırırım." Benim hiç şüphesiz bitkin halime baktı.

Görünüş. "Cuma olması iyi bir şey, değil mi?"

Evet. Kesinlikle bitkin.

Gittiğinde minnettardım. Zaten zar zor dayanıyordum. Akıl sağlığı bugünlerde bana çok yabancı geliyordu ve bir reality yıldızının ilgi çekmeyi arzuladığı gibi çirkin bir ağlama seansı arzuluyordum. Saate baktım. Öğle yemeğine otuz dakika kalmıştı. Yeterli zaman değildi.

Gözyaşlarımı geri ittim ama geri çekilmediler. Bir tanesi kirpiklerimden süzülüp yanağımdan aşağı indi. Sonra bir tane daha. Oh, Tanrım. Kalbim kırılıyordu, Dünya'nın dönüşü kadar yavaş. Bunu hissetmek için hiç durmadım ama ne kadar engellemeye çalışsam da bunun olduğunu biliyordum.

Bedenim yere çöktü. Dizlerimi göğsüme çektim, yanağımyı yanaklarıma yasladım ve on yıldan uzun bir süre önce Damian'a aşık olduğumdan beri ilk kez bunun olmasına izin verdim. Kırılmama izin verdim. Gözyaşları beni güçsüz hissettirmedi. Beni temizlediler, sadece iyiye odaklanana kadar kötü anıları uzaklaştırdılar. Damian'ın aşık olduğum yanlarına.

Teksas'ta hayatımdan hiç endişe etmedim. Adımdan dolayı değil- Angelo, bir anda tehlikeli hale gelebilecek pervasızca saldırmaya meyilliydi.

ve ismim şiddeti önlemeye yetmeyecekti. Hayır, Damian ikimize de itiraf etmek istemediği zamanlarda bile benim koruyucum olmuştu.

Kütüphane randevularımız ruhumu kurtardı ve hayatım boyunca hissettiğim yalnızlık onun yanında azaldı. Laura ve diğer öğrenciler beni uyuştururken o beni korudu. Küçük anlarda aşık olduk; zekâ savaşları, küçük sevgi gösterileri, birbirimize olan kararlı inancımız.

Bu inanç için çok fazla.

Telefonum çaldı ve kendimi ayılmaya zorladım. Arayanın kimliğine bakmadan açtım ve eşyalarımı toplarken kulağıma götürdüm.

"Renata, tatlım-"

Bu da ne...

Kaşlarım birbirine yapıştı. "Baba?"

Sesindeki aciliyet nabzımı hızlandırdı. "Annene gitmeni ve benim için bir şeyler almanı istiyorum Renata."

Maman'dan ayrıldığımda onların karmaşasından uzak durmayı tercih etmiştim. Mafyayla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Beni tekmeleyerek ve çılgılık atarak geri sürüklemek için bir mucizeden fazlası gerekmezdi.

Beni göremese de başımı salladım. "Ona soramaz mısınız?"

"Bu bir kaset, bebeğim." Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti. "Bana şantaj yapmak için kullanıyor. İçindekiler beni hapse gönderebilir. Babanın hapse girmesini istemezsin, değil mi?"

"Baba, bu seninle annem arasında. Beni bunun dışında bırakırsan çok memnun olurum."

"Dediğimi yap, Renata." Yalvarmayı kesmiş ve talepkâr haline geri dönmüştü. Garip bir şekilde, bu aşinalık beni rahatlattı.

Yine de onun saçmalıklarını kabul etmiyordum. "Ben artık çocuk değilim. Beni ceza olarak Teksas'a gönderemezsiniz."

Meraklı yanım annemin İtalya seyahatinde ne yaptığını merak ediyordu. Papa'nın sesi pamuk ipliğine bağlı bir adam gibi geliyordu. Ondan duymaya alıştığım şey bu değildi. O zamandan beri Vitali hakkında da bir şey duymamıştım, gerçi tam olarak haberdar değildim.

Papa'nın sert tonu beni kızdırdı. "Seni cezalandırmanın başka yolları da var. Annenle kavga ettiğini biliyorum ama onu hâlâ önemsiyorsun. Ya Hamptons'a gidip kasadaki kaseti alırsın ya da bunu benim yerime yapması için bir vurucu tim gönderirim ve bu hiç de hoş olmaz."

Tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı ki devam etti. "Damiano De Luca."

Adını duyunca donakaldım. Hâlâ önemsediğimi fark etmeyecek kadar hayalperest değildim. Damian benim ilk ve tek aşkımdı. İlk aşkınız, her zaman diğer erkeklerle kıyaslayacağınız kişidir. Kendinizi hayatınıza devam ettiğinize inandırmayı başardığınızda bile asla unutamadığınız kişidir.

Damiano De Luca'dan beri bir düzineden fazla erkekle çıkmıştım. Her birini onunla kıyasladım ve bu, o ilişkileri daha başlamadan bitirdi. Yaşamaya devam edebilirdim, belki bir gün onsuz da mutluluğu bulabilirdim. Ama onu asla unutamayacaktım. Ve buna onu her gün her saniye sevmek de dahildi.

Papa beni boynumdan yakalamıştı. Sadece Damian'ın adını anarak ihtiyacı olan tüm kozu elde etmişti. Kahkahası yüksek sesle ve kuru bir şekilde çınladı. "Seni Teksas'a gönderdiğimde ikinizin nasıl aşık olduğunu duymadığımı mı sandın?" Alay etti. "Bunu *ben* yaptım. Sana aşkı verdim." Sesini alçalttı. "Ben de aynı kolaylıkla alabilirdim."

Déjà vu beni etkiledi ve Devils Ridge'de Angelo'nun bana benzer bir tehdit savurduğu koridora geri götürdü.

"Peki," diye ısırdım.

"Kasada bir video kaset var. Şifre altı haneli. Üç beyit. Doğum tarihiniz, artı her beyitte on dört."

Tabii ki, güvenli kod doğum tarihimden geliyordu. Annemle babamın bana olan sevgilerini göstermek için berbat bir yöntemleri vardı. Ben homurdanarak kabul eder etmez babam telefonu kapattı. Okul bitip Connecticut'tan New York'a doğru yola çıktığımda gece çökmüştü.

Maman'ın evinin önünde beni karşılayan ordu beni şaşırttı. Bazı yüzleri Devils Ridge'deki lisemden çocuklar olarak tanıdım. Büyüyüp erkek olmuşlardı ve aklıma gelmeyen nedenlerle Maman'ın taş döşeli garaj yolunda toplanmışlardı. Romano ailesinden bir irtibat görevlisi Bastian Romano ve Ariana De Luca'nın yanında ön kapıya yaslanmıştı.

Maman'ın yanında duranı gördüğümde sustum. Tamamen siyah giysiler, siyah taktik eldivenler ve kurşun geçirmez yelekten oluşan üniformasıyla Maman'ın yanında dikkat çekiyordu. Göğsünde sallanan bir saldırı tüfeği de dahil olmak üzere vücuduna bağlı birkaç silahı vardı.

Arabamı park edip motoru durdurduğumda gözleri benimkilere takıldı.

"Genç kız," diye fısıldadım.

Ve beni gerçekten duyamadığını bilsem de, yine de beni duyduğunu biliyordum.

Bazen aldatma tedavi edici olabilir.

- LAN ROSS'A

Renata Vitali

Etrafta bu kadar insan varken kasaya girmemin mümkün olmadığı sonucuna çabucak vardım. Gitme isteğinin yerleşmesi sadece iki saniye sürdü. Damian bir adım atıp ama bu hareketin bilinçli olduğunu düşünmüyordum. Ne de olsa gözleri vücudu kadar davetkâr görünmüyordu.

Ondan nefret etmek istiyordum ama ona bakarken nefreti hissetmeyi kendime yediremiyordum. Sadece kalbimin her zaman ona ait olacağı gerçeğine boyun eğdim.

Annem arabanın kapısına yaklaştı, gözleri sevinçle parlıyordu. "Seni buraya baban mı gönderdi?"

Gözlerim Maman'a dönmeden önce Damian'a kaydı. "Evet."

Yalan söylemek anlamsız olurdu. Bu karmaşayla hiçbir ilgim olsun istemiyordum ve bu orduya ve Maman'ın Papa'ya yaptığı şantaj kasetine bakılırsa, Papa kaybeden tarafta gibi görünüyordu. Damian güvendeydi. Şimdi gidip babamın ona zarar veremeyeceğini bilerek uyuyabilirdim ama parmaklarım arabayı çalıştırmayacak ve ayağım pedala basmayacaktı.

Maman'ın kahkahası sessiz gecede parıldıyordu. "Biraz çaresiz, değil mi?"

Başımı salladım, başım kaskatı kesilmişti. "Öyle görünüyordu."

"Senden kaseti çalmanı mı istedi?" Sözleri bir sorudan çok bir ifade gibiydi.

"Evet. Ya bunu ya da bir TAC ekibi göndereceğini söyledi." Damian'a dik dik bakma isteği içimi kemirdi.

"Ve sanırım onu tehdit etti"-Damian'a doğru başını salladı
-"Hayat."

Ellerim yumruk olmuş, yanlarımda gizlenmiş ve arabanın kapısı tarafından engellenmişti. "Evet." "İyi ki ordum var."

Bu kadar sinsi biri nasıl bu kadar güzel gülümseyebilir?

"Evet." Başımı salladım, hareketlerim gönülsüzdü. "İyi bir şey."

Maman'ın ne kadar hesaplı olduğunu bir kez daha anladım. Dünyanın en güçlü mafya bölgesinde gerçek bir ordu toplamıştı. Damian'ın De Luca tahtına çıkmasına yardım ederek, bir mafya babasının iyiliğini kazanmıştı.

Sendikayı güçlendirmek. İyi bir önlem olarak, beni ve Damian'ı bir araya getirerek ailelerimizi iç içe geçirmeye çalıştı.

Maman Vince'in kalbine ve desteğine sahipti, bu da Romano ailesinin desteğine sahip olduğu anlamına geliyordu. Bu da Romanoların neden bunca yıldır onun kendi topraklarında yaşamasına izin verdiğini açıklıyordu. Ayrıca, Romano ailesi bu taktiksel toplantıya uymak zorundaydı çünkü aksini yapmak, bilmeden bölgelerine bir uyuyanın girmesine izin verdiklerini kabul etmek anlamına geliyordu.

Andretti ailesi sonunda Romano ailesiyle barışmıştı, bunda Maman ve Vince'in parmağı olduğundan şüpheleniyordum. Romano ailesine karşı çıkmak daha yeni bitmiş bir savaşı yeniden başlatacaktı.

Rossi ailesi, Romano ailesi ile miras yoluyla bağlantılıdır. Bastian Romano'nun annesi, Bastian'ın babasıyla görücü usulüyle evlenmiş bir Rossi'ydi. Yani Romano ailesi Maman'ın burada toplanmasını sorun etmiyorsa, Rossi ailesi de sorun etmeyecektir.

Ve son olarak, Camerino ailesi dört aileye karşı gelemezdi ve zaten Rossi ailesiyle olan bölgesel savaşlarında Maman'la başa çıkamayacak kadar yıpranmışlardı. Pek çok küçük parça bu yapbozu oluşturdu, başka hiçbir erkek ya da kadının başaramadığı bir başarı. Eğer bu kadar iğrenmeseydim, etkilenirdim.

Maman Vitali'yi ele geçirmişti ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

"Gitmeden önce erkek arkadaşınla konuşmanıza izin vereceğim." Kaşlarını kaldırdı ve bana dik dik baktı. "Tabii bu imparatorluğu sana kazandırmak için yaptığım her şeyi takdir etmeye karar vermediysen ve bir yetişkin gibi davranıp benimle konuşmak istemiyorsan."

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler."

"Hmm." Dudakları düzleşti. "Şu anda farkında olmayabilirsin ama bu iyi bir şey küçük savaşçı. Etrafına bir bak. Bu birliktir. Tarihte ilk kez beş sendika birleşti. Birlikte daha güçlüyüz." Bana dokunmak için uzandı, daha iyi düşündü, döndü ve uzaklaştı.

Gözlerim Damian'inkilerle tekrar buluştu.

Annem birlikten bahsetti ama ben hiç bu kadar bölünmüş hissetmemiştim.

Sabır, aldatmacanın kendisini ortaya çıkarmasını sağlayan silahtır. Aldatılmaya ya da yanlış kararlar almaya karşı bir sigortadır.

- MICHELLE MCKINNEY HAMMOND

Renata Vitali

Maman'ın sözleri garip, berbat bir şekilde barıştan bahsediyordu. İşbirliği. Dayanışma. Bu ironi beni güldürdü.

"Kendi kendine mi gülüyorsun?" Damian bir kolunu cipimin kapısının üstüne dayadı ve öne doğru eğilerek camdan beni dikizledi. O kadar rahattı ki, çelişkili duygularım ve yüzündeki gergin çizgiler olmasa aramızın iyi olduğunu düşünebilirdim.

Hayatımın durumuna üzülerək ayrılma fırsatımı boşa harcamıştım. Hayatımda iki önemli ilişkim vardı: Annemle paylaştığım anne-kız bağı ve Damian'la paylaştıklarımız. Şimdi ise hiçbir şeyim yoktu.

Damian'a baktım, bu konuşmanın nasıl gideceğini merak ediyordum. Aramızda söylenmemiş çok şey kalmıştı ve öfkem dinmemişti. Kalp ağrım da öyle. Damian da en az benim kadar yorgun görünüyordu, bu da onun hâlâ beni önemseydiğini bilmek isteyen yanımlı tatmin ediyordu.

Bir iç geçirdi. "Nasılsınız Prenses?" Demek sivil yoldan gidiyorduk. Bununla yaşayabilirim.

Sorusuna cevap vermenin pek çok yolu vardı. Bunun yerine ona bağırma isteğimi bastırdım ve her zaman kullandığım cümleyi kurdum. "Ben prenses değilim." Bu aşinalık sadece nostaljimi arttırdı ve boğazıma kadar yükselip nefes alamayana kadar düğümler oluşturdu.

"Şövalye."

"Ben de at değilim. Ben piyonum, Damian." Acı kahkahalar boğazımda sıcak suda çalkalanan bir banyo bombası gibi fokurdadı. "Lanet olası bir piyon."

"Sen bir piyonsun, ben de bir peri prensesiyim."

"Annem beni bir piyon olarak kullandı ve sen de beni buna ortak olmakla suçladın. Annemi ve hayatımın aşkını aynı gün içinde kaybettim. Aramızda güven kalmadı. Buna şaşırılmamalıyım. Seninle tanıştığım ilk yaptığım şey odanı gözetlediğim yalanını söylemek oldu, sonra da telefonunu çaldım. Bir ilişkiye başlamak için ne biçim bir yol."

İçini çekti. "Annen bana ne yaptığını anlattı. Her şeyi değil ama senin bu işe karışmadığını açıklamaya yetecek kadarını."

parmağıyla dairesel bir hareket yaptı-"tüm bunlar. Hatalıydım ve özür dilerim. Verdiğim tepkinin hiçbir mazereti yok ama açıklamak isterim."

"Tamam."

"Hayatımdaki herkes bana yalan söyledi ve senden kaçmak, ilişkimizin olmasını istediğim kadar mükemmel olmadığını kabul etmekten daha kolaydı. Ama mesele şu ki, o zamanlar seninle olan ilişki şimdi seninle olan ilişkiyle bir tuttum. Bu ikimiz için de adil değil. Biz ikinci bir şans hak ediyoruz, başarısız olmaya mahkum bir ilk şansın devamını değil."

"Sana bir şans daha veremem, Küçük Hanım. Bunu kaldıramam. Güçlüymüşüm gibi davranmayı seviyorum ama ben insanım ve hiçbir şey bunu senin yanımdayken olduğum kadar içime işlemiyor."

Bir an sessiz kaldık. Söylenmesi gereken çok şey vardı ama bunların hiçbiri kolay olmayacaktı.

Sessizliği ilk o bozdu. "Ne olursa olsun, telefonumu çaldığında çok seksi olduğunu düşünmüştüm. Kasabada başka hiç kimse bana karşı çıkacak cesareti gösteremedi. Belki babam hariç."

"Angelo De Luca'yı sikeyim." Şaşkın bir kahkaha attığında gülümsememi bastırdım. Bu iş benim hoşuma gitmeyecek kadar dostça bir hal almıştı. Ona arkadaş olmadığımızı hatırlatmam gerekiyordu. "Sen ve annem, beni onun suç ortağı olmakla suçlayan biri için samimi görünüyorsunuz."

"Buradasın, değil mi?"

Bunu bir cevapla onurlandırmayacaktım bile.

Cevap vermek için durakladı ama ben cevap vermeyince devam etti: "Bastian'la konuştum. Oklahoma'ya beni ziyarete geldi."

"Ariana'nın kardeşin olduğunu öğrendi mi?"

"Evet. Onunla konuşmamı istedi."

"Öyle mi?"

"O burada ama baş başa bir an bile geçiremedik. Sanırım bir ara onu tanımak isterim. Bugün deli bir kadını savunmam için bana baskı yapılırken değil,"-kıkırdadım-"ama sonra. Onunla konuşmaya hazır olduğumda."

"Senin adına sevindim."

Ve öyleydim. Bunu bana neden söylediğini sorgulamadım. Bunu içgüdüsel olarak değerlendirdim. Benim sadece Maman ve Damian'ım varken, Damian'ın da sadece ben vardım. NBC'nin en sevdiğim programları iptal etmemesini istediğim gibi onun için de burada olmak istiyordum ama birlikte olamayacak kadar parçalanmıştık... belki en azından arkadaş olabilirdik?

Arkadaşlık.

İyi bir goldü.

Sessizliği beni "Neden bana kızgın görünmüyorsun?" diye sormaya teşvik etti. Kızmasına değecek bir şey yaptığımdan değil, ama son baktığımda hâlâ Maman'ın entrikalarında payım olduğunu ve bu konuda ona yalan söylediğimi düşünüyordu.

Arabanın etrafında dönüp yolcu koltuğuna oturmasını izledim.

Deri koltuğa yerleşirken kapıyı kapattı. "Bastian ayrıca aklıma takılan bir şey söyledi. Gerçeklerime sahip çıkmadan önce yalanlarıma sahip çıkmalıyım."

"Yalan mı?"

"Birçoğunu birçok insana söyledim. Bazılarını bilerek. Bazılarını istemeden. Bunlar en kötöleri. Farkına varmak en uzun süreyi alıyor."

Başımı koltuk başlığına yasladım. Ne demek istediğini anlamıştım. Damian'a aşık olmaya başladığım andan beri kendime onu sevmediğimi söylüyordum. Ayrıca bana defalarca yalan söylenmişti. Aldatmanın iki tarafında da olmak iyi hissettirmiyordu.

Ona baktım ve yüz ifadesindeki ciddiyeti fark ettim. "Yani şu anda yalanlarını kabul ediyor musun?"

"Evet."

"İtiraf et."

"Senden ilk kez on yedinci yaş gününde babama karşı çıktığında hoşlanmıştım. Başka biri o banyoda sinmişken ona ne dediğini duydum. Freud'un "Dostoyevski ve Parricide" tartışmasını bir flört fırsatına çevirdiğinde seni istedim - ve flört ettiğini inkar etme, çünkü ben de ediyordum. Babam yüzüme yumruk attığında sana aşık oldum ve sen bana ayağa kalkmamı söyledin çünkü kendime acımdan daha güçlü olduğumu biliyordun. Ondan sonraki her an, kütüphane randevularımızdan dansa ve yatak odamdaki o geceye kadar, sana daha çok aşık oldum."

Vay anasını. Böyle devam ederse bu konuşmadan yumurtalıklarım bozulmadan nasıl sağ çıkmamı bekliyordu?

Arkadaşlık, Renata. Kendini topla, kadın.

İçimdeki çalkantıdan habersiz devam etti. "Sen gittiğinde Cristian bana 'Ondan hoşlandığını nereden biliyorsun? Aşkın ne olduğunu nereden biliyorsun?'"

Cristian'ı neden hiç sevmediğimi hatırladım. "Ne dedin sen?"

"Ona bilmediğimi söyledim." Sözleriyle içimi parçaladı. "Ona aşkın ne olduğunu kimsenin bilmediğini söyledim, ama sende asla bilemeyeceğim bir şey var."

bırakabilmektir. Bu, hepimizin bilmeye en yakın olduğu şeydir."

Koltuğa yaslandı ve gözlerini arabanın tavanına dikti. "Ama yanılmışım. Bunu bilmenin bir yolu var. Bu duyguyu tanımlayamıyorum ama bu seni sevdiğimi bildiğim gerçeğini değiştirmiyor. Bunu seni New York'ta gördüğümde anladım. Asla bırakamadığım o parçan gevşemedi. Seni gördü, sıkılaştı ve beni kendine çekti."

Sözleri beni bir uçurumdan aşağı itti, can havliyle tepeye tutundum.

"Oh."

Aptalca bir yanıttı ama daha fazlasını söyleyecek kadar kendime güvenmiyordum. Arkadaş kalmamız gerekiyordu. İki kez ilişki yaşamayı denemiştik. En azından arkadaşı olarak, onu hâlâ hayatımda tutuyordum.

"Sen benim ilk aşkımsın, Knight. Kalbimi sana verdim."

Belki de sorun buydu. Beni bırakamıyordu çünkü ilk aşkı onun her şeyini alabilecek tek kişiydi. Ne kadar zaman geçerse geçsin, ben her zaman ondan bir parça taşıyacaktım.

Bu onun aşkı keşfeden parçasıydı. Aşkı gece kütüphanede buluşmalarda, arkadaşılığın aşka dönüştüğü zamanlarda, bir ruhun diğerinin yüklerini kaldırdığı zamanlarda ve asla geri dönemeyeceğimiz o ilk öpücükte öğrendi.

Söylediklerinin ne kadarı konuşurken bana verdiğı o eksik parçaydı? Ne kadarı gerçektir? Gerçek şuydu ki... Ben sadece onun ilk aşkı olmak istemiyordum. Onun son aşkı olmak istiyordum. Ama işte buradaydık. Aklımı başımdan alan nedenlerden dolayı medeni bir şekilde. Artık arkadaş olmak, birbirimizi kaybetme riskine girmeden her zaman birbirimizin hayatında olmak için bir fırsatımız vardı.

"Şu anda arkadaş olmak ve bir on yıl daha ayrı kalma riskine girmeden birbirimizin hayatında kalmak için bir seçeneğimiz var. Bence bunu değerlendirmeliyiz."

Esprili olmayan bir kıkırdamayı serbest bıraktı. "Hayatta pek çok seçeneğimiz var ama bunun onlardan biri olmadığını biliyorum. İlişkimize dahil olan dış güçler hakkında ne istersen söyleyebilirsin. Ama benim için seninle tanışmak her zaman kader olacak. Seninle arkadaş olmayı ben seçtim. Ama birbirimize aşık olmak? Bu bizim kontrolümüz dışında. İstedığın kadar durdurmaya çalış ama biz her zaman birbirimize aşık olacağız ve başka türlüşü sadece yerleşmek olur."

"Bunu riske atamam."

"Hayatımızı birlikte en iyisi olduğumuzu bilerek geçirmek ve bu adımı atmamak daha büyük bir risk. P a r m a ğ ı n d a k i dövme yüzük bana aşık olduğunun kalıcı bir kanıtı. Beni her zaman seveceğinin. Ben

Tenine kazındı, Ren. Sonsuza kadar. Bundan kaçış yok. Bunu sana ne zaman çizdiğimi hatırlıyor musun?"

"Bunu bana mı çizdin?"

Sol elimi göğsüme götürdüm ve diğer elimle dövmemi kavradım. Sanki dövmemi saklamak onun kökenini ya da Sharpied'in orijinal çizgisinin nereden geldiğini bilmediğim ama kendi sezgilerimin derime kalıcı olarak kazınması gerektiğini söylediği gerçeğini değiştirecekmiş gibi.

Elime baktı ve başını salladı. "O gece Laura sana ilaç verdi, ben de seni odana geri götürdüm. Sana neden yardım ettiğimi sormuştun. Sana sadece seninle birlikteyken kendimi hareket ediyormuş gibi hissetmediğimi söylemiştim. Bu arada, bu hala doğru. Benden hoşlandığını söylemiştin, ben de sana işler bu kadar karmaşık olmasaydı kendimi sonsuza dek seninle birlikte görebileceğimi söylemiştim. Sonra da alyans parmağının etrafına o yüzüğü çizdim."

Elime uzandı ve ben de kendimi tutamayarak tutmasına izin verdim. "Yakın zamana kadar fark etmemiştim ama işler bu kadar karmaşık olmak zorunda değil. Bunu basitleştirebiliriz." Öne doğru eğildi, elimi dudaklarına götürdü ve dövmemi bir öpücük kondurdu. "Beni seç, ben de seni seçeyim. Birbirimizi ilk sıraya koyacağız. Geri kalan her şey sadece arka plandaki gürültüdür."

İstedim. İstedim. Ama şu anda bu seçimi yapamazdım. Bu adımı atmama ne yardımcı olabilirdi? Büyük jestler yapacak bir tip değildim. Küçük jestler için bile uygun biri değildim. Bu yüzden, ne istediğimi bilmek benden kaçtı.

"Sana verecek bir cevabım yok."

"Sorun değil." Yüzümü inceledi. "Ama denemeye devam edeceğim." "Tamam."

"Telefon numaranı bir daha değiştirme."

Gülümsemem geçip gitti. "Tamam." Sonunda bir kahkaha attım ve kendimi özgür hissettim. "Telefon numaramı değiştirmek dramatik miydi? Belki. Ama kendimi savunmam gerekirse, bu-"

Bir lastik gıcirtısı havayı deldi. Damian vücudunu benimkinin üzerine atarak bir anda beni sardı. Onun korumasına ihtiyacım yoktu ama yine de bunu yaptı. Maman'ın avlusunun ve araba yolunun karşısında askerler tabancalarını ve saldırı tüfeklerini hazır konuma getirdiler.

Dört plakasız Escalade garaj yolunda durdu, tüfekli iki düzineden fazla adam aralarında eşit olarak dağılmıştı. Papa'nın taktik ekibi. Sayıca kendilerinden dört kat fazla olan grubumuza şöyle bir baktılar ve hareketlerini durdurdular.

Maman evinin merdivenlerinde duruyordu. Bir sütuna yaslanmış, bir ayağını diğerine dolamış, umursamazlığın resmini çiziyordu. Neden umursasın ki? Mafya dünyasında iyi bağlantıları vardı. O zamanını müttefik kazanarak geçirirken, Papa zamanını düşman kazanarak geçiriyordu.

Maman ve davetsiz misafirler karşı karşıya geldiler. Yine de endişesiz görünüyordu. Hatta kendinden emin. Onun bir ordusu vardı. Papa'nın kk bir taktik ekibi vardı. Geri ekileceklerdi ve Vitali ailesi onun olacaktı.

Rakip takımın arabaları geri çekilerek garaj yolundan ıktılar. Damian biraz geri çekildi ve aramızda neredeyse bir el genişliği kadar mesafe varken gözlerimiz buluştu. Gözleri dudaklarıma kaydđ. Onunla bir ilişkiye girerek onu kaybetme riskini almaya hazır olmadđđımı hatırlamadan önce ona doğru eğildim.

Koltuğuma geri yaslandım ve o da benden uzaklaştı. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"İçgüdü." Durakladı. "İçgüdü olmasaydı bile yine de yapardım."

Buna kızamazdım. "Teşekkür ederim."

Ve her şeye rağmen, yıllarca her taraftan aldatılmama rağmen, onun beni her zaman güvende hissettirdiğini fark ettim.

■

W'*

'' '''

Açık bir gerçekten daha aldatıcı bir şey yoktur.

- A R T H U R C O N A N D O Y L E

Bir Hafta Sonra

Hala cevap yok mu?

Renata: Yarın tekrar sor.

Yarın.

Renata: Gözlemci.

Damian: Çok şirin.

Renata: Yarın.

Sana her gün mesaj atmamı istediğini düşünmeye başlıyorum.

Renata: ...

Damian: Dur tahmin edeyim... Yarın mı?

Renata: ...

Damiano De Luca

boş barın müşteri tarafında oturan Bastian'a başıyla selam verdi. Öğle vakti, akşam yemeği servisine hazırlandığı için bar kapalıydı. Ariana benden Bastian'a baktı. "Sizi biraz yalnız bırakayım." "Aslında seni görmeye geldim." Bastian aramıza baktı. "Sonunda." Ariana onu uzaklaştırdı, sonra dikkatini bana verdi. "Ortaya çıkmanızın ne kadar süreceğini merak ediyordum." "Hey, bana gelebilirdin." Tezgâhın üzerinde bir bezi geniş daireler çizerek ovuşturdu. "Hâlâ personel eksiklerimiz var." Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Eski patronlarım işi ben alayım diye tüm nitelikli iş başvurularını filtrelemiş olabilirler." Birincisi, bir kız kardeşimin olması; ikincisi, onun bir fed olması; ve üçüncüsü, Bastian Romano'nun lanet olası bir fed'e aşık olması hala aklımı başımdan alıyordu. "Ve o eski patronlar senin burada çalışmanı sorun etmiyorlar mı?"

"Artık onlar için çalışmıyorum. Yapabilecekleri pek bir şey yok."
Ayrıntıya girmedim, ben de sormadım. "Baban gibi değilsin, değil mi?"

"Sikeyim hayır." Durakladım. "Teknik olarak o senin de baban." "O kadar kötü biri mi?"

"Daha kötüsü."

İç çekti. "Sanırım annem kaçmakta haklıydı."

"Muhtemelen Devils Ridge'in dışında olması daha iyiydi," diye kabul ettim. "Beni doğururken öldü."

Kahretsin. "Özür dilerim."

Ve öyleydim. Sadece kız kardeşim olduğu için değil - ki lanet olsun, bir kız kardeşim vardı - ama onu bir insan olarak sevdiğim için. Gece vardiyası geldi ve geçti ve tüm çalışanlar ayrıldığında, Ariana ve ben hala bir kabinde oturup konuşuyorduk.

Ariana omuz silkti. "Annem söz konusu olduğunda pek çok sorun var ama onu gerçekten tanıımıyordum. Hiç sahip olmadığım ama sevmem gerektiğini bildiğim bir şeyi özlüyorum."

"Her zaman böyle açık bir kitap mısın?"

Hoşbeşle uğraşmadan doğrudan derin konulara daldık. Bir gecede, hayatım boyunca birlikte okula gittiğim bazı çocuklar hakkında bildiklerimden daha fazlasını öğrenmiştim onun hakkında.

"Hayır. Asla, aslında." Kahve fincanından bir yudum aldı ve bana baktı. "Telafi etmemiz gereken onlarca yıllık kayıp zamanımız var." Ren'le bunun nasıl bir his olduğunu zaten biliyordum. "Beni görmeye gelmen bu kadar uzun sürdüyse, kendi kendine konuşman gerektiğini düşündüm ve en azından ben de seni görmeye kendimi getiremediğim için sana karşı açık ve dürüst olabilirim." Barda etrafına bakındı ve iç çekti. "Ben de yalan söylemekten hoşlanmam. Eskiden gizli çalışırdım. Çok yorucu oluyor."

"Şimdiye kadar seninle ilgili en sevdiğim şey bu olabilir." "Gizli çalışmam mı?"

"Hayır, dürüstlüğe bağlı olduğunuzu."

"Bu konuda bazı sorunlar yaşadığını duydum."

"Erkek arkadaşının koca bir ağzı var."

"Seni Oklahoma'da gördüğünde mutlu görünmediğini ve Renata'nın annesinin hayatını içine gömdüğü yalanlardan kurtulamadığını söyledi. İkimiz de herkesten daha iyi biliyoruz ki ebeveynlerimizin davranışları bizimkiler üzerinde hiçbir etkiye sahip değil."

"Bunu şimdi biliyorum. Belki o zaman da biliyordum."

"Sonra ne oldu?"

Ondaki bir şey beni kendine çekti - belki de bana gerçekten değer veriyormuş gibi bakması, yüzünün nineme çok benzemesi. Bu bende her şeyi itiraf etme isteği uyandırdı. Bu yeteneğini gizli görevdeyken geliştirmiş olmalı diye düşündüm ama hoşuma gitti. Bana De Luca kanıyla bağlı olan ve De Luca çılgınlığıyla lekelenmemiş bir kız kardeşim olması fikri hoşuma gitmişti.

"Suçlamaların ağızından dökülmesine engel olamadım. İlişkimiz on, neredeyse on bir yıl önceki Devils Ridge'den sonra hiç ilerlemedi. Oklahoma'da hissettiğim tüm o hayal kırıklığı..." Başımı salladım. "İlişkimiz ilk kez sona erdikten sonra Devils Ridge'den hissettiğim şey gerçekten de buydu."

"Peki ya şimdi?"

"Hayatımda biriktirdiğim her yalanı serbest bırakmaya çalışıyorum, böylece ilerleyebilir ve Ren'in hak ettiği biri olabilirim."

"Bu mu yani?"

"Birazcık. Evet, sana yalan söyledim ve bunun için özür dilemek istiyorum ama aynı zamanda seni görmek istiyorum. Kardeşim olduğumu öğrendiğimde sana söylemediğim için özür dilerim. Seni görmeye gelmem bu kadar uzun sürdüğü için de üzgünüm."

Uzandı ve masanın üzerinden elimi sıktı. "Sana kardeşin olduğumu söylemediğim için özür dilerim. Doğduğumdan beri biliyordum ve on sekiz yaşına geldiğimde sana yaklaşabilirdim. Gerçek şu ki, korkuyordum. Baban hakkında çok şey duymuştum ve büronun başına senin geçtiğin söylentileri yayıldığında sana ulaşabilirdim. İşim beni bunu yapmaktan alıkoyacak kadar önemli değildi. Teyzemin bana hep babanın anlattığı gibi bir canavar olacağından korkuyordum."

Başımı salladım. "Seni suçlamıyorum. O tam bir baş belası ama yemin ederim ben öyle biri değilim. Hem de hiç. Seni tanımak istiyorum."

"Bu hoşuma giderdi. Gerçek nasıl hissettiriyor?"

"Sanki bunu en başta yapmalıymışım gibi."

"Geçmiş görmek çok kötü bir şey. Şimdi ne yapacaksın?" "Gidip kızımı getireceğim."

■

” ”

Cesaretin özü kendini kandırmamaktır.

- PEMA C HÖ D RÖ N

Renata Vitali

telefonumu tekrar kontrol ettim. Ayaklarımı yere vururken masa sandalyem rahatsız edici bir şekilde kalçalarımın batıyordu.

"Bayan Vitali?" "Evet?"

Annesinin her zaman geç aldığı öğrencilerimden biri olan Charles'a baktım. Zilin çalmasından bu yana neredeyse bir saat geçmişti. Damian'ın bana attığı son mesajın üzerinden de aynı süre geçmişti ve sabrım tükenmişti. Bunun hâlâ umursadığımın bir işareti olduğunu biliyordum. Önemsemenin canı cehenneme. Damian'ın olmamasını da sikeyim.

Geçen hafta Sally'yi yine tersledikten sonra, asabi tavrım için ona bir açıklama borçlu olduğumu düşündüm. Ona işin özünü anlattım. Kısa bir süre önce kısa süreli bir yaz aşkı için hayatıma geri dönen bir eski sevgilim vardı. Beni geri istiyordu ve onu sevmeme rağmen, geçmişimiz peşimizi bırakmadığı için bu adımı atmaya cesaret edemiyordum.

Sally, Damian'ın benim için savaşmasını istediğimi iddia etti. Bu kadar sert olması gerekmiyordu, ancak inanç sıçraması yapmak beni korkutuyordu ve tekrarlamayacağımıza dair güvenceye ihtiyacım vardı. İkinci şanslar ya hatalarınızdan ders aldığınızı kanıtlamak için bir fırsat ya da birinin sizi incitmesi için başka bir fırsat olabilirdi. İkincisi beni temkinli yaptı.

"Bayan Vitali?"

"Ha?" Hızlıca birkaç kez göz kırptım ve Charles'a odaklandım. "Affedersin Charles. Neye ihtiyacın vardı?"

"Ayak tıkrıtlarının sinir bozucu olduğunu söyleyecektim ama şimdi annem geldi." Sekiz yaşındaki hiçbir çocuğun sahip olamayacağı iPhone'u salladı. "Hoşça kalın Bayan Vitali. Bugün sınıfta yaptığınız parmak boyamasını beğendim. Bunu her gün yapmamıza izin verirseniz daha havalı olursunuz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben havalı değil miyim?"

Başını salladı, tombul yüzü ciddiydi. "Hayır, Bay Rice çok daha havalı. Geçen yıl onunla çalışmıştım."

Aman Tanrım. Biri bu çocuğu az maaş alan, çok çalışan bir öğretmenin gazabından kurtarsın.

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Bay Rice oldukça havalı biri. İyi geceler Charles."

İkimiz de ayağa kalktık ve Charles için kapıyı açtım. Diğer tarafta birini görünce ikimiz de geri sıçradık.

Damian.

Gözlerim Damian'a kaymadan önce Charles'a baktım. "Bu son derece uygunsuz."

"Okul bitti sanıyordum."

Öyleydi. Charles'ın annesinin saate ihtiyacı vardı, benim cin toniğe ihtiyacım olduğu gibi.

Charles bana döndü. "Bu senin erkek arkadaşın mı?"

Annesi koridora fırladı, saçları dağılmıştı. "Çok özür dilerim. Yapmak zorundaydım-" Damian'ı gördüğünde sesi kesildi. "Vay canına." Saçını düzeltti ve gülümsedi. "Ben Stella."

Damian ona bakmaya zahmet etmedi. Onun yerine, sınıfa doğru başını sallarken tüm dikkati bendeydi. Kim bu seksi çocuk sorularıyla karşılaşmadan gitmesini istediğim için, Charles'ın annesine kibarca gülümseyip el salladım, oysa normalde bir saat geç gelse, yüzü hala pembeyken ya da bilekleri taşıdığı alışveriş poşetlerinden dolayı kıpkırmızı olmuşken ona pasif agresif bir tavır takınırdım.

Sınıfa girdikten sonra kapıyı kapattım ve kilitledim. Damian, arkamı dönüp onunla yüzleşmeden önce kendimi toparlamam için bana kapıya bakmam için zaman verdi. Sınıfım karmakarışık, Harry Potter temalı, bakmaktan kendinizi alamayacağınız bir karmaşaydı ama yine de sıramın arkasına otururken onun dikkatini üzerime çektim.

Beni oraya kadar takip etti, masanın kenarına yaslandı ve gözlerini Beni.

"Buradasın," diye fısıldadım.

"Yarın."

"Sanırım öyle."

"On yıl daha beklemek istemedim." Ayağını benimkini çevirmek için kullandı. Böylece vücudum doğrudan ona dönüktü. "İstediğim tek kadının sen olduğunu ve tanıştığım diğer herkesin bir hiç olduğunu bilerek on yılımı harcamak istemiyorum, çünkü tek yaptığım her gün her saniye onları seninle kıyaslamak olacak."

"Benden ne istiyorsun?"

"Seni ne kadar çok sevdiğimi anlamanı istiyorum." "Seviyorum."

Onu bu kadar çok severken nasıl olur da sevmem, nasıl hissettiğimi kelimelerin asla yeterince açıklayamayacağını biliyordum. Onun da aynı şekilde hissetmediğine inanmayı reddediyordum. O doğru adamdı ama zamanlaması yanlıştı ve içten içe ikinci bir şansı, üçüncüyü, dördüncüyü ve daha fazlasını hak ettiğini biliyordum. Ama ben, korkusuz Renata Vitali, adım atamayacak kadar korkaktım.

"Anladığınızı sanmıyorum, Prenses." Elimi tuttu ve yüz yüze durana kadar beni yukarı çekti, bedenim bacaklarının arasındaydı ve kolu sırtıma sarılmıştı. "Seni seviyorum. Yaşadığım her güzel anı seninle. Aldığım her nefes senin için. Gördüğüm her rüyada sen varsın. Hepsi. Sen. Seni yatağымda yakaladığım ve lanet telefonumu çaldığın andan itibaren seninim. On yılın daha geçmesine izin veremem, Renata. Son on yıl beni neredeyse yok ediyordu. Seni aradım. Milyonlar harcadım. İzin alıp herkesi sorguladım. Seni bulmak için neredeyse bölgesel savaşlar başlatıyordum. Ve her gece, yeterince arayıp aramadığımı merak ederek yatağa girdim. Günün en sevdiğim kısmı yatağa girip seni hayal ettiğim zamandı. Boş çarşafLARımın üzerine uzanır, on yılın seni nasıl değiştirdiğini merak ederdim. Daha uzun muydun? Hâlâ saçlarını korkunç sarılıktaki ceset sarısına mı boyuyordun? Hâlâ yirmi dört saat ter içinde mi yaşıyordun? Hâlâ geç saatlere kadar oturup daha önce milyonlarca kez okuduğın klasikleri mi okuyordun? Rüyalarım hep eksik parçaları tamamlardı ama asla yeterli olmazdı. Uyandığımda asla orada değildin ve seni tekrar rüyalarımda görmek için geceyi beklemek zorundaydım. Benim için o olduğunu biliyorum çünkü ne zaman beni mutlu etmesi gereken bir şey yapsam mutlu olamıyorum çünkü seninle olmaktan daha büyük bir mutluluk yok."

Son on yıldır hissettiğim her şeyi kelimelere dökerken ilk gözyaşı süzüldü. İçime gömmeye çalıştığım her şeyi. Bana bir şey uzatmadan önce sözlerini tam olarak anlamam için zaman vermedi.

Bir fotoğraf.

Elinden aldım ve neye baktığımdan emin olamadan bakakaldım. Bir yıkıntı yığınının yakın çekim. Koyu renkli ahşap parçaları. Biraz çatlak mermer. Burası bir hurdalık mıydı?

Tekrar ona baktım. "Bu da ne böyle?" Gözlerim tekrar fotoğrafa döndü ve garip bir şekilde yıkıma takılıp kaldım.

"Babamın evi."

Başım tekrar yukarı kalktı ve yutkundum. "Ne?"

Kütüphanemiz.

Kütüphanemizi yok etmişti.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

"Oklahoma'daki göl evine taşındım."

"Bu harika." Boğazımı temizledim, kalbim tüm o anıların yok olduğu düşüncesiyle sızlıyordu.

Hala umursuyorsun, Renata.

Sahte mutluluğumda en azından yarı yarıya ikna edici olduğumu umarak tekrar denedim. "Senin adına mutluyum." Olmaya çalıştım. Gerçekten denedim.

"Yerini

değiştirdim."

"Ne?"

"Kütüphaneyi göl evine taşıdım." Başımı salladım. "Ne? Nasıl?"

"Her şeyi kestirdim ve Oklahoma'ya gönderdim, orada evin içine, yenilediğiniz kütüphanenin hemen yanına bir eklenti olarak inşa ettim. Eski ile yeni. Hayatıma devam etmeye hazırım, Prenses. Babamın evini yıktım ve yanımda götürdüğüm tek şey güzel anılar. Kütüphanemiz orada, evimde duruyor, daha çok anı biriktirmeni bekliyor. Benimle daha çok anı biriktir, Ren. İzin ver tekrar şövalyenin günü olayım. Sana kader olduğumuzu kanıtlamama izin ver."

Vay canına, benim için savaşıyordu.

Sadece sıçramam gerekiyordu.

Konuşmak için ağzımı açtım. Korku kaslarımı kavradı. Gözlerim onunkilerle buluştu, yüz ifadesine baktım ve doğru kararı verdiğimi anladım.

Aldatma siyah ve beyaz değildir. Bazen, hikayede daha fazlası vardır. Bazen de sonsuza dek mutlu olmanız için aşmanız gereken tek adımdır.

- PARKER S. HUNTINGTON

Renata Vitali

Bir Yıl Sonra

Merdivenlerden aşağı inip kütüphaneye girerken kendime bir ninja ile yaşadığımı hatırlatıyorum. Işığı yakıp raflarda istediğim ciltsiz kitabı arıyorum ve Devils Ridge'deki divana yöneliyorum.

Damian eski kütüphaneyi yenisine eklediğini söylerken yalan söylemiyordu. Gerçekten de bazı ekstra duvar çerçeveleri ve genişletilmiş bir temel ile eklenmiş. Koyu Viktorya dönemi dekoru, hafif çiftlik evi tarzı sahil eviyle çatışıyor, ama ben bunu seviyorum.

Eski kütüphaneye adım attığımda, Damian'a ilk aşık olduğum andaki tüm güzel anılar beni karşılıyor. New York'a uçup bütün Toynbee karolarımızın fotoğraflarını çekmesi dışında her şey hemen hemen aynı. O resimler şimdi bazı raflarda kitap ayracı olarak çerçevelenmiş durumda.

Masadan bir Sharpie alıp divana dönüyorum. Parmaklarım ciltsiz kitabı açıyor. *Toynbee Konvektörü*. "Toynbee Konvektörü" ne gelene kadar kitabı gözden geçiriyorum, bir fotoğrafı sayfaya kaydırıyorum ve kitabı kapatıyorum.

Yarın okuyacağız. Açıp dün çektiğim ultrasonu bulana kadar sabırsızlanıyorum. Son zamanlarda pek çok şey için sabırsızlanıyorum. Damian'la yaşadığım her saniye beni heyecanlandırıyor ve on yılı onsuz geçirdiğime inanamıyorum.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Damian'ın dikkatini çekmemesini umarak kitabı yanımdaki divanın üzerine koyuyorum.

Gözleri biraz uykulu ama onun uyanık olduğunu biliyorum çünkü biz her zaman öyleyiz.

Bu kapatabileceğimiz türden bir eğitim değil. "Geç kalkmışsın." "Uyuyamadım."

Bana sinsi bir sırıtış gönderiyor ve odayı geçip yanıma geliyor. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

"Öyle mi? Nasıl yani?"

"Orgazmın daha iyi uyumanıza yardımcı olduğunu duydum."

"Bu daha çok erkekler için." Elimi kalçasının önüne koyuyorum, başım giderek büyüyen ereksiyonuyla göz hizasında. "Benim daha iyi bir fikrim var."

"Orgazmdan daha iyi bir fikir mi?" "Bence hoşuna gidecek."

Ben oturmaya devam ediyorum ama o önümde duruyor, başını eğip bakışlarımı karşılıyor. Ereksiyonunu çıkarmak üzere olduğumu düşündüğünü söyleyebilirim, ama bunun yerine etrafına eğilip Sharpie'yi alıyorum. Gülümsemesi kayboluyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Sol elini tutarak dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve tenine doğru iç çekiyorum. "Seni seviyorum Damian. Seni özleyerek on yıl geçirdim ve ne zaman aklıma gelse, ne kadar inatçı olduğumuza inanamıyorum. *Ben ne kadar* inatçıydım. Gerçek şu ki, senin benim için doğru kişi olduğunu hep biliyordum. Çocukken de biliyordum, şimdi de biliyorum." Kalemim kapağını açıyorum. "Sensiz bir saniye daha geçirmek istemiyorum. Karından başka bir şey olarak bir saniye daha geçirmek istemiyorum. Parmağıma bir yüzük taktın bile. Benim de seninkine takmama izin verir misin?"

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Evet, ama teknik olarak,"-sol elimi kaldırıyorum-"önce sen bana yüzük taktın. Sadece bunun açıklığa kavuşmasını istiyorum."

"Kristal berraklığında." Bana elini uzatıyor ve yüzük parmağının etrafına bir çizgi çekerken aptalca bir sırıtma yüzümü aydınlatıyor.

Gözlerine bakıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" "Ne?"

"Sana evlenme teklif eden kişi olarak aslında seni hadım ettim." Aslında buna inanmıyorum ama tepkisinin beni eğlendireceğini biliyorum. Daralmış gözlerine sırtıyorum. "Bence erkekliğini geri kazanmalısın."

Beni kaldırıp ereksiyonunu göbeğime sürttüğünde ciyaklıyorum ve Sharpie'yi bırakıyorum. Bacaklarım kâğıt kapağa çarpıyor ve yere düşüyor. Ultrason dışarı kayıyor.

"Nedir bu?" Damian beni yere bıraktı, eğildi ve onu aldı. Yüzünde gördüğüm en geniş gülümseme beliriyor, parmağına yüzüğü çizdiğim zamankinden bile daha geniş. "Hamile misin?"

"Evet. On altı hafta. RİA'mı çıkardığımdan beri döngüm düzensiz olduğu için fark etmedim bile."

"Göstermiyorsun bile."

"Öyleyim ama sanırım yeni kıvrımlarım dikkatini dağıttı."

"Hamile olduğun için mi evlenme teklif ettin?"

Başımı salladım. "Hayır, iki gün önce test yaptığımda hamile olduğumu öğrendim. Bunu yaklaşık bir aydır planlıyordum."

Toynbee Konvektörü'ne bakıyor. "Bu kitaba ulaşmamızı bekliyordun."

Ultrason resmine başımla işaret ettim. "Bebek sadece mutlu bir tesadüftü."

Bebek.

Bizim

bebeğimiz

Bu kütüphanede istediğim her şeye sahip olduğumu fark ettim. Damian. Bebeğimiz. Parmaklarımızdaki yüzükler. Eskiden Damian'ın sevemeyen sapkın bir prens olduğunu düşünürdüm. Kral olup beni yok edeceğini düşünürdüm.

Ama şeytanlarımız dinlenmeye çekildi. Geçmişimiz artık bizi rahatsız etmiyor. Damian artık genç kız olmayabilir ama ben kendimi prenses gibi hissediyorum.

Damiano De Luca

Altı Yıl Sonra

"S Şunu doğru anlamama izin verin. Dev bir elmas yüzük için ısrar etmedi mi?" Niccolao parmağımdaki dövmeye çözemeyeceği bir Rubix küpü gibi bakıyor.

"Hayır." Kaşlarımı kaldırdım. "Minka yaptı mı?" "Hayır."

"Tamam."

"Tamam."

Ranie başını sallıyor, gözleri gölün kenarında duran ve bebeğinin yarısı büyüklüğünde şeker kırmızısı bir bikini giymiş olan karısında. "Siz aptalsınız."

Bastian son kalan çizburgerini köpeğime fırlatıyor ve ona doğru attığım bakışları görmezden geliyor. "En azından karılarının parmaklarında bir şey var."

Minik Shih Tzu'm Pages'ı okşadım - erkekliğime canlı, nefes nefese bir darbe, ama karım onu istiyordu ve ben de onun mutlu olmasını istiyordum. "Eğer bu Pages'in altına sıçmasına neden oluyorsa, onu sen temizleyeceksin Romano."

"Pages adında beş kiloluk bir Shih Tzu'su olan altı-iki yaşında bir adamsın. Köpeğinizin bokunu temizlediğimi düşünüyorsanız, hasarlı beyniniz için tomografi çektirebilirim. Liv'in bunu yapacağına eminim."

Marco başını sallıyor. "Benim kızım siz pisliklerin hiçbirine dokunmayacak."

Ranie parmağındaki platin bandı çeviriyor. "Gallo sekiz aylık hamile. Eğer karımın alyansı sekiz ay sonra bile hâlâ parmağında duruyorsa, spermlerim sandığım kadar süper değil demektir. Ve sizi temin ederim ki durum böyle değil. Oğlum kocaman olacak. Ultrasonda paketinin büyüklüğünü görmeliydiniz."

Cehennemden gelen grup sohbetimizde hepimiz vardı.

Gönderdiği ikinci ya da üçüncü resimleri de kaçırmadım.

Asher'ın gözleri kapalı, sanki bir Cumartesi gününü bizimle geçirdiğine inanamıyormuş gibi, ama bunu sineye çekebilir çünkü kızım herkesin burada olmasını istedi, o yüzden herkes burada olsa iyi olur. "Ben olsam ateş çukuruna işeyen oğlunla daha çok ilgilenirdim."

Hiçbirimiz Asher'ın gözleri kapalıyken bunu nasıl gördüğünü sormuyoruz. Hepimiz yan tarafa bakıyoruz ve Luke'un paketini ışın kılıcı gibi sallayarak özel yapım ateş çukurumun her tarafına çiş sıçrattığı görülüyor.

Marco güler ve çivili Arnold Palmer'ını yudumlar. "Yılın babası, Ranie."

Kızı koşarak yanımıza geliyor, Converse'i gölün kenarında koşmaktan sıırsıklam olmuş. "Luke'un çantası neden benimkinden farklı görünüyor? Benden daha havalı olduğu için öyle olduğunu söylüyor."

Marco, Charlotte'un kulaklarını kapatır ve "Seni öldüreceğim Ranie!" diye bağırır.

Ranie, Luke'a doğru yürürken Marco'yu tersler, oğluna fermuarını çektirir ve bir dahaki sefere yakalanmamasını söyler. *Andrettis yakalanmaz, Luke*. Gallo paytak paytak yanlarına gelir ve Ranie'ye bir dahaki sefere hiçbir koşulda yakalanmayacağını söyler.

Marco Charlotte'un kulaklarını açıyor ve diz çöküyor, böylece göz hizasına yaklaşıyorlar. "Sana Brett Keith hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Annemin eskiden hoşlandığı adam mı?"

Gözlerini kısar. "Annem onu hiç sevmedi. Ama evet. O." "İki ön adı olan birine asla güvenme' demiştin."

Bastian homurdanıyor ve Charlotte'un başını okşuyor. "Baban gerçekten çok olgun, Charlie Girl."

Marco, Bastian'ın elini iter. "Ben de erkeklere asla güvenme demiştim."

"Çünkü Brett bir yalancı." Kaşlarını birbirine çatıyor ve başını eğiyor. "Sen erkek değil misin?"

Gözleri benimkilere kayıyor, ama ben onun babalığı beceremeyişini izlemekten memnunum. Bira şişemle onu selamlıyorum ve bir yudum alıyorum.

Gözleri, dudağını ısırp kocaman mavi gözlerle Marco'ya bakan Charlotte'a döner. "Sanırım annen az önce seni aradı."

"Ama ben bir şey duymadım."

"Ben de öyle." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Hiç 'patolojik yalancı' diye bir terim duydun mu Charlie?"

Marco, Charlotte'u Greyson'a doğru yönlendiriyor. "Tamam, git kardeşinle oyna."

"Ama-"

"Git, Charlotte."

Tam o sırada kayınpederiyle telefonda konuşan Raf yanımıza geliyor. Etrafta koşuşturan çocukları; gölün kenarında uzanan Liv, Lucy ve Minka'yı; ateş çukurunun yanında Ranie, Carina ve Luke'u; ve ben, Marco, Bastian ve Asher, ellerimizde biralarla rahat bir cumartesi barbeküsü yapıyoruz.

Başını sallıyor. "Bana bunun gerçeküstü olmadığını söyleyemezsiniz." Onunla birlikte manzarayı seyrediyorum.

"Kesinlikle."

Yedi yıl önce böyle bir toplantı asla mümkün olmazdı. Andretti-Romano savaşı sonsuz görünüyordu. Camerino-Rossi savaşı Kızıl Haç bağış minibüsünden daha fazla kan çekti. De Luca ailesi çok az saygı görüyordu.

Ren'in annesine katlanamıyorum -Ren hala anne ve babasıyla konuşmayı reddediyor- ama Margot Vitali söz verdiğini yaptı. Hakkını vermeliyim. Beş sendikayı birleştirdi. Şimdi yeni bir neslimiz var, savaşlarımızın hiçbirini yaşamadan büyüyecekler. Vincent Romano gibi bir adamın Ren'in babasının tahttan indirilmesinde nasıl suç ortağı olabileceğini anlamam biraz zaman aldı ama kızımı her sendikadan çocuklarla oynarken izleyince anladım.

Asher sonunda gözlerini açtı. "Hepimiz Sof'un burada olmasını isterdik, dostum."

"Onu özlüyorum." Raf elini yüzünde gezdiriyor ama çocukların oyununu izlerken yüzünde yarım bir gülümseme var. Onun iyi olduğunu bu şekilde anlıyorum.

Sadie beni geçip eve doğru koşmaya çalışırken onu yakalıyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kollarını kavuşturmuş ve büyük bir P ile kızgın görünüyor. "Voodoo bebeğimi almak için, baba!"

"Senin neyin?" Başımı sallıyorum. "Neden?"

"Scarlett'ten nefret ediyorum!" Küçük ayakları tepiniyor ve bu öfke nöbeti ile ben değil de annesi uğraşıyor olsaydı eğlenceli olurdu. "Scarlett'ten çok nefret ediyorum!"

Scarlett, Raf'ın kızı. Annesinin tam tersi, yani Raf'ın ikizi. Koyu renk saçları, sinsi gülümsemesi ve o bilmediğin bir şeyi biliyorum gözleri.

"Bunu kastetmiyorsun."

Ama Sadie'nin gözleri küçük yarıklar oluşturuyor ve kahretsin, belki de bunu kastediyor. Sarı saçlı, mavi gözlü bir melek için, ateşten bir çizgisi var. Yaşlanıp saçları ağarana kadar endişelenmem gerekecek. "Scarlett, Rowan'la konuşup duruyor. Rowan benim! Onu benden alıyor, baba! Scarlett bir hırsız."

Aman Tanrım, umarım Scarlett başarılı olur. Rowan neredeyse Marco'nun oğlu Greyson kadar sorunlu.

Raf gözlerini devirir ve mırıldanır, "Asher, yemin ederim, oğlun kızımдан uzak dursa iyi olur."

Asher etkilenmeden birasından bir yudum alıyor. "Sana kendini çok fazla hatırlattığı için mi?"

Sofia Raf'la anlaşmadan önce, Rossi topraklarında ve Bastian ve Marco ile yatılı okula gittiği New England'da uyudu.

Başımı sallıyorum ve kızıma odaklanıyorum. "Voodoo bebeğini nereden buldun?"

"Artık herkesin bir tane var!" Sadie kollarını kavuşturuyor ve çenesini yukarı kaldırıyor, beş yaşından çok daha yaşlı görünüyor. "Öfkeyi yönlendirmek için terapötik bir yol."

Yemin ederim, bugünlerde çocuklar televizyon doktorlarıyla büyüyor. Evdeki tüm düz ekranları, tabletleri ve akıllı telefonları çöpe atma dürtüsü beni tekrar sarıyor. Geçen hafta Sadie beni ve Ren'i yatak odasında sevişirken duydu. Homurdanmalardan ne anladığından emin değilim ama devrim niteliğinde bir öfke kontrolü rejimi bulup bulmadığımı sordu.

Çocuğun Mensa sertifikalı beyni insanların sadece hayalini kurduğu bir şey ve bir anaokulu öğrencisinin olgunluğuna sahip. Bir baş ağrısı, ama benim küçük sevimli baş ağrım.

"Tanrım, baba. Programa uy." Ben daha fazla soru sormadan kaçıp gitti.

Biramı bırakıyorum, çocuklara başımı sallıyorum ve Ren'in az önce girdiğini gördüğüm mutfağa gidiyorum. Mutfağın girişinde duvara yaslanıp onun çalışmasını izliyorum. Kıyafetleri, yakalamak ve ısırma istediğim bölgelerde gittikçe daralıyor.

"Beni izlediğini biliyorum Damian." Hâlâ yüzünü dönmedi.
Ben.

Benim için fark etmez. Manzaram eşsiz. Ren'in dansını izleyebilirim
Bütün gün mutfakta.

"Bunu neden attığımızı açıklayacak mısın?"

"Arkadaşlarımı güzel bir Cumartesi barbeküsü için davet edemez miyim?"

Bunun olduğu biliniyor ve hiçbirimizin bir anda atlayabileceğimiz özel jetleri yok. Ama Ren alkolden uzak duruyor ve son zamanlarda dilimi meme ucuna değdirmemle dolu fırtınasından daha sert boşalması bir oluyor.

Kızım hamile ve döküldüğünde arkadaşlarımızın burada olmasını istediğini biliyorum. Buzdolabına uzanıyorum ve dev bir hazır yemek kutusu çıkarıyorum. Üzerinde yerel spor barımızın logosu var, bu yüzden Ren'in ona dokunmadığını biliyorum. Ona uzatıyorum.

"Bu da ne?"

"Tabaklayabilir misin, böylece çocuklara götürebilirim?"

"Elbette." Kapağı kaldırıyor ve içindeki pastayı görünce neredeyse düşürüyor. Masmavi ve üzerinde şöyle yazıyor: BU BİR ERKEK! Ren bana baktı. "Hamile olduğumu nereden biliyorsun?"

"Dün gece uykunda kendini bacağıma sürtmüşsün. Sen geldikten sonra tuvalette temizlemek zorunda kaldım." Güldüm. "Uyanmadın bile. Diğer hamile kadınlar kızarmış turşu ve Snickers sever ama benim karım değil. Benim karım sikişmeyi sever."

"Damian!" Gözleri mutfakta geziniyor, muhtemelen Sadie'nin etrafta olmadığından emin olmak için kontrol ediyor. "Erkek olduğunu nereden biliyorsun? Bunu söylemek için çok erken."

"Biliyorum işte."

Kaşlarını çatıyor. "Sadece biliyor musun?"

"Evet."

Ve biliyorum.

Tıpkı kutsanmış olduğumu

bildiğim gibi. Tıpkı aşık

olduğumu bildiğim gibi.

Sonsuza dek birlikte

olacağımızı bildiğim gibi.

Tıpkı benim onun Günü olduğumu ve onun da benim Şövalyem olduğunu bildiğim gibi.

Fin.

Bastian ve Ari hakkında okumak ister misiniz? Bastiano Romano'yu buradan ÜCRETSİZ indirebilirsiniz. Bir göz atmak için sayfayı çevirin!

Chloe, seni güzel, temiz kalpli ruh; seni berrak mavi gözlü ve şapşal sırtışlı güzel kız; seni enerjik eğlence arayıcısı; seni hayatımın aşkı, en büyük kalp kırıklığım ve en büyük gülümsemem; seni seviyorum. Seni dün sevdim. I Bugün seni seviyorum. Ve yarın da seveceğim. Keşke burada olsaydın.

Rose ve Bauer- benim iki harika yavrum! Yazarken dikkatimi dağıttığınız ve yapmak istediğim son şey yazmak olduğuunda bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim.

Bir kitabı yayınlamanın normalden on kat daha uzun sürmesine neden olduğunuz için teşekkür ederim. Hayatımı siz ikiniz olmadan olabileceğinden milyonlarca kat daha iyi hale getirdiğiniz için teşekkür ederim.

L, suç ortağım olduğuun için teşekkür ederim.

Ava, WiFi daha iyi olsun.

Oh, ve teşekkür ederim.

Juli, tanıtımların bana hayat veriyor. Five Syndicates'i benim kadar sevdiğin ve bu sevgiyi dünyayla paylaştığın için teşekkür ederim. <3 IG'ni seviyorum sayfanız ve Facebook paylaşımlarınız, tatlı mesajlarınız ve okuma tutkunuz. Kişisel olarak neşeli halinizi seviyorum. Ve bir okuyucu olarak size sahip olmaktan -ilk okuyucunuz olmaktan- onur duyuyorum.

Leigh, bana annelik yaptığın, bu çılgın ve telaşlı kariyeri atlatmama yardımcı olduğuun için teşekkür ederim.

Rafa ve Fran, kapak tanrıları ikinizi de bana getirdi. Siz ikiniz olmadan Damian, Damian olmazdı.

Desireé ve Zach, ikiniz de Damian ve Renata'sınız. Hayal bile edemiyorum. İkinizden başka herkes Damian ve Renata olabilir. Karakterlerime hayat verdiğiniz için, benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim (tüm utanmam gereken çılgınca mesajlar).

Jayvin, futbol sezonunda seni taciz etmeme izin verdiğin için teşekkürler, seni MVP seni.

Heather, sen en parlak elmas, en büyük kesim, en iyi berraklık, en nadir bulunansın. Seni seviyorum; seninle ilgili her şeyi seviyorum. Beni güldürdüğuün, gülümsememe yardımcı olduğuun ve gerçek bir dost olduğuun için teşekkür ederim.

Heidi, sen benim adamımsın. Sadece anlıyorsun. Beni anlıyorsun. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Seni kocandan çalmaya yemin edecek kadar nadir. Geri çekil, Brian.

Krista, sen benim kız kardeşim gibisin; neşeli, parlak, ruhumun kız kardeşi. Hayatımda olduğun için teşekkür ederim.

Brittany, seni ucube. Uzaylıları nasıl sevmezsin?! Üzgünüm, Facebook uzaylısı Jeffrey'e boyun eğene kadar arkadaş olamayız.

Elan, çok muhtaçsın. Hay Allah.

Amanda. Çok canlı ve hayat dolusun. Seninle ilgili her şeyi seviyorum.
-Ama en önemlisi, dostluğumuz.

Amara!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Umarım bunu Amerikan aksanıyla adını haykırdığım şekilde okumuşsundur. Bütün gün senden sesli mesaj alabilirim. Avustralya aksanının için olmasa bile en iyi arkadaşın olmak için Avustralya'ya taşınmak istememe neden oluyorsun.

Gem ve Janice, keskin gözleriniz el yazmalarımın güzel ve temiz kalmasına yardımcı oluyor. Siz ikiniz çok kötüsünüz. Yemin ederim, hepiniz anıtları hak ediyorsunuz.

Blog yazarları, kitaplarımın duyurulmasında bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Bazen her gönderiye yorum yapamadığımı ve bazen her şeyi göremediğimi biliyorum, ama vay canına, hepsini takdir ediyorum. Sizler olmasaydınız kariyerimin çok küçük bir parçası olacağından hiç şüphem yok.

Okuyucular-hayatımın aşkları, gözümün nuru, kitapsever bebekler. Bunu okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bunu (kelimenin tam anlamıyla) siz olmadan yapamazdım.

XOXO,

Parker

Parker S. Huntington Orange County, Kaliforniya, ABD'den. Riverside'daki California Üniversitesi'nden Yaratıcı Yazarlık alanında lisans derecesine sahiptir ve şu anda Harvard Üniversitesi'nde Yaratıcı Yazarlık ve Edebiyat alanında Liberal Sanatlar Yüksek Lisansı yapmaktadır.

Chloe'nin gururlu annesidir ve Bauer ve Rose adında iki yavrusu vardır. Ayrıca altı yıllık erkek arkadaşıyla birlikte yaşıyor - gerçek bir alfa erkeği, kitap erkek arkadaşına layık iri yarı bir adam.

BANA ULAŞIN:

facebook.com/groups/Parkerettes/
facebook.com/parkershuntington
instagram.com/parkershuntington
amazon.com/author/parkershuntington
bookbub.com/profile/parker-s-huntington
goodreads.com/author/show/16632079.Parker_S_Huntington

Yine de buna katlanmak sizin göreviniz olacaktır... Kaderinizde katlanmak zorunda olduğunuz bir şeye katlanamayacağınızı söylemek zayıflık ve aptallıktır."

-Charlotte Brontë

DALIA RICCI

GEÇMİŞ

"Günah işlediğim için beni azat et Peder." Nabzım hızlanıyor, yapmam gerektiğini bildiğim şey karşısında derimin altında korku kaynıyor. *Koş.*
"Son itirafımdan bu yana dört yıl geçti."

"Bizi ayıran parmaklık küf kokuyor ama yine de yanağımı ona yaslıyorum. Günah çıkarma odasının duvarları inliyor. Devils Ridge, Teksas'taki diğer her şey gibi eski. De Luca mafya örgütünün kalbi. Cehennemin kalbi.

"Neyin var çocuğum?"

Her şeyi.

Erkeklerle, kadere karşı çaresizim, ondan çok daha büyük bir oyunda geleceğin vezirini barındıran önemsiz bir piyonum. Kalbimin hissettiklerini söylemiyorum. Onun yerine karnımı kucaklıyorum. Belli etmiyorum. Hâlâ biraz zamanım var. Çok değil ama belki de seçeneklerimi belirlemek için yeterli.

"Evli bir adamla yattım." Ve

bu hoşuma gitti.

Ben yapmayana kadar.

Yine de durmadı.

Peder Luciano hiçbir şey söylemiyor. Onu hayal edebiliyorum. Sarı saçlarının dağınıklığı, saç çizgisinde neredeyse hiçbir şeyi örtmüyor. Tombul parmaklarını bir çan kulesi gibi birbirine bastırmış. Kalın boynunu boğan beyaz papaz yakası. Tamamen siyah kıyafeti ve havasız kabini kambur sırtından aşağı ter akıtıyor.

Peder Luciano. Benden iki yaş büyük. Yirmi dört yaşında ama kırkına bir gün kalmış gibi görünüyor. Acıma duygumu kendime saklamak zorunda olmasaydım ona acırdım. Buraya gelme zahmetine neden katlandığımdan emin olamadan cevabını beklerken dudaklarımdan soluk soluğa bir iç çekiş döküldü. O an için doğru gelmişti.

İç çekiş çok baştan çıkarıcı ama elimde değil. Bu kasabadaki erkeklerin yarısı bana bir tanrıça olduğumu söylüyor. Diğer yarısı ise bir lanet olduğumu söylüyor. Hangi yarısına inandığımı biliyorum. Beni Landing Strip'te ziyaret eden, kıyafetlerimi çıkarıp onların övgülerine layık olmaya çalışırken vücuduma bakan aynı yarı değil.

Bir an için Peder Luciano'nun nefes alış verişini derinleşirken ve kabinin kendi tarafındaki ahşap bankı ağır hareketlerle gıcırdarken ne düşündüğünü merak ediyorum. Kim olduğumu biliyor. Yaşamak için ne yaptığımı biliyor. Sanırım o da benim *kim olduğumu biliyor*.

Seni istiyor, içimdeki şeytan fısıldıyor.

Her zaman şeytanımı dinlerim. Geleceğimi o kontrol eder. Bazen bu küçük kasabada huzursuz oluyorum. Sesini dinledikten sonra bir grup tur otobüsünün mola yerinde rastladım.

Verdiğim bir dizi kötü karar olmasaydı ona Kader derdim. Şeytanım burada kalmam için beni cesaretlendirdi. Vicdanımı sildi ve

Angelo De Luca ile yatmam için bana yalvardı, bana elini sürmek şöyle dursun, kendi sendikasını yönetmeye bile uygun olmayan bir adam. Benim şeytanım olduğumu biliyorum ama kendimi suçlamamayı tercih ediyorum.

Çünkü şimdi, dört mafya örgütünün birbirine düştüğü bir dünyada kapana kısılmış bir şekilde yaşıyorum.

Andretti Romano'ya
karşı. Camerino Rossi'ye
karşı.

Kendi içlerinde savaşıyor iki parçalanmış kıyı.

Ve beşinci sendika, kenara atılmış. De Luca Sendikası. Hak etmeyenler. Kızgınlık için bir üreme alanı. Yüzyıllardır önemsiz diye aşağılandılar. Dikkatini çektiğim deli bir adam tarafından yönetiliyor.

Peder Luciano boğazını ve belki de şehvetini temizliyor. "Suçluluk hissediyor musun, çocuğum?"

"Evet."

Angelo De Luca'ya değil.

Karısına değil.

Çocuğuma.

Şeytanımın öngördüğü *bir kız*. Eğer şeytanım haklıysa, o da benim gibi bu kasabada ölecek. Önemsiz. Tahtını talep edemeyen gayrimeşru bir prenses. Elbette, daha iyi bir yolu var.

Koş.

Dürttü beni bir kez daha ele geçiriyor. Ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

"Suçluluk omzunuzdaki bir ağırlıktır. Vücudunuzun size durmanızı söyleme şeklidir. Düşün. Daha iyi kararlar verin. Tövbe et."

Angelo De Luca hamile olduğumu öğrendiğinde pişmanlığımın bir önemi kalmayacak. Ya ölmüş ya da yakalanmış olacağım.

"Bu kasabayı terk etmeyi hiç düşündünüz mü, Peder Luciano?"

Rahatsızlığı günah çıkarma odasının benim tarafıma doğru kayıyor. İnsanlar Devils Ridge'i terk etmez çünkü insanlar mafyayı terk etmez. Peder Luciano bir Made Man değil, ama bu kasabada herkes en fazla bir derece uzakta.

"Hayır," dedi sonunda ve ben de
duydum. Yalanı.

Eğer rahipler yalan söyleyebiliyorsa, günah çıkarmanın kutsallığı nerede kalır?

"Eğer bu şehri terk edecek olsaydınız, Peder, bunu nasıl yapardınız?" Kışkırtıcı bir soru, ama çoğu kişi benim kışkırtıcı biri olduğumu iddia eder.

"Devils Ridge'i terk etmezdim."

"Güldür beni." Sesimi erkeklerin sevdiğini bildiğim şekilde alçaltıyorum. "Lütfen." Sessizliği üzerine devam ediyorum, sesim ipeksi bir seks gibi pürüzsüz, tüm doğru noktalara vuruyor. "Ben senin çocuğum, baba. Senin sürünüm." Izgaraya yaklaşırken dudaklarım aralanıyor. Aleti için yalvarır gibi fısıldarken onları görebildiğini biliyorum, "Bana yol göster."

Yine kıllanır. "Havaalanı-" "İz bırakacaktır."

"Kilise malzemeleri Echo Sokağı'ndaki gizli bir girişten gönderiyor. Orayı giden bir uçağın kargo bölümüne sızmak için kullanırdım."

Zor bir ihtimal ama on saniye öncesine göre daha iyi bir kaçış şansım var. "Teşekkür ederim." Kefaretimi bekleme zahmetine girmeden ayağa kalktım ve sahip olduğum küçük eşyalar. Benim ve kız kardeşimin soluk bir fotoğrafının olduğu bir pasaport ve cüzdan.

Peder Luciano günah çıkarma odasının dışında beni karşılıyor, gözleri ilk kez güzel ambalajıma takılmıyor. "Bu kasabadan ayrılamazsın, çocuğum."

"Bana nasıl yapılacağını gösterdiniz, Peder." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bana adım adım gösterdin ve sen bana yolu göstermeseydin kilisenin havaalanına erişiminden asla haberim olmayacaktı." Göğüs dekoltesi gözünü kamaştırana kadar gömleğimin üst kenarlarıyla oynuyorum. Sonra yakasını düzeltiyorum, ta ki parmaklarım nabzına dokunduğunda nefesini içine çekene kadar. "Sadece senin ve kardeşlerinin bildiği bir yol."

Kiliseden çıktığımda, sessizliğin sesini duyuyorum. Küçük arabama atlıyorum ve Şeytan'ımın sırtımı sıvazladığını hissederek yola çıkıyorum.

Aferin, Şeytan övgülerim.

Kendimi koruyorum, itiraz ediyorum.

Ve kötülük iyiliğin dengesini gerektirdiğinden, yolun kenarında el sallayan adam için duruyorum. Lastiği patlamış, altı krep şeklinde. Angelo'nun bana aldığı arabadan indiğimde onu tanıyorum ve gözlerimiz birleşiyor.

Angelo De Luca'dan korkuyor olabilirim, ama bu adamın korkumu daha çok hak ettiğini biliyorum. Ama ben korku hissetmiyorum.

"Bayan Ricci," diyor o Yanki aksanıyla, adını söylemeden. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk. Harika şeyler duydum."

İçgüdüsel olarak karnımı okşuyorum. Hareket çok fazla ihanet ediyor. Gözleri aşağıya dalıyor. O *biliyor*. Kim olduğumu biliyor. Ve kaşlarının çatılmasına bakılırsa, artık küçük kızımı da biliyor.

"Ne harika bir sürpriz." Elini uzattı. "Lütfen tebriklerimi kabul edin."

Elini tutmadan önce ona bakıyorum. "Teşekkür

ederim." "Sesin mutlu gelmiyor."

"Bunu yolun kenarında mahsur kalan adam söylüyor."

"Doğru." Sanki geçen her araba onu görmezden gelmemiş gibi omuz silkiyor. Onun kim olduğunu biliyorlardı. Sadece benim şansım.

Şans değil, kader, diyor Şeytanım, sanki bu kelimeyi anlıyormuş gibi. "Bagajımda yedeği var."

Bana sırtımı rahatlatan minnettar bir gülümseme gönderiyor. Bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Şehvet değil. Karşılaşmaya alışık olduğum bir şey değil. İnsani bir nezaket. Hatta belki de aşinalık. Lastik değiştirildikten sonra kamyonetimi kapatıyor ve müzik setindeki şarkıya başını sallıyor. Bhundu Boys'un Kader ve Alinyazısı gibi çılgın şeyler hakkında söylediği eski bir şarkı.

"Dalia" dediğinde kim olduğumu bildiğine dair şüphelerimi doğruluyor. Dudakları ismimi bir hediye gibi sarıyor, sanki içinde hoş bir şey saklıyormuş gibi. "Kader tanrıçası. Kadere inanır mısınız?"

Bilmiyorum ama "Evet" diye cevap veriyorum çünkü sorma şekli bana öyle hissettiriyor.

Başını sallıyor ve bir an için bir şey düşünüyor, sonra gözleri numaraları yarıp karnıma dikiliyor. "Yardı mı mı ister misiniz?"

Yardım istiyorum, evet, ama *ondan* emin değilim. O ve Angelo aynı madalyonun iki yüzü olabilirler ama en azından onun gözlerinde nezaket var ve ben hangi Şeytan'dan kaçacağımı seçecek durumda değilim.

Benim ya da onların.

"Neden?" Sonunda sordum.

"Kader," diye cevap veriyor, sanki öyle bir şey varmış gibi.

Mutluluğunuzu boş verin. Görevini yap.

-Peter Drucker

BASTIANO ROMANO

ŞİMDİKİ ZAMAN

M

Kuzenim Asher, Yukarı Doğu Yakası'ndaki bir apartman dairesinden daha pahalı değilmiş gibi nişan yüzüğünü bana fırlattı.

"Ahmak." Kadife kılıfın içine soktum ve ceketimin iç cebine koydum, sonra ona temiz bir gömlek attım.

Beyaz tişörtünün kumaşına kan bulaşmıştı ama bu ikimizi de etkilememişti. Romano sendikasının düşman sıkıntısı yoktu ve Asher'in iş bitiricimiz olarak görevi söylendiğinde onları ortadan kaldırmaktı. Sırılsıklam gömleği temiz bir düğmeyle değiştirdi ve parkelerimdeki lekeleri umursamadan harap olmuş malzemeyi yere attı.

"Çok cesurca," dedi Asher. Gerçek bir iş bitirici gibi, beni çatı katımın merdivenlerinden açık planlı oturma odasına kadar takip ederken ayak sesleri hiç duyulmadı, Elsa'nın piyanonun yanındaki dantel külotunu kaşlarını çatarak geçiştirdi. "Baban bundan hoşlanmayacak."

Babam Elsa'yla ilgili hiçbir şeyden hoşlanmazdı, bu yüzden bu teklifi beğenmesini beklemek, bir bakireden inandırıcı bir orgazm taklidi yapmasını beklemek gibi olurdu.

Külotu aldım ve daha sonra kullanmak üzere cebime koydum, teklifimi kabul ettikten sonra içine girerken ağzına soktuğumu hayal etmeye başladım bile. "Çok geç olana kadar babamın haberi olmayacak."

"Ama Elsa kraliyet ailesinden değil." Başını iki yana salladı. "Kahretsin, mafya bile değil." Mesele de buydu zaten. Elsa Güneyli ağzı, futbol takıntısı ve yanında marketten alınmış ketçap olmadan yemek yiyememesiyle mafyadan çok uzaktı. Aynı zamanda tanıdığım en zeki kadındı, çok seksiydi, senaryoya uygun şakalar yapabiliyordu ve beni aşık eden ilk kadındı. Bu gece için planlarım vardı. parmağımı ve sikimi diline doladı.

Mutfak masamdan telefonumu alarak asistanım Lewis'e planlarımı teyit etmesi için bir mesaj attım. "Tekrar. Babamın çok geç olana kadar haberi olmayacak."

Bana kalırsa, babamın bu konuda söyleyecek bir şeyi yoktu. Her şeyi doğru yapmıştım. En iyi yatılı okullar. Ivy League eğitimi. Romano işlerini -yasal ve daha az yasal- içeriden ve dışarıdan öğrenmek. Elsa'yla arama giren her şerefsiz -babam da dahil- yumruğumla ve belki de Vince Amca'nın dokuz yaşına bastığımda bana hediye ettiği bıçağın sivri ucuyla tanışabilirdi.

Bunu kullanmamıştım - zabıta bu bunun içindi - ama eğitimim vardı ve bunu yapmaktan çekinmezdim. İnsanlar beni Giovanni Romano'nun ayrıcalıklı, aşırı eğitilmiş çocuğu olarak görüyordu. Onların bu algısını değiştirmek için pek bir şey yapmadım, çünkü umurumda değildi, ama aynı zamanda hafife alınmaktan da hoşlanıyordum.

Asher çoraplı ayaklarını Jordan'larının içine sokmuş, hâlâ o ürkütücü, fazla mavi gözleriyle bana bakıyordu. "Tamam, Altın Çocuk."

Hala sendikaya karşı geleceğime inanmıyordu. Babam başka bir mafya asiliyle evlenmemi bekliyordu. Annemle yaptığı görücü usulü evlilik kadar sert değil ama en azından kendi seçtiğim üst düzey bir mafya figürünün kızıyla.

Elsa'dan önce ailemin isteklerine hiç karşı gelmemiştim. Amcalarım Frankie ve Eli'nin çocukları yoktu. Bu yüzden Romano imparatorluğunu iş dünyasından yönetmek üzere yetiştirildim ve icra işlerini babamın ikiz amcası Vince'e ve nihayetinde Vince Amca'nın sözde evlatlık oğlu Asher Black'e bıraktım.

Asher ellerini kirletti; ben ise benimkileri Wharton'dan aldığım işletme ders kitaplarıyla doldurdum. Yirmi iki yaşında yüksek lisansımı tamamladım ve Elsa'yı da yanıma alarak geri döndüm; güneşli ceylan gözleri çatı katımın büyüklüğüne ve varlığından bile haberdar olmadığı bir yaşam tarzına hayrandı.

Onun bu yönünü seviyordum; büyümesi hiç durmayacakmış gibi görünen tüm bu zenginlikten etkilenmemesini. Babam ise onun yanında geçirdiği her saniyeden nefret ediyordu, benim yanıma taşındığında neredeyse kasabayı kırmızıya boyuyordu ve teklifimi öğrendiğinde muhtemelen birini bıçaklayacaktı.

Umurumda değildi.

Anahtarlarımı aldım ve kollarını kavuşturmuş, biraz sırık gibi ama on yedi yaşından çok daha yaşlı görünen Asher'a döndüm. Dudaklarımın kenarlarında bir sırıtma belirdi, iyi ruh halim yüzümün her tarafına yayılmıştı. "Jordan'larında kan var," dedim.

Sonra Asher'ı ve onun şaşkınlığını kapıda bırakarak asansörle kapalı otoparka indim ve Bentley Mulsanne'imin arkasına geçtim. Şoför yola çıktı, her zaman önceden Lewis tarafından güzergahım hakkında bilgilendirilirdi.

Telefonumdaki birkaç iş e-postasına göz attım. Sendikadaki Romanlara ait pek çok işletmeden biri de Doğu Yakası'ndaki en büyük çamaşırhane zinciri olan Launder, Inc. idi. Kirli parayı aklamak için tek bir nakit işi olarak başlamış ve geçen yıl yüz milyon doların üzerinde hasılat yapan bir şirkete dönüşmüştü.

Birkaç ay önce CEO'luk görevini devralmışım. Elsa çalışma saatlerimi sevmiyordu ama anlayışla karşılıyordu. Haftada iki kez buluşmak için zaman ayırdık, her seferinde farklı bir sürpriz yaparak çalışarak geçirdiğim tüm zamanı telafi ettik.

Araba Empire State Binası'na yanaştı.

Lewis beni anında karşıladı, şoförden önce kapıyı açtı. Gelinciğe benzeyen yüzü gözlerinin arasına sıkışmıştı. "Bay Romano-" Kaşlarını çat

Alnını çizgiler kaplamıştı ama onun sürekli endişelenmesine ayıracak vaktim yoktu. Onunla ilgili hep bir şeyler vardı.

Arabadan kayarak çıktım. "Elsa burada mı?" "Evet, ama-"

Girişe doğru uzun adımlar atarak önünü kestim. Asher'ın doğaçlama kıyafet değişikliği sayesinde zaten geç kalmıştım. "Bina kapatıldı mı?"

Lewis benim hızıma yetişmeye çalışırken nefes nefese kaldı. "Evet. Bay. Romano, ben-"

Asansöre girdik ve en üst katın düğmesine bastım. "Şefler yemeği hazırlamayı bitirdi mi? Ryker zamanında geldi, değil mi?"

Top Chef'i kazandığından beri, sürekli geç kalan bir baş belasıydı.

Göt.

"Bay Romano, ben-"

"Bu bir evet ya da hayır sorusu Lewis." Saatimi kontrol ettim. Geç kalmıştım. Elsa ile randevularımdan birinde, çok üzgün görünüyordu.

"Evet. Ama sana gerçekten bir şey söylemem gerekiyor."

Asansörün kapıları, bu akşamki evlenme teklifim için küçük bir açık hava verandasının kurulduğu en üst kata açıldı. Telefonumu cebime koydum ve dışarı çıktım, babam ve Elsa ile yüz yüze geldiğimde dudaklarımda geç kaldığım için bir özür vardı.

Lewis'e hazırlattığım bir dizi ışıkla birlikte New York'un arka planı geceyi aydınlatıyordu. Akşam yemeğimiz Elsa'nın arkasındaki masanın üzerinde duruyordu, el değmemişti ve her geçen saniye daha da soğuyordu. Babam beni gördüğünde etkilenmemiş görünüyordu ama Elsa'nın genişlemiş gözlerinden dudaklarının şok olmuş ayrılığına kadar suçluluk damlıyordu.

Geçen hafta onun için aldığım gümüş rengi Herve Leger bandaj elbiseyi giymiş ve yanağından süzülen gerçek gözyaşının dört katı büyüklüğünde gözyaşı küpeleri takmıştı. Kiraz kırmızısı saçları rüzgârda dalgalanıyordu ama o eğreltiotu yeşili gözleriyle bana bakarken saçlarını düzeltmek için hiçbir şey yapmadı. Konuşamıyordu.

Babamın yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Bana doğru bir adım attı, omzumu sıvazlamak için uzandı, daha iyi düşündü ve takım elbisesinin yakalarını düzeltti. "Bu aileye karşı bir görevin var."

Sözleri ve daha iyi bir açıklama yapmadan çekip gitmesi karşısında gözlerim kısıldı. Elsa'nın yüzünü kaplayan suçluluk duygusuna baktım ve Lewis'e döndüm. "Senatör Erickson'ın telefonuna geri dön ve ona, Senatör Erickson'ın toplantısına katılacağımı bildir.

Bu akşam bir işim var. Araba beni 23 dakika içinde alacak.

-Yemeğimi bitirdikten sonra."

Benimle Elsa'nın arasına baktı. "Emin misin?" Ona

ters ters baktım. "Yap o zaman."

O gitti, ben de Elsa'nın etrafından dolaşıp oturdum ve bez peçeteyi kucağıma kaydırđım. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Elsa babamla ilgilenmiyordu, babam da Elsa'yla ilgilenmiyordu. Ama bir şey Elsa'nın yüzüne o suçluluk duygusunu yapıştırmıştı ve yemeğimi yerken bir açıklama bekleyecektim.

Istakozdan ilk ısırığı aldığımda yüzük cebimde bir delik açtı. İç gözlemci olsaydım, Lewis'e neden neler olduğunu öğrenmeden önce son dakika LCV'sini göndermesini söylediğimi kendime sorardım. İçgüdülerim Elsa'nın bana bir şekilde ihanet ettiğini söylüyordu ama diğer her parçam buna inanmayı reddediyordu.

Bu kadını tanıyordum. Birlikte çalışmıştık. Kampüse gizlice alkol sokmuş ve geceleri futbol sahalarında içmiştik. İç saha maçlarında tribünlerin altında sevişmiştik. Onunla birlikte olmak için Alabama'ya taşınacağımı anladığında benimle New York'a taşınmayı kabul etmişti.

Bana kahvaltı hazırlamak için erkenden uyanan ve ailem beni okuldan çağırduğında benim için not tutan o kadın bana ihanet etmeyecekti. Yapmazdı işte.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, oturmaya zahmet bile etmeden.

Istakozu bitirdim, sonra fileminyonu kestim, hareketlerimi sabit tutmak için özenli bir dikkat gösterdim.

Sana ihanet etmez, diye kendimi temin ettim.

Başka neden özür dilesin ki? Babamın içimdeki varlığı sordu.

Elsa sol elimi avuçlayarak mutfak eşyalarımı durdurdu. "Seni seviyorum."

Gözlerim onun eline kaydı, sonra katlanmış bir kâğıt şeridini tuttuğu diğer eline kaydı. Uzandım ve elinden aldım. Amansız tutuşu daha da sıkılaştı ve kâğıdı ondan çaldığımda köşeleri yırtıldı.

Sesi duyunca nefesi kesildi, diğer eli kâğıdı benden geri almak için uzandı ama başaramadı. Açtım. Bir çek. Beş milyon dolar. Giovanni Romano tarafından imzalanmış. Ona ödeme yapmıştı. Ne için? Beni terk etmesi için mi?

Ölü gözlerle ona bakarken buz gibi soğuk bedenime süzüldü. "Beş milyon dolar mı? Gerçekten mi?"

Hesabı tabağıma attım. Istakozumun tereyağı kenarları ıslattı ve onu yakaladı, gözleri suçluluk ııııı atıyordu, ama elleri kokuyordu

çaresizlik. Hesabı masa örtüsüyle silerken, tereyağını kurutmaya çalışıp başaramamasını izledim.

Elimi cebime attım, daha önce cebime attığım külotunu çıkardım ve yüzüne doğru fırlattım. Yere düşmeden yakaladı. Ne olduklarını anladığında gözleri büyüdü ama yine de onları lanet olası çeki silmek için kullandı.

Daha önce hiç bu kadar acınası bir şey görmemiştim.

Çek kuruduktan sonra gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim," diye tekrarladı, sesi o kadar aptalca geliyordu ki, Wharton'daki sınıfımızı birincilikle bitirdiğine inanamadım. Her yemeğin yarısını kendisinin ödemesi için ısrar eden kadının bu olduğuna inanamıyordum. "Ben... Anlamıyorsun. Bu çok para."

"Çok daha fazlasına sahip olabilirdin, bu yüzden bana ne kadar zavallı olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim."

Sözlerim karşısında irkildi ve ben de kuru bir kahkaha atarak elimi cebime attım. Kadife çantayı çıkardığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. İçindeki on altı milyon dolarlık yüzüğü çıkardığımda uzanıp kendini masaya sabitlemek zorunda kaldı.

"Bastian-"

Yüzüğü kutusundan çıkardım ve hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi binanın kenarına fırlattım. Sanki *onun* hiçbir anlamı yokmuş gibi. İnledi, tabağından bir kızartma çalıp lanet olası jenerik marka ketçabına batırırken uzattığı eliyle korkuluğa doğru koştu. Eğer durup onun ve babamın ihanetini solumak için zaman ayırsaydım, muhtemelen Empire State Binası'nı içinde ikimizle birlikte yakardım.

Damarlarımı dolduran zehirli bir öfke değil, nefesim kesilene ve tekrar nefes almak için öksürmek zorunda kalana kadar boğazıma doğru ilerleyen çürük bir ihanetti. Masaya geri döndü, yüzük çoktan gitmişti ve yırtık ve tereyağlı çek, sanki onu da binadan aşağı atacağımı düşünmüş gibi beyaz parmaklarının arasında tutuyordu.

Baştan çıktım.

Daha önce hiç kimseyi sevmemiştim. Beni param ve statüm için isteyen mafya tavşanlarını ve üstü kapalı teklifleri görmezden geldim. Ama Elsa farklıydı. Yozlaşmış Senatörlerin, Made Men'lerin, ünlülerin, çatı katlarının ve tasarım kıyafetlerin olduğu bir dünyanın varlığından hiç haberi olmayan sağlıklı bir aileden gelen sağlıklı bir kız. Varisi olduğum Romano sendikası tarafından dokunulmamıştı.

Derimin altına doğru yavaş yavaş ilerledi ve ben de ona izin verdim çünkü onun farklı olması gerekiyordu.

İşaretleri nasıl görmedim?

Ağzını tekrar açtı -muhtemelen yalvarmak için- ama sözünü kestim. "Seni hiç sevmedim, Elsa." Onun için her şeyden -ailemden, paramdan ve tüm Romano soyundan- vazgeçebileceğim gerçeğini görmezden gelirken, yalan dudaklarımdan özür dilemeden döküldü. "Bir süreliğine iyiydik ama bu sadece bir eğlenceydi." Ayağa kalktım, yanağındaki gözyaşını tereyağı lekeli külotuyla sildim ve başını okşadım. "Sen sikmek için sıcak bir amdan başka bir şey sağlayamazsın, ben de sevemem."

Görev, kişinin başkalarından beklediği şeydir.

-Oscar Wilde

BASTIANO ROMANO

SEKİZ YIL SONRA

Yaz okulu için kariyer günüm var. Billy babasını da getirecek. Sen de gelebilir misin?

Hayır cevabını vermek yerine içkimden bir yudum aldım. Everett'in yedinci yaş günü partisini de kaçırmıştım.

"Hey, Bastiano." Mafya tavşanının kısık sesi tizleşti. Muhtemelen baştan çıkarıcı olmasını istiyordu ama sesi çift akciğer implantlı, günde bir paket sigara içen biri gibi çıkıyordu. "Buradan çıkmak ister misin?" Onun

Sağıma oturmadan önce akrilik uçlu parmağını sırtımda gezdirdi.

Icy Hot ile dolu bir prezervatif.

Kızgın bir orangutanın mengene tutuşu.

Ondan ziyade sikimde olmasını tercih edeceğim iki şey.

"Git," dedim, kim olduğuna ya da ne istediğine bakma zahmetine girmeden. Yine de belli değil miydi?

İnsanların dış görünüşe aldanma eğilimi vardı. Benim güzel bir dış görünüşüm vardı. Dudaklarımdan sarkan altın kaplamalı bir kaşıkla doğmamış olsaydım, bana hak etmediğim fırsatlar sunacak bir kaşık.

Kaslarla kaplı bir vücut. Yoğun koyu gözler. Keskin çene çizgisi. Kalın, kahve rengi saçlar. Arabanızın taksitini bile karşılayabilecek bir beyefendi kesimi. Bunların ötesine baktığımda, hayatta ne istediğini bilmeyen otuz yaşında -neredeyse otuz bir yaşında- bir adamdım.

Eğer benim bir kadın versiyonum olsaydı, kesinlikle onunla çıkmazdım. Yine de kadınlar sanki sikim altındanmış ve zengin olmak istiyorlarmış gibi bana yaltaklanıyorlardı. Onların hatası.

Babam barda yanıma sokulurken viskimin geri kalanını yudumladım. Bakmadan o olduğunu biliyordum. Her zaman iğrenç bir kedi ve alkol kokusu taşıdığına güvenebilirdim - bir oğulun babasının üzerinde asla koklamaması gereken iki şey, ama ben daha iyi değildim.

Parmak eklemlerini bar masasına vurdu. "Seni bir pislik olasin diye yetiştirmedim."

Homurdandım ve onu kışkırtacak bir şey bulmak için beynimi yokladım. "Beni hiç büyütmediğinizi iddia edecek beş dadı tanıyorum."

Umursadığımdan değil. Çocukken onu sık sık görürdüm, rahat bir hayat yaşardım, ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Elsa'ya borcunu ödeyene kadar hiç sorunumuz olmamıştı.

Babam beni görmezden geldi. Bunu yapacağına da güvenebilirdim.

Parmağımı kaldırarak barmene bir viski daha göndermesini işaret ettim. Bana doğru bakmadı bile. Hay sikeyim. L'Oscurità'da servis ne zaman bu kadar kötü olmuştu? Bunu kendim halletmeyi ya da

Asher, mafyadan ayrıldıktan sonra işlettiğim barı açmıştı. Buna daha sonra, yolun üçte ikisinde kafayı bulmadığım zaman karar verecektim.

Babam yüzünü bana döndü ama ben karşılık verme zahmetine girmedim. "O Benny'nin kızıydı. İyi çocuk."

"Benny kızının fahişelik yaptığını biliyor mu, Gio?"

Gözleri parladı. Ona Gio dememden nefret ediyordu ama baba deme hakkını henüz kazanmamıştı.

"Yaptığı şey bu muydu? Kendini sana mı sunuyordu?"

"Gerçekten sormana gerek var mı?" Barın tepesine uzandım, açık bir şişe seçtim ve kendime lanet olası içkimi doldurdum.

"Hey! Yapamazsın-" Barmen sonunda yüzünü bana döndü. Göz göze geldiğimizde sözleri boğazında düğümlendi. Gözlerini kaçırmakla, ona merhamet göstermem ihtimaline karşı bana yavru köpek bakışları göndermek arasında kalmış gibiydi.

Büyük şans.

Bana doğru bir adım attı. "Özür dilerim." Çok geç. Geç.

Başkalarına dünyanın ne kadar acımasız olabileceğini öğretmek benim işim değildi, ama insanları çiğneyip umutlarını tükürmenin tadını seviyordum. Ayrıca, çalışanlarım söz konusu olduğunda beceriksizliğe karşı toleransım sıfırdı. Ben bir hayır kurumu değil, bir işletme yönetiyordum.

"Bay Romano, efendim..." Pantolonu inik yakalanan bir koca gibi kelimeleri bulmakta zorlandı.

Bir süre ona baktım, gerginliği çekip çıkardım, alnından yakasına damlayan ter iziyle eğlendim. Bu onun buradaki son vardiyasıydı ve o da bunu biliyordu. Neredeyse dokuz milyon insan New York'u evi olarak görüyordu. Bir hafta içinde onun yerine daha yetkin birini bulabilirim. En azından, Asher nişanlısı Lucy'nin üzerine titrerken ve Elsa Everett'i benden uzak tutmaya devam ederken bana yapacak bir iş verirdi.

Kendime üç parmak kadar doldurduktan sonra Gio şişeyi benden kaptı. Kenarından uzunca bir yudum aldı ki bu bir öğrenci birliğini gururlandırır. "Benny'nin kızının nesi var? İyi görünümlü bir kız. Doğru hatırlıyorsam tatlı da."

"Onu *sen* becer o zaman." Durakladım, bardağım dudaklarımdan birkaç santim uzaktaydı. "Yoksa çoktan yaptın mı?"

"Saçmalama oğlum. Anneni seviyorum." Benim bariz eğlencem karşısında çenesi titredi. Bildiğim ilişkileri sıralamak geldi içimden ama nezaket gereği yapmadım.

Annemi sevip sevmediğimden bile emin değildim. Birbirimizi bu kadar az gördüğümüz için onun neye benzediğini neredeyse unutmuştum. Aynaya bakmak işe yaramıyordu. Hiçbir özelliğimi ondan almamıştım.

Babamın yüksek elmacık kemiklerine sahiptim. Güçlü çene çizgisi. Dolgun dudakları ve açık kahverengi gözleri. Tüm güçlü İtalyan özellikleri. Annemin boyu kısa ve incecik, babam ve ben 1.80'in birkaç santim üzerindeydik ve WWE için ek iş yapan Navy SEAL'lar gibi yapıyıldık.

Gio'ya bir bakış attım.

"Elbette." "İstiyorum," diye ısrar etti.

O ve annem bir çeşit görücü usulü evlenmişlerdi. Gördüğüm en saçma şeylerden biriydi. Beş Amerikan ailesinden hiçbirinin birbiriyle geçinemediği zamanlarda, her iki büyük büyükbabam da sendikalar arasındaki ilk ittifakı başlatmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüş ve annemle babam arasında görücü usulü bir evlilikle işe başlamışlardı.

Pek işe yaramadı. Rossi ve Romano sendikaları evlenmeden önceki hallerinden daha yakın değillerdi. Ta ki ben ortaya çıkıp aileleri yarım yamalak evlilik yeminlerinden daha kalın bir şeyle birbirine bağlayana kadar.

Yine de bir Rossi buraya birkaç içki ve Knicks maçı için gelmezdi ama diyelim ki geldi. Artık bu yüzden kendini Hudson Nehri'nde yüzerken bulmayacaktı. İlerleme diyebilirim.

"O benim karım. Onu seviyorum."

Gio bunu söyledikten sonra iki parmak viski içmemiş olsaydı, bu ikna edici bir açıklama olurdu. Ve havadaki seks kokusu. Anosmisi olan biri tenine yapışan am kokusunu alabilirdi.

Bir küfür mırıldandım ve sonunda babamla yüzleşmek için döndüm. "Bana mafya tavşanları göndermeyi bırak, Gio. Çivili bir Fleshlight sikmeyi tercih ederim."

Giovanni "Gio" Romano insanların gözünü korkuturdu. Korkutmak zorundaydı. Bu, bölgeyle birlikte geliyordu. Kimse bir Romano *caporegime* ile böyle konuşamazdı. Asla.

Benim dışımda.

Babamı sevmiyor değildim. Sorunlarımız vardı - affetmek istediğim ama affedemediğim bir geçmiş- ama onu seviyordum. Beni yeraltı dünyasına çekmeye çalışmaya devam ederse, bu sevgi kuruyacaktı. Şans eseri bir mafya tavşanına aşık olursam, aile işinde onun ayak izlerini takip edeceğimi düşünüyordu.

Asla olmayacak. Artık olmayacak.

Bunun için mucizeden başka bir şey gerekmezdi ve ben böyle bir mucizeye ilham verecek bir adam değildim.

Gio elini çenesinde gezdirdi. "Biz veba değiliz. Biz senin aileniz."

Şişeyi elinden aldım, bardağımı bırakıp doğrudan kenarından içtim. "Aile. İş arkadaşları değil. Patronlar değil. Aile. Tanrı aşkına, Gio. Seninle çalışmazsam dünyanın sonu değil. Ben burada mutluyum."

Pek sayılmaz.

Paraya ihtiyacım yoktu. Mirasım bazı ülkelerin GSYH'sini aşıyordu ve Wharton'dan aldığım MBA bana yatırımlarımı katlayacak bilgi birikimini kazandırmıştı. Sekiz yıl önce Lewis'i kovmuş ve Launder A.Ş.'deki işimden ayrılmıştım. Asher'ın restoranını yönetmek, Gio'yu sırtımdan atmak için yaptığım bir şeydi. Benim tutkum değildi. Sevişmek dışında bir tutkum olduğundan emin değildim ama o bile eskidi.

Burada çalışmak Romano ailesinin işlerinden biraz uzaklaşmamı sağladı. Teknik olarak burası bir mafya kuruluşu değildi ama mafyadan ayrılmasına rağmen Asher aileye o kadar yakındı ki Gio beni bir süreliğine yalnız bırakmıştı.

Geçen aya kadar.

Asher'ın Lucy'ye evlenme teklif ettiği sıralarda Gio yine ortalığı karıştırmaya başlamış, güçlü Romano erkeklerinin kızlarını bana doğru itmeye başlamıştı. Tila Tequila'nın filtreye ihtiyacı olduğu gibi bunun da sona ermesi gerekiyordu.

"Hayatının geri kalanını bir barda üniversiteli çocukları yöneterek geçirmeyi planlıyorsan" -Gio barmene doğru başını salladı, ancak ikimiz de aslında solumdaki alçıpanla bara bağlanan üç Michelin yıldızlı restoranı işlettiğimi biliyorduk- "en azından kendini işe yarar hale getirebilirsin."

Yemi yutmadım, onun yerine cümlesinin son yarısına odaklandım. "Ne istiyorsun?"

Başını ofisime doğru eğdi ve ayağa kalktı, içkisinin parasını ödemeye ya da barmene bahşiş vermeye zahmet etmedi, küçük pislik bunu hak etmiyordu. Oraya doğru yürüdük, yol boyunca bar ve restoran çalışanları tarafından paylaşılan bir dinlenme odasının önünden geçtik.

Eski sevgilim Dana içeriden bana göz kırptı. Onu görmezden geldim ve takım elbisemin yakasındaki bir parça tüyü temizledim. Ofisime girer girmez Gio kapıyı kilitledi. Hiç iyiye işaret değil. Sikerler beni. Şu anda ciddi bir konuşma için kafam çok iyiydi.

Normalde şeytanlarımı kovalamak için alkole başvurmazdım - sekiz yıl önce Gio güvenime ihanet ettikten sonra bile - ama bugün işe gitmeyecektim ve normalde şu anda birlikte takılacağım Asher'ın zamanının çoğunu tekeline alan bir nişanlısı vardı. Beni yanlış anlamayın. Lucy'yi kardeşim gibi severim ama böyle zamanlar bana ne kadar yalnız olduğumu hatırlatır.

Babanın sorumlu olduğu yalnızlık, beynimin affetmeyen kısmı unutmama asla izin vermedi. Everett de muhtemelen yalnızlık hissediyordu.

Yutkundum ve masama oturdum, Gio'ya yer gösterme zahmetine girmedim. İsterse kabul ederdi. İşte biz böyle adamlardık. Alanlar. Sadece aile söz konusu olduğunda verirdik ve o zaman bile Romano adını paylaşan ya da Asher, Lucy ve şu anki iş bitiricimiz Niccolao gibi bu ailenin kalbine girmeyi başarmış insanların sayısı çok azdı.

"İş konuşmamız lazım."

"Benim işim mi, *senin işin* mi?"

Kol düğmelerinden biri yere düştü. Masamın altına tekmeledi, diğerini çıkardı ve sanki Greenwich'te bir aylık kira bedeli değilmiş gibi çöpe attı. "Bizimkiler."

Çeviri: Romano işi.

Çevirinin çevirisi: derinlemesine incelemek istediğim bir şey yok.

Lanetimi geri çektim. L'Oscurit 'ya mafya işinden uzaklaşmak için gitmiştim, Gio'nun her fırsatta bunu yüzüme vurması için değil. Herhangi bir anda en az bir düzine mafya bağlantısı ya da üyesi binanın içinde yemek yiyip içiyordu ama L'Oscurit 'nın elde ettiği gerçek gelir yüzde yüz yasaldı.

Gio kızgınlığını görmezden geldi. "Frankie amcan aramızda bir sıçan olduğunu öğrendi."

İnançsızlığıma gülüp geçtim. "Şaka mı yapıyorsun? Son zamanlarda intihara meyilli birini gördün mü?"

"Bu bir şaka değil. Bürodaki adamımız bunu doğruladı."

Ve FBI muhbirlerimiz asla hata yapmaz.

"Kahretsin." Küfür dudaklarımın arasından tıslayarak geçti, haklı olarak. Doğası gereği, hassas bir ekosistem aile şirketini birbirine bağlıyordu ve hatta

En ufak bir sarsıntı onu bozabilirdi. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Fareleri yok etmek Romano ailesinin icra şefinin yetki alanına giriyordu. Vince Amca. En sevdiğim amcam. En merhametli Romano. En sevmediğim işi yapacağını tahmin etmişim.

"Vince olası dört kişilik listeyi daralttı. Dördünden üçünde yazı var ama sonuncusu için sana ihtiyacımız var."

Çıplak odayı işaret ettim. Raflar yoktu. Sadece bir masa ve sandalyeler. "Yürütmem gereken bir işim var."

"O burada. Senin için çalışıyor, Bastian."

Gio'nun bunu bir hakaret olarak söylemediğini biliyordum ama yine de öyle algıladım. "Bana bir sıçanı işe aldığımı mı söylüyorsun?" Buradaki her çalışan dikkatli bir inceleme sürecinden geçmişti. Gio'ya karşı kin besliyordum ama bunun acısını Asher'dan ve ailemin geri kalanından çıkarmaz ya da onların hayatını riske atmazdım.

Sonra yine, o beceriksiz barmeni işe aldın, içimdeki pislik hatırlattı.

Adını bile hatırlamıyorsun, geri kalanım da aynı fikirde.

Gio'nun gözlerindeki yargı dikkatimden kaçmadı. Gözleri önümdeki güvenlik monitörüne kaydı. "Sana evinin temiz olduğundan emin olmanı söylüyorum. Benimkini istila etmeye başlamadan önce."

Yorgun bir elimi yüzümde gezdirdim. Elsa'ya ödeme yaptığından beri Gio ilişkimizi yeniden şekillendirmenin bir yolunu arıyordu. Benimle ailesi arasına daha önce hiç böyle bir çizgi çekmemişti. Bu konuda ciddiydi, bu da beni sarhoşken olmak istediğimden daha uyanık yapıyordu.

Bir sıçan kimse için iyi değildi. L'Oscurit 'daki bir fare daha kötüydü. Bu, önemsedığım herkesin-Asher, Lucy, Niccolao, Gio, Everett ve ailemin geri kalanının- risk altında olduğu anlamına geliyordu. Bana sorulmadan farenin icabına bakabilirdim. İnsanlar benim olanla oynadıklarında, onları oynayacak bir sikleri olmadan bırakırdım. Bu kadar basit.

"Tamam. Ben hallederim." Telefonumu cebimden çıkardım ve ekran kilidini açarak Gio'yu reddettim.

Başını salladı. "Görüşürüz evlat." Ayak sesleri kapıya birkaç adım kala durakladı. "Son zamanlarda İhtiyar Tony'nin kızını gördün mü? Memeleri buraya kadar çıkmış." Kollarını göğsünden bir adım öteye uzattı.

"Kibarca siktir git, Gio" derken ona hiç aldırış etmedim.

Kapıdan çıkarken yol boyunca güldü ve kapı kolu kapandığında uzun bir nefes verdim. Bu -ailemle ilgilenmek- benim için her zaman

mafya hayatına sürüklenmiştim. Bir süredir sadece L'Oscurit 'yı yöneterek paçayı kurtarmıştım, ancak tüm işaretleler ertelememin istemediğim bir şekilde sona erdiğini gösteriyordu.

Ve ben buna hazır değildim.

[Bastiano Romano'yu buradan indirmek ÜCRETSİZDİR.](#)

